

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2013 / 19 • 10 Mayıs 2013 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

**Sermaye devleti
faşist baskı ve terörünü
tırmandırıyor...**

**Bu abluka
dağıtılacak!**

İÇİNDEKİLER

İmralı sürecinde "ikinci aşama" başlayacak mı?	3
Dinci-Amerikancı iktidarın saldırganlığı artıyor	4
Asıl marjinaler bir avuç sömürücünün çıkarlarını koruyanlardır!	5
Dersim katliamı ve gerçekler!	6
Örtülü ödenek, aleni savaş!	7
İstanbul 1 Mayısı:	
DIHA muhabirleri	
polis terörünü anlattı	8
Alevilere gerici kuşatma raporda	9
Sosyalist Kamu Emekçileri'nden çağrı	10
İş güvencesine yeni bir darbe!	11
Sınıf hareketinden	12
Türk Metal'den	
zoraki grev kararı	13
MİB MYK Mayıs Ayı Toplantısı	14-15
DİSK Genel Sekreteri Arzu Çerkezoğlu ile 1 Mayıs üzerine konuştuk	16-18
2013 1 Mayıs'ından yansıyanlar ve sınıf hareketine sunduğu imkânlar	19
Kırşehir'de 1 Mayıs'ta yaşananlar üzerine	20
Her yer Taksim, her yer direniş!	21
Taksim'de Deniz anmalarına	
polis terörü	22
Komünistler Denizler'i mezarları başında andı	23
İzmir BDSP'den Denizler anması	24
Denizler mücadele sloganlarıyla anıldı!	25
İsrail saldırısının ardından	26-27
Lavrov-Kerry görüşmesi	28
Neo-nazileri "yargılama tiyatrosu" başladı	29
İstanbul'a 3. havalimanı ihalesi sonuçlandı	30
Mücadele Postası	31

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2013/19 * 10 Mayıs 2013

Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Millet Cd. Selçuk
Sultan Cami Sk. No 2 / 9 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: Esmat Matbaacılık
M. Nezir Özmen Mh. Yüksel Sk. No 19
Güngören / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 637 10 35

Kızıl Bayrak'tan...

AKP iktidarının pervasız saldırganlığı, 1 Mayıs'ın ardından kesintisiz bir şekilde devam ediyor. 1 Mayıs'ta Taksim Meydanı'nı yasaklayarak işçi ve emekçilere tazyikli su, cop, gaz bombası ve binlerce polisle adeta savaş açan, yanısıra, kontrol ettikleri medya tekelleri üzerinde tam bir manipülasyon süreci işleten dinci-gericilik, 1 Mayısı takip eden günlerde de bu saldırganlığını sürdürdü. Hemen her gün Taksim Meydanı'na çıkan sokaklarda polis terörü eksik olmadı.

AKP iktidarının bu saldırganlığının gerisinde şu iki neden yer alıyor: İlki, Taksim direnişi üzerinden işçi ve emekçilerin elde ettiği politik-moral üstünlüğünü kırmak. İkincisi ise, önümüzdeki dönemde gündeme gelecek olan kapsamlı sosyal yıkım programları karşısında ortaya çıkacak direnç odaklarını şimdiden zayıflatmak ve etkisizleştirerek bertaraf etmek.

AKP gericiliğinin 1 Mayıs ve ardından ortaya koyduğu tutum, gelecekte yaşanacak gelişmelere de ayna tutmaktadır. Diğer toplumsal ve siyasal gelişmelerle birlikte ele alındığında önümüzde sert çatışmalara gebe bir sınıflar mücadelesi döneminin bizleri beklediğini söylemek mümkün. AKP gericiliğinin "ileri demokrasi", "barış süreci" vb. söylemlerinin ne kadar kof olduğu ortadır.

Fakat bütün bu gerici-faşist abluka, işçi sınıfı ve emekçilerde mayalanan öfkenin patlamasını, biriken mücadele eğiliminin açığa çıkmasını engelleyemeyecektir. Sınıf ve kitle hareketinin bugünkü geri seyrinde dahi binlerce emekçinin Taksim iradesini kuşanıp sermaye devleti ile göğüs göğüse mücadele etmesi, hemen her gün fabrikalarda yeni mevzi direnişlerin gündeme gelmesi, dahası taban basıncıyla birçok sektörde grev kararlarının asılması bunu dolaysız olarak kanıtlamaktadır.

MESS'le yapılan grup metal TİS'lerinde yaşanan

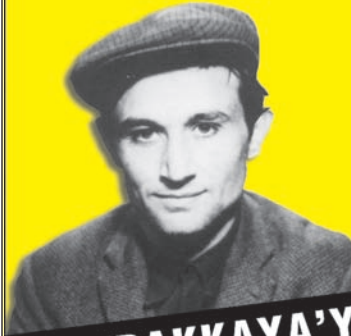
uyuşmazlık, grev aşamasına gelmiş bulunuyor. Bu gelişmenin kendisi ise sınıf devrimcilerinde ve öncü metal işçilerine önemli sorumluluklar yüklüyor. Bu sorumluluklardan ilki; TİS sürecinde girilen kritik dönemde tabanın da basıncıyla zoraki grev kararı alan Türk Metal Sendikası ile MESS'in ayak oyunlarına karşı hazırlıklı olmak, dahası metal işçisini bu doğrultuda döne döne uyarmaktır. İkincisi, metal işçisinin grev iradesini daha güçlü kuşanması için çok yönlü bir hazırlık sürecinin işletilmesidir. Bu ikili görev hakkıyla yerine getirildiği koşullarda sadece metal işçileri değil bütün bir sınıf hareketi açısından önemli gelişmelerin yaşanacağı bir dönemin kapıları aralanacaktır. Sınıf devrimcileri ve öncü metal işçileri önümüzdeki grev sürecine her şeyden önce bu pencereden bakarak hareket etmelidirler.

Bu yıl, işkencehanelerde ser verip sır vermeyen ve devrim davası için yaşamını ortaya koymakta zerre kadar tereddüt etmeyen yiğit devrimci İbrahim Kaypakkaya'nın, Diyarbakır zindanlarına katledilişinin 40. yılı.

Genç yaşına rağmen bu toprakların devrimci birikimine ve değerler sistemine büyük katkıları olan, dahası zulme başeğmeyen tutumu ve sarsılmaz devrimci iradesiyle sonraki kuşaklara büyük bir gelenek bırakan İbrahim Kaypakkaya'yı anmak, onun bıraktığı bu devrimci mirası yarınlara taşımakla mümkün olacaktır. Katledilişinin 40. yılında yiğit devrimci İbrahim Kaypakkaya'yı anmaya hazırlanan sınıf devrimcileri onun bizlere bıraktığı devrimci mirası işçi sınıfı ve emekçilere mal etmek bakışıyla hareket etmelidirler.

Kızıl Bayrak gaetesi olarak, işkencehanelerde düşmanı dize getiren ve sergilediği direngen tutumla bizlere hala örnek olan İbrahim Kaypakkaya'yı katledilişinin 40. yılında saygıyla anıyoruz.

**Zaman devrime akıyor...
Çelik aldığı suyu
unutmayacak!**

KAYPAKKAYA'YI ANIYORUZ

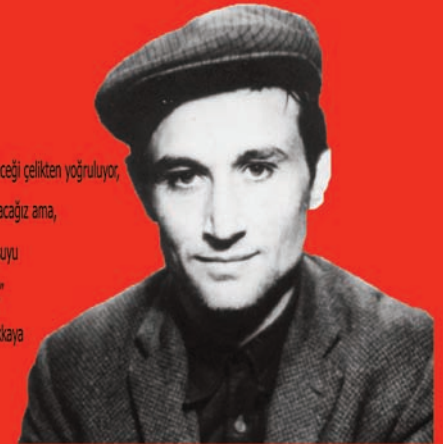
**18 Mayıs Cumartesi / 18.00
Galatasaray Lisesi önü**

**Bağımsız Devrimci
Sınıf Platformu**

**Katledilişinin 40. Yılında,
Önder İbrahim Kaypakkaya'yı Anıyoruz!**

"Ülkemizin geleceği çelikten yoğruluyor,
Belki biz olmayacağız ama,
Bu çelik aldığı suyu
Unutmayacak."
İbrahim Kaypakkaya

**18 MAYIS 2013 CUMARTESİ
CLARAPLATZ / BASEL SAAT: 17.00**

TKP/ML - MKP - TKİP - MLKP - FEKAR

İmralı sürecinde “ikinci aşama” başlayacak mı?

Çekilme süreci resmi açıklamalara göre 8 Mayıs itibarıyla başlamış bulunuyor. Açıklanan plana göre ve Kürt hareketinin kimi sözcülerinin söylediklerine bakılırsa, herhangi bir provokasyon ve engelleme olmadığı koşullarda Kürt silahlı güçlerinin Güney Kürdistan’a çekilmesi sonbahara kadar tamamlanmış olacak. Kürt hareketi bu sürecin anayasal-yasal düzenlemelerle ilerleyecek bir demokratikleşme süreci olacağını ileri sürse de bunu iddia olmanın ötesine geçiren-geçirecek herhangi bir belirti yok ortalıkta. Bugüne kadar bu doğrultuda herhangi bir adım ya da bunu çağrıştıracak bir yönelim görülmedi. Elbette iki yıldır “Uzlaşma Komisyonu”nda sürünmekte olan bir anayasa hazırlığı hala temel bir gündem. Ama anayasa hazırlık komisyonunun tıkanma yaşadığı, ortaya bir uzlaşmanın çıkmayacağı artık neredeyse kesinleşmiş bulunuyor.

Yasal düzenlemeler ve çeşitli adımlar

2013’ün ilk aylarında AKP’nin anayasa konusunda BDP’yle ortaklaşma sinyalleri verdiği hatırlanacaktır. Hatta uzlaşma komisyonu çalışmaları için biçilen son tarih de Mart olarak açıklanmıştı. Yine geçtiğimiz ay partilerin anayasa taslakları da sunulmuş ve AKP’nin taslağının vatandaşlık ve devletin tanımı başta olmak üzere Kürt hareketinin umduklarıyla uzak yakın hiçbir ilgisi olmadığı ortaya çıkmıştı. O günden bu yana tıkanmanın derinleşmesi dışında bir gelişme yaşanmadı. Son günlerde AKP’nin anayasayı 2015’e kadar sarkıtabileceği, daha güçlü gireceği bir seçim atmosferinden yararlanarak istediği anayasayı çıkarmayı planladığı dillendirilmeye başlandı. Böyleyse eğer, Kürt hareketinin çekilme tamamlansa bile umduğu türden yasal düzenlemeler evresine geçmesi mümkün değil demektir. Bu bile AKP’nin başlangıçtan beri Kürt hareketini tasfiyecilerle kontrol altına almak, en azından ihtiyaç duyulduğu sürece oyalayabilmek dışında bir hedefi olmadığını yeni bir göstergesidir. Oyalamanın ne kadar süreceği konusunda şimdilik bir şey söylenemez ama geçmiş aldatmacalar bu açıdan belli veriler sunuyor. Örneğin 2011’deki müzakere oyunu seçimlerin hemen öncesine kadar sürdürülmüştü.

Kürt hareketinin inisiyatif konusundaki iddiasının aksine bu konuda inisiyatifin tümüyle AKP’nin elinde olduğunu gösteren önemli olgular zaten orta yerde duruyor. Örneğin Akil İnsanlar Komisyonu, kuruluşu ve bir aylık pratiğiyle “AKP’nin halkla ilişkiler çalışması olacak” iddiasını tümüyle doğruladı. Geçtiğimiz günlerde meclis tarafından onaylandığı açıklanan biri BDP’li, 10’u AKP’li 11 kişilik Meclis Araştırma Komisyonu’nun AKP’nin hedefleri dışında bir katılımının olamayacağı ise daha baştan bellidir. Gerek nicel yapısı, gerekse içinde yer alanların Kürt sorunu konusundaki tutumları bu konudaki her türlü tartışmayı zaten gereksizleştiriyor.

Dinci-gerici iktidar adına konuşanların “çözüm” derken ne kastettiklerine ve niyetlerine dair en iyi göstergelerden bir diğeri tam da çekilmenin başladığı günlerde alınan tedbirlerdir. Örneğin Selahattin

Demirtaş, Hakkari’de geçmişte olmayan noktalarda dahi arama noktalarının kurulduğunu, bunu OHAL’i çağrıştırdığını söylüyor. Keza HPG sınır hattında gerillanın geçiş güzergahlarını ortadan kaldırmak hedefiyle baraj inşaatlarının hızlandırıldığını ileri sürmektedir. Yer yer operasyon haberleri de yine kendileri tarafından veriliyor.

Tasfiye hedefinin yarattığı üslup

Bütün bunlara AKP’nin sürece dair açıklamalarındaki küçümseyen yaklaşımın, örneğin “Öcalan’dan istifade ediyoruz” türünden aşağılayıcı dilin olduğu gibi sürdürülmesini de eklemek gerek. Şimdiye kadar AKP sözcülerinden hiçbiri taraflardan, müzakerelerden ya da Kürt halkının taleplerinden, bunlara yaklaşımdan vs. söz etmedi. Hep istihbarat görevlilerinin çalışmalarından, süreç yönetiminden, terörü bitirmekten, tarih yazmaktan dem vuruldu. Aslında bu üslup bile başlı başına sürece dair önemli bir veri sunuyor. Bunu sırf eleştiriyle geçiştirmek ise inisiyatif konusundaki iddialar için önemli bir ölçü işlevi görmektedir.

Bu arada Kürt hareketinin çerçevesini çizdiği ikinci aşamanın başlayıp başlamayacağı ya da ne zaman ve hangi gelişmelerle kendini göstereceği bilinmiyor. Bunu ancak zaman gösterecek. Zira ortada iki tarafın da gizliliğinde mutabık olduğu bir süreç var ve masada kimin ne hesabı olduğu konusunda muhatapların birbiriyle zıt açıklamaları dışında bir açıklık yok. AKP terörü bitirmek anlamında bir “çözüm süreci”nden, Kürt hareketi ise “demokratik-siyasal mücadele” yoluyla “demokratik kurtuluş ve özgür yaşamdan” söz ediyor. Bu denli karşıt iki hedefin müzakere ve diyalog yoluyla nasıl bağdaştırılabileceği ise muhtemelen hiç bilinemeyecek.

Kürt hareketi “AKP’den demokrasi beklemiyoruz, mücadeleyle kazanacağız” argümanını ileri sürerek meseleyi çözdüğünü düşünüyor. Fakat buradaki iddianın diyalog ve müzakereye veya masaya biçilen önemle daha baştan boşa çıkarıldığı nedense es geçiliyor. Ayrıca siz silahlı mücadele dönemi kapandı, demokratik siyaset dönemi başladı dediniz diye egemen sınıfın, hele de onun en gerici kesiminin “demokratik siyasal mücadeleye” faşizan yaklaşımı ortadan kalkmış olmuyor. Geçtik olmayan bir anayasaya yazılacak hakları elde etmeyi, anayasalara yazdırılmış bir takım hakları, örneğin Taksim’de gösteri yapma hakkını kullanmak dahi sermaye iktidarıyla sürekli dışı dış bir mücadeleyi gerektiriyor.

Taksim 1 Mayıs’ının sürece tuttuğu ışık

Nitekim son dönemde İmralı sürecine farklı bir cepheden ışık tutan gelişmelerden biri de Taksim 1 Mayısı oldu. Hem Kürt hareketinin iddialarının sınanması bakımından, hem de AKP faşizminin tüm çıplaklığıyla gözler önüne serilmesi açısından adeta turnusol işlevi gördü. İstanbul’da demokrasinin, özgürlüğün, eşitliğin, kalıcı barışın samimi

mücadelesini yürüten toplumsal-siyasal özneler, başında AKP’nin bulunduğu sermaye iktidarının hiç de demokratikleşmeye doğru yol almadığını dünya aleme bir kez daha göstermiş oldular. AKP’nin gerçek niyetinin demokrasinin esamisinin okunmadığı dinci-faşizan düzeni kalıcılaştırmak olduğu, yaklaşık 2 haftalık 1 Mayıs gündemi ve tartışmaları üzerinden defalarca açığa vuruldu. 1 Mayıs sonrasındaki günlerde Taksim’de yapılmak istenen basın açıklaması ve yürüyüşlere yönelik polis terörü ise meselenin hiç de 1 Mayıs alanı sorunundan ibaret olmadığını, yaşananların AKP’nin gönlündeki Türkiye’nin bir tezahürü olduğunu göstermekteydi.

Oysa hemen öncesinde AKP tüm işçilere, emekçilere ve Kürt halkına Kürt sorununda barışçıl çözümün muhatabı, Türkiye’yi demokratikleştirme mücadelesinin en azından masadaki partneri olarak sunulabiliyordu. Özellikle İmralı süreci açıklandığından bu yana AKP’nin Kürt sorunu ve Suriye’deki gelişmeler nedeniyle yaşadığı sıkıntılar adım adım geride kalmaya başlamış, öncesindeki tahribatların giderilmesinin yolu düzlenmişti. Tıpkı daha önceki çözüm-açılım aldatmacalarının başlangıç evrelerinde olduğu gibi veya örneğin Ergenekon operasyonlarının ilk dalgalarında yaşandığı üzere AKP’nin çözüm ve demokratikleşme yalanına hatırı sayılır bir inandırıcılık zemini sağlanmıştı. İstanbul’daki 1 Mayıs tablosu liberal-reformistlerin hevesli yardımıyla oluşturulabilen bütün bu toz bulutunu bir anda darmadağın etti.

Demokratikleşme iddiası ve 1 Mayıs

Kürt hareketinin iddiaları çerçevesinde ise “AKP’den beklemiyoruz, mücadeleyle alacağız” argümanı sınanmış oldu. Toplumsal düzeydeki etkinliğine ve harekete geçirebildiği kitle gücüne kıyasla Kürt hareketinin İstanbul 1 Mayısı’nda hissedilebilir bir ağırlığı yoktu. Kürt sorununun çözümüyle birlikte Türkiye’nin, hatta tüm Ortadoğu’nun demokratikleştirilmesinden söz eden bir siyasal öznenin, bu iddiasını en dolaysız şekilde sınamadan geçiren bir olaydı İstanbul’da yaşanan 1 Mayıs. Emekçi semtlerinde, fabrika ve atölyelerde, liselerde, üniversitelerde düne kadar “biz zaten savaşıyoruz” diyerek önemli bir Kürt kitlesini birleşik mücadeleden alıkoyanlardan, hiç değilse mücadeleyle hakları alacaklarını, tüm Türkiye’yi demokratikleştireceklerini iddia ettikleri bir evrede 1 Mayıs’ta daha belirgin bir inisiyatif sergilemesi beklenirdi. Oysa Kürt hareketi payına Taksim 1 Mayısı’ı “demokratik siyasal mücadele yoluyla” Türkiye’nin demokratikleştirilmesi iddiasının daha baştan boşa çıkarıldığı bir göstergesi oldu.

Şimdi AKP iktidarının bu denli zıvanadan çıkma pervasızlığı göstermesinde, “çözüm sürecini” yönetme başarısının etkisi olmadığını kim söyleyebilir. İşçi ve emekçi kitlelerde düzene ve dinci-gerici iktidara dair beklentiler veya yanılısamalar diri tutuldukça, sürecin tüm işçiler, emekçiler, gençlik ve Kürt halkı için giderek daha ağırlaştığından da kuşku duyulmamalıdır.

Dinci-Amerikancı iktidarın saldırganlığı artıyor...

Mevzileri savunmak için direnişi büyütelim!

Burjuva sınıfın vurucu gücü AKP iktidarı, Taksim’i 1 Mayıs’a yasaklayarak işçi sınıfıyla ilerici ve devrimci güçlere meydan okudu. Bu karar ile “irade kırma” saldırısı başlatan dinci-gerici iktidar, sermaye ve emperyalistler için “dikensiz gül bahçesi” yaratmaya hevesli olduğunu gösterdi; ancak bu uğursuz hevesi kursağında kaldı.

Önceki yıllarda olduğu gibi, yasak ve tehditlere boyun eğmeyen işçi ve emekçiler ile ilerici ve devrimci güçler, can bedeli kazanımlarını koruma konusunda kararlı olduklarını, bir kez daha gösterdiler. Direniş karşısında acze düşerek korkakça saldıran dinci-Amerikancı zorbalardan maskeleri, 1 Mayıs’ta pamparça oldu.

Tam bir sınıf kini ve ilkel bir kudurganlıkla saldıran kolluk kuvvetleri, işçi ve emekçilerin canına kast edecek kadar zıvanadan çıktılar. Her zaman olduğu gibi, kaba zorbalığın avukatlığına ise, validen emniyet müdürüne, bakandan başbakana kadar gerici iktidarın şefleri soyundu.

Direniş karşısında acze düşen kolluk kuvvetleri, gaz bombalarını işçi ve emekçilerin kafasına nişan alarak attılar. Kolluk kuvvetleri azgınca saldırdıkları işçi sınıfıyla ilerici-devrimci güçlerin direnişinden çılgına dönen AKP iktidarının şefi Tayyip Erdoğan da sınıfsal konumu ve ilkel zihniyetine uygun bir davranışla, işçi ve emekçiler ile ilerici-devrimci güçlere adeta kin kasmaya başladı.

Taksim’de 1 Mayıs yasağıyla başlayan saldırının ikinci hamlesi, Kadıköy’ün de işçi ve emekçilere kapatılacağı ilanı ile devam etti. (Geçerken belirtelim ki, bu durumda, 1 Mayıs’ta Taksim’den Kadıköy’e kaçanların kendilerine yeni bir alan bulmaları gerekecek). Saldırının üçüncü ve daha azgın olan hamlesi ise, Taksim ve İstiklal Caddesi’nin işçilerin, emekçilerin ve ilerici-devrimci güçlerin eylemlerine tümüyle yasaklanması olarak gündeme geldi.

3 Mayıs’tan beri Taksim veya İstiklal Caddesi’nde yapılan her eyleme saldıran dinci-Amerikancı iktidarın kolluk kuvvetleri işçi sınıfına, emekçilere, gençliğe ve ilerici-devrimci güçlere düşmanca saldırmaktadır.

AKP iktidarının bu kapsam ve pervasızlıkta bir saldırı başlatması şaşırtıcı değil.

İlkin, Taksim’de yapılan kutlamaların, Havana’dan sonra dünyanın en kızıl, en kitlesel 1 Mayısları olarak anılması, AKP şeflerinin tahammül sınırlarını zorluyordu. Bundan dolayı üç yıl üst üste yaşanan direnişlerin basıncı ile Taksim yasağını kaldırmak zorunda kalan dinci-Amerikancı iktidar, bu kazanımı işçi sınıfından geri almak için ilk fırsatta saldırıya geçti.

İkincisi, AKP’nin temsil ettiği zihniyet, işçi sınıfıyla emekçilerin demokratik haklarını kullanmalarından hem çok korkuyor hem de bu durumu kabullenemiyor. Zira bu ilkel faşizan zihniyete göre “sürü toplumu” makbuldür. Sıradan demokratik hakların kullanılmasına azgınca saldırmamanın nedenlerinden biri de budur.

Üçüncüsü, bölge politikaları iflas eden AKP iktidarı, içine düştüğü açmazdan çıkış yolu ararken, emperyalist/siyonist efendileri savaş tamtamlarını çalmaya devam ediyor. Suriye’deki yıkıcı savaşın yayılma olasılığına karşı, muhalif sesleri susturma ve “etkin taşeronluk” misyonunu kolayca yerine getirme hesabı yapıyor.

Dinci-Amerikancı iktidarın işçi sınıfıyla ilerici-devrimci güçlere karşı başlattığı saldırı, herhangi bir 1 Mayıs yasağının ötesinde anlamlar taşıyor. Bu saldırı, İstanbul’dan başlayarak işçi ve emekçilerin devlet terörüyle zapturapt altına alınması ve ilerici-devrimci hareketin sindirilmesi planının bir parçasıdır.

Bu saldırıyı püskürtmek, işçi sınıfıyla ilerici-devrimci güçler açısından kritik bir önem taşıyor. Zira AKP iktidarının pervasızlığı İstanbul’da püskürtülemezse, bunu ülke sathına yaymaya çalışacaklardır. Dolayısıyla alan/cadde yasağını bu çerçevede ele almak ve Amerikancı iktidarın hücumunu püskürtmek kritik bir önem taşıyor.

Sermaye iktidarının saldırısı, polis terörü eşliğinde devam ediyor. Buna karşın işçi sınıfı ile ilerici-devrimci güçler de direnenek mevzilerini korumaya çalışıyor. Bu yönüyle yasağa gösterilen ilk tepkiler, yetersiz de olsa olumludur. Fakat bu kadarı saldırıyı püskürtmeye yetmez. Zira AKP şeflerinin pervasızlığı biliniyor. Sadece gaz bombası stoklarına bakmak bile, iktidarın zorbalığını ele vermeye yetiyor: “Resmi rakamlara göre 2001’de, yani AKP iktidara gelmeden önce devletin biber gazı ithalatı yılda 13 tonmuş. 2005’te neredeyse 10 kat artıp 115 tona çıkmış.

Bu hükümet döneminde 21 milyon dolar harcanarak ithal edilen biber gazının toplam hacmi: 628 ton...” (Can Dünder, Milliyet, 2 Mayıs)

Bu “gazcı” rejimle karşı karşıya bulunduğumuz için daha planlı, daha kitlesel, daha militan, birleşik bir direnişin örülebilmesi büyük bir önem taşıyor.

Saldırının kapsamı, hedefleri ve pervasızlığı konusunda bilinç açıklığına ulaşmak ve buna uygun bir duruş sergilemek devrimci-ilerici güçler başta olmak üzere tüm işçilerin, emekçilerin ve gençliğin önünde bir sorumluluk olarak durmaktadır.

Bu çatışmayı kaybetmenin daha büyük kayıplara yol açacağını farkında olmak ve AKP’nin pervasızlığına hakkettiği yanıtı verebilmek için ilerici-devrimci güçler, sendikalar, dernekler, demokratik kitle örgütleri ile ilerici/öncü işçi ve emekçiler, bu mücadeleye omuz vermelidir.

Bu sorumluluğun hakkıyla yerine getirilebilmesi ve giderek yayılan “Taksim’de artık 1 Mayıs olmayacak” söylemini boşa düşürmek için seferber olma zamandır. Meşru/militan eylemler, Taksim ve İstiklal Caddesi başta olmak üzere, tüm büyük kentlerde gerçekleştirilmelidir. Taksim’in 1 Mayıs alanı olarak kalması, sadece İstanbul’da yaşayan işçi ve emekçiler için değil, Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri için de büyük bir önem taşıyor. Dolayısıyla mücadele, İstanbul merkezli olsa da, diğer illerde de örgütlenmesi büyük bir önem taşıyor. Unutulmamalıdır ki, bu pervasız saldırı furyası ancak birleşik, kitlesel, militan bir direnişle püskürtülebilir.

Güler’den “Taksim spontane olur” savunması

Valiliği döneminde olduğu gibi bakanlığı döneminde de Taksim terörüyle gündemde olan İçişleri Bakanı Muammer Güler inciler döktürmeyi sürdürüyor. Galatasaraylı taraftarların Taksim’de kutlama yapmasıyla ilgili kendisine sorulan soruya Güler “Taksim’de spontane olarak oluyor ne yapalım” şeklinde yanıt verdi.

Güler’in bu ifadelerine karşılık olarak bir gazetecinin “Spontane olunca herhalde sorun olmuyor” şeklinde başka bir soru yöneltmesi üzerine ise Güler, “Kimseni burnu kanamadan olsun, önemli olan o” diyerek arsızlığını gösterdi. Ardından da demogojiye başvurarak şunları söyledi:

“Kimsenin burnu kanamadan olsun, önemli olan o. Özgürlükler kullanılırken de hem herkesin tedbirini alalım hem başkasına da zarar olmasın. Önemli olan odur, sınır o. Hem kendin özgürlüğünü kullanacaksın, özgürlüğünü kullananların da can ve mal güvenliği emniyette olacak, hem de başkalarının emniyette olacak.”

Asıl marjinaler bir avuç sömürücünün çıkarlarını koruyanlardır!

2013 1 Mayıs, 3 yıl aradan sonra bir kez daha Taksim’de yaşanan devlet terörü ve direniş sahne oldu. Hatırlanırsa birkaç yıl önce de Tayyip Erdoğan “ayaklar baş olursa kıyamet kopar” fetvası ile müritlerine gerekenin yapılması emrini vermişti. O zaman İstanbul’da valilik makamında bulunan Muammer Güler ise gösterdiği o “üstün başarılar”dan ötürü sermaye devletinin içişlerine bakmakla ödüllendirilmişti. Bu sefer de kendi bakanlığı döneminde İstanbul’u gaza boğma görevini valisi Mutlu’yla hayata geçirdi.

1 Mayıs öncesi işçileri, emekçileri ve devrimcileri Taksim’e çıkarmamak için Erdoğan’dan diğer sermaye memurlarına kadar hemen hepsi tehditlerini medya aracılığıyla her fırsatta sıraladılar. Vitrinde en çok boy gösteren de mutlu azınlığın valisi Mutlu oldu. Taksim’de yaşanan devlet terörünü meşrulaştırmak için bu teröre maruz kalanları “militan”, “marjinal” olarak damgalayarak muhtemelen yaşanabilecek yargısız infazların zeminini de hazırladı. 1 Mayıs’ta estirilen devlet terörünü “fevkalade” bir müdahale olarak savundu.

Taksim’de yaşananlar, sermaye devletinin elinde bulundurduğu şiddet araçlarının yeri ve zamanı geldiğinde nasıl da tüm acımasızlığıyla devreye sokulacağını göstermiş olması meselenin sadece kolayca görülebilen kısmıdır. Elinde tüm öldürücü silahları bulduran sermayeyi korumakla görevlendirilmiş kolluk kuvvetlerinin donanımıyla korku salmaya çalışan sermaye devletinin valisinin “ama ellerinde demir bilyeler, sapanlar, molotof kokteylleri var” gerekçesi ise aslında bir korkuyu ifade etmektedir ki, bu korku, bu malzemelerin yıkıcılığından değil, bu vb. malzemeleri taşıyanların kararlılığından kaynaklıdır. Tüm tehditlere karşı sokağa çıkma iradesini gösterenlere dair duyulan bir korkudur bu. Taksim’de karşı karşıya gelen iki düşman sınıfın iradesidir. Burjuvaziyi temsilen İstanbul valisi işte bu iradede korkmaktadır.

“Terörist”likle suçladıklarının kabahatlerine gelince... İddia makamının “terörist” tanımında yeri gelir pankart asanlar, bildiri dağıtanlar, afiş asanlar da hak ettiği yeri bulur. Hazretlerinin çıkarına dokunuyorsa derdest edilmek için tüm bunlara bile gerek yoktur. Hukuk sistemleri, komplolardan ibaret iddianameleri, yetmezse işleri bitinceye kadar koruyacakları “gizli tanıkları” vardır.

Mutlu azınlığın o Mutlu valisi büyük bir telaşla “bana faşist diyemezsiniz” derken bile faşizmin düşünce yapısında nasıl bir yer kapladığını “dediklerimi yapmazsanız olacaklara da katlanırsınız” sözcükleriyle göstermektedir. Komaya sokulan 17 yaşında genç bir kızmış, fark etmez, ne de olsa gaz bombasının tam başına isabet etmesi için Erdal Eren gibi yaşını büyütme bile gerek yoktur. Ancak devlet erkanının 1 Mayıs’ta ne işi var dediği Dilan’ın yeri de elbette diğer sınıf kardeşleri gibi Taksim alanıdır. Zira hakları için direnen Hey Tekstil işçisi bir babanın kızıdır. Dilan objektiflere yakalanır, yuvarlak içine alınarak işaretlenir ancak Hey Tekstil patronunun sermaye devletindeki mevki, AKP ve CHP dahil düzen partileriyle içli-dışlı ilişkisi, bankaları hortumlaması ve kendisine sermaye yapması, yeni sömürü alanları için devletten krediler alması, haksız yere işten çıkarılan yüzlerce işçi görmezden gelinir. Çünkü Hey Group CEO’su Aynur Bektaş, 2011’de TBMM’den üstün hizmet ödülü almıştır.

Hak arama eylemlerine yönelik devletin “orantılı” yaklaşımı artık alenidir. Gaz bombası ithalatında AKP kendinden öncekileri kıyaslanamayacak bir şekilde katlamıştır. Öte taraftan Taksim üzerinden yapılmak istenen “makul sayı” ve “çukur” bahanesi ise hemen arkasından, Taksim’e çıkan Galatasaray taraftarları tarafından o çukurlara gömülmüştür. Yine Taksim’de Denizler anmasının da benzeri bir şiddetle engellenmesi de ayrıca önemlidir.

Gelelim bir kez daha şu “marjinalite” meselesine. Sınıflar mücadelesinde esas olan bu savaşımın kendisidir. Bu savaşıma sebep olan maddi zemin ve bunun üzerinden yükselen fikirler savaşın tarafların konumunu belirler. Valisi dahil tüm devlet erkanı ile kapitalist sınıfın çıkarlarını koruyanların tümüne bakıldığında, bir avuç asalak ve bu asalakların ücretli memurlarından ibaret, sömürü ve yağmadan gayet mutlu bir azınlık görülecektir. Bu taraftaysa işçi sınıfının devrimci saflarında toplanmış olan, sadece bu ülkede yaşayan on milyonları değil dünya üzerinde emperyalist-kapitalist barbarlığın zulmü altında yaşamaya çalışan milyarlarca insan bulunmaktadır. Tam da bundan dolayı bizler için asıl mesele hangi safta ve hangi sınıfa mensup olduğudur. Kişi ve kişileri haklı ya da haksız, meşru ya da gayri meşru yapan tam da budur.

Sermaye sınıfını korkutan da işte bu gerçeğin

kendisidir. Güçleri haklı olmaktan değil, bir zor aygıtı olan devlet gibi bir araca sahip olmaları ve onun; işçi sınıfı ve emekçiler, Kürt halkı, Alevi inanca mensup emekçiler üzerindeki faşist tahakkümünden kaynaklıdır. Bizler, milyarlarca insanın gelecek özlemlerini kuşanan devrimcileriz. Tek çıkarımız ortak, nihai kurtuluş olan sınıfsız, sömürsüz, savaşımsız, sınırsız, kardeşçe bir dünyadır. Gelecek özlemleri, kapitalist sistemin sömürü çarklarının dönmesinden ibaret olan, çıkarları bu haksız düzenin sürmesine bağlı olanlar, elbette ki her fırsat bulduğunda bizlere öfkelerini kusacaklardır. Çünkü onların alışageldikleri, saltanatlarını sürdürdükleri bu düzeni temellerinden yıkacak, yerine insanın insan üzerindeki sömürsünün olmadığı, her türlü ayrımcılık ve eşitsizliğe son verildiği sosyalist bir geleceği inşa edeceğiz.

İnsanlığın ancak evrensel bir çerçevede ulaşabileceği geleceğin bu komünist toplumunda, her türlü engelden kurtulmuş olan üretici güçlerin büyümesi muazzam ölçüler kazandığı ve kolektif zenginlik kaynakları gürül gürül fıskırdığı içindir ki, bölüşüm ilişkilerinde burjuva hukukunun dar ufku da nihayet tam ve kesin olarak aşılır ve toplum bayraklarının üzerine şunu yazabilecek hale gelir; ‘Herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacına göre!’(*) Asalakça bir yaşam sürenler böyle bir gelecekte yerleri olmadıklarını gayet iyi bilmektedirler.

Bugün sömürünün, her türlü yokluğun ve yoksulluğun kaynağı olan bu kapitalist düzenin yıkılması gerekmektedir. Ömrünü çoktan tamamlamıştır. Çürümeye ve çürütmekte olan bir bataklıktan ibarettir. Bu bataklıktan beslenenler güçleriyle övünüp, bizleri, bu çürümüşlüğü tarihin çöp sepetine atmaya çalışan devrimcileri ve komünistleri “marjinalite” itham edebilirler. Ancak Lenin’in o meşhur sözünde olduğu gibi; şimdilik “az olmamız felaket değil, yarın milyonlar bizimle olacak!”

Bu sömürü düzeninin efendileri ve bu düzene hizmet etmekle böbürlenilenler ise yarınlarda hala hayatta kalmayı başaramışlarsa eğer, insanlığın hafızasını canlandıran felaket dolu günlerin utanılası simgesi olarak değer göreceklerdir.

İşçi sınıfının adaletinden kaçamayacaklardır. ***Türkiye Komünist İşçi Partisi Programı** “Toplumsal devrim, sosyalizm ve komünizm” başlıklı bölümden...

Çağlayan da “yasaklı alan” oldu

1 Mayıs’ın Taksim’de kutlanmasını yasaklayarak başlayan ve Taksim’i tamamen yasaklayan furyaya yeni bir halka daha eklendi. Çağlayan’daki İstanbul Adalet Sarayı önü de artık yasaklı. İstanbul Cumhuriyet Savcılığı’nın “güvenlik” gerekçesiyle aldığı kararla birlikte adliye önü basın açıklamalarına yasaklandı. Kararın ardından hem adliyenin özel güvenlik birimlerine hem de polise “Adliyenin kapılarının önünde basın açıklaması yapılmasına izin vermeyin” mesajı iletildi. Bunun ardından C kapısı önünde “önlemler” artırıldı. Polis gaz maskeleri, biber gazıyla basın açıklaması yapılan C kapısı önüne yığınak yapmış durumda. Basın açıklaması yapmak isteyenlerin adliyeden uzaklaşır karşıdaki meydana “yönlendirileceği” ifade edildi.

2 yıla yakın bir süredir kullanımda olan adliye önünde bugüne kadar yaklaşık 250 eylem yapıldığı ifade ediliyor. Bugüne kadar da bu eylemlerde herhangi bir gerilim yaşanmamıştı. Fakat, bu yasak ile birlikte burada da polisin saldırılarıyla birlikte çatışmalar gündelik olaylar haline gelecek.

Taksim’de İstiklal Caddesi eylem yaşağıyla günlerdir polis terörüne sahne oluyor. 3 Mayıs’ta başlayan yasak ile birlikte 4 günde 7 eylemde polis terör estirdi. Atılan gaz bombası ve sıkılan suyla Taksim dükkanların kapandığı, emekçilerin yürüyemediği yasaklı bir alana çevrildi. Başsavcının kararıyla artık Çağlayan da aynı görüntülere sahne olacak.

Dersim katliamı ve gerçekler!

Bundan 76 yıl önce sermaye devleti Dersim’de egemenliğini pekiştirmek için harekete geçti. Yıllar süren hazırlığın ardından düğmeye bastı. Katliamın adresi Dersim’di... Katliamda savaş uçakları kullanıldı ve Dersim’in üzerine bombalar yağdırıldı. Mağaralara sığınan Kürt halkı, vahşice katledilirken, mücadelenin önderi Seyit Rıza ve yoldaşları da alçakça yöntemlerle yakalanıp idam edilmişlerdi. Oluk oluk insan kanının akıtıldığı katliamın sonunda çoğu kadın ve çocuk 10 bini aşkın Dersimli yaşamını yitirdi.

Mustafa Kemal’in katliamdaki rolü gayet belirgindi. İddia edildiği gibi devletin başı konumunda olan Mustafa Kemal katliamdan habersiz ya da hasta olduğu için ilgisiz değildi. Katliam, bugün çeşitli belgelerle ispatlandığı gibi, yıllar öncesinden planlanmıştı ve Mustafa Kemal de çeşitli konuşmalarıyla katliamı sahiplendiğini tüm çıplaklığı ile ortaya koymuştu.

Mustafa Kemal’in katliamı sahiplendiğinin açık kanıtı yaptığı açıklamalarıdır. Bu açıklamaların birinde Mustafa Kemal Dersim katliamından duyduğu sevinci şu sözlerle dile getirmişti: *“Ulusumuzun layık olduğu yüksek uygarlık ve refah düzeyine ulaşmasının engellenmesinin düşünülmesine yer bırakılmadığı ve bırakılmayacağını huzurunuzda söylemekle mutluyum. Tunceli’nde yapılan uygulamaların sonuçları bu gerçeğin belirtileridir.”*

Dersim isyanını haydutluk olarak tanımlayan Mustafa Kemal katliama açıkça sahip çıkmıştı: *“Uzun yıllardan beri süregelen ve zaman zaman gergin bir şekil alan Tunceli’ndeki toplu haydutluk olayları belli bir program içindeki çalışmaları kısa bir sürede ortadan kaldırmış, bölgedeki bu gibi olaylar bir daha tekrarlanmamak üzere tarihe aktarılmıştır.”*

Dersim katliamının hedeflerinden biri Dersim’i Türkleştirmek, yani asimile etmektir. Dersim katliamı Kürt halkına yönelik inkar ve imha siyasetinin bir yansımasıydı. Tam da bu siyasetin sonucu olarak Dersim katliamı sonrasında on binlerce Dersimli baskıyla sürgüne gönderilmiş, Türkleştirilmeye çalışılmıştı.

Türk devletinin entrikaları konusunda bilinç açıklığı yaratmadan Cumhuriyet tarihi boyunca yaşanan katliamları anlayamayız. Yaşı küçültülerek katledilen Seyit Rıza, “Senin hile ve yalanlarınla baş edemedim, bu bana dert oldu; önünde diz çökmedim ya, bu da sana dert olsun!” diyerek Türk devletinin ve onun önde gelenleri Atatürk, İsmet İnönü, Fevzi Çakmak’ın hile ve entrikalarını dile getirmişti.

AKP iktidarının Dersim katliamını istismar siyaseti sürüyor

Son birkaç yıldır sermaye basını Dersim katliamına ilişkin belge ve bilgileri, süren tartışmaları yansıtmaya başladı. Tartışmalarla birlikte soykırımı ilişkin bazı belgelerde ortalığa saçıldı. Tüm bu belgeler büyük bir yenilik ve Dersim katliamı ile yüzleşmek gibi sunulmaya çalışıldı. Ama bu belgeler Dersim halkının acılarını azaltmadı. Zira ortaya çıkan bu belgeler katliamı yaşamış Dersim halkının bildiği gerçeklerden ibaretti. Dersim katliamının hesabının sorulması için değil, dinci-gerici partinin siyasal rant

elde etmesi çerçevesinde gündeme getirilmişti. Dinci parti yaptığı açıklamalarla Dersim katliamını siyasal ranta çevirmeye odaklandı.

Dersim katliamı AKP iktidarı ve CHP tarafından birbirlerine karşı siyasi argüman olarak kullanıldı ve istismar edildi. AKP iktidarı istismar siyasetini göstermelik olarak ‘özür’ dileme manevrasıyla bir üst noktaya taşıdı. Bu özürün istismar siyasetinin yansıması olduğu çok geçmeden anlaşıldı. Zira özürler dileyen AKP iktidarı baraj projeleri ile Dersim’i sular altında bırakmaya, yani Dersim’i haritadan silmeye soyundu. Baraj projelerininin 38 Dersim katliamının devamı, daha doğrusu ikinci Dersim katliamı olduğunu bile bile sürdürüyor.

Dersim katliamı üzerinden CHP’yi yıpratmak için AKP sözcüleri açıklama üstüne açıklamalar yapıyorlar. Dersim’de uçaklardan atılan bombalarla bir katliam yapıldığını söyleyen Arıncı, CHP’ye Dersim katliamı ile yüzleşme çağrısında bulundu. Aynı minvalde konuşan Tayyip Erdoğan daha da ileri giderek, devlet adına Dersim halkından özür dilediklerini söyledi.

Dinci partinin şefinin bu sözleri arsızlıktan başka bir şey değildir. Çünkü Dersim üzerine ahkam kesen Erdoğan’ın partisinin yönetiminde Kürt halkına yönelik estirilene terörün Dersim katliamından aşağı kalır yanı yoktur. AKP hükümeti 11 yıldır Kürt halkına yönelik kirli savaş politikalarını kesintisiz olarak sürdürüyor. Kazan Vadisi’nde yaşanan katliam bunun en açık örneğidir. Bu katliamda uçak ve helikopterlerle kimyasal silahlar kullanılmıştır. Katillerin sırtını sıvazlayan ilk kişi de AKP’nin şefi Recep Tayyip Erdoğan olmuştur. Ayrıca AKP’nin üzerinde yükseldiği dinsel gerici akım, sermaye devletinin tarihi boyunca gerçekleştirdiği birçok katliamda kullanılmıştır. 1978 Maraş ve Malatya, 1980 Çorum, 1993 Sivas gibi birçok katliamda dinsel gericilik aktif bir rol üstlenmiştir.

CHP’nin Dersim katliamını inkar ve savunma siyaseti sürüyor!

Dersim katliamında büyük rolü olan CHP, katliamla ilgili tam bir bilinç açıklığına sahipti. Kürt halkına yönelik kirli savaş politikasında ısrarcı olunması gerektiğini dile getiren CHP’li Onur Öymen’in Atatürk’ün Dersim katliamına ilişkin tutumundan övünçle bahsetmesi ve Atatürk’ün Dersim’de “analar ağlamasın” dememesiyle

övünmesi CHP’nin Dersim katliamına ilişkin tutumunun özü özeti idi. Bu nedenle Dersimli CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu, Onur Öymen’in Dersim katliamına atıfta bulunarak kirli savaşı savunan cümlelerini alkışlarken, CHP Dersim Milletvekili Hüseyin Aygün’ün CHP’nin katliamdaki rolünü ortaya koyan sözlerine ise tepki göstermişti.

Yavuz Sultan Selim’den bu yana yüz yıllardır Sünni gericiliğin her türlü baskılarına maruz kalan Aleviler, din esasına dayanmadıklarını düşündükleri CHP’ye ve CHP’nin önder kadroları olan Kemalistlere kurtarıcı gözüyle sarılmışlardır. Oysa CHP her dönemde Türkleştirme, Sünnileştirme politikalarına ve tekçi devlet anlayışının dümenine su taşımıştır. CHP’nin hükümet olduğu veya hükümet ortağı olduğu dönemlerde Dersim, Maraş, Sivas vb. katliamlarda oluk oluk Aleviler’in ve Kürtler’in kanı akıtılmıştır. Dersim katliamı ile ilgili olarak CHP’de son birkaç yıldır süren tartışmalar CHP’nin katliamcı yüzünü ortaya çıkarmıştır.

Dersim katliamının hesabını sormak için...

Sömürgeci sermaye devleti Dersim katliamı dahil tüm katliamlarına sahip çıkmıştır. Katliamların uygulayıcısı olan faşistleri ve gericileri aklamış, korumuş, beslemiş ve kahraman olarak tanımlamıştır. Dersim katliamına ilişkin olarak bir tek kişinin yargılanmamış olması bu durumun en açık kanıtıdır. Katilleri aklayan Türk devleti Alevileri, Kürtleri, ilerici ve devrimci olan siyasi yapıları, komünistleri saldırıların hedefine çakmıştır. Buna rağmen ilericiler, devrimciler ve komünistler katliamları lanetlemeye, katillerden hesap sorma iradesini ortaya koymaya devam ediyorlar.

Dersim katliamının 76. yılında katiller ve onların arkasındaki faşist sermaye devletinden hesap sormak güncel ve yakıcı bir görevdir. Dersim’de, Koçgiri’de, Çorum’da Maraş’ta, Sivas’ta katliamın hedefi olan, kana bulanık Krüt ve Alevi emekçiler dostu düşmandan ayrılmalıdır. Sermaye düzeninden, katliamcı politikaların sadık uygulayıcısı AKP iktidarından ve düzen solunun temsilcisi olan CHP’den katliamların hesabını sormak için birleşmelidirler. Özeldir Dersim ve genelde tüm katliamların bir daha yaşanmaması için devrimci sınıf mücadelesinde yerini almalı, tüm sorunların kalıcı çözümü ve katliamların kökünün kurutulması için devrim ve sosyalizm mücadelesine omuz vermeliyimdirler.

Örtülü ödenek, aleni savaş!

AKP iktidarı, örtülü ödenek konusunda Çiller dönemini dahi geride bırakmış bu konuda yeni bir rekora imza atmıştır. 2012’de bu fondan kullanılan miktar önceki yılların dahi iki katıdır.

Özellikle Tansu Çiller döneminde gündeme gelen ve daha çok da Çiller’in kişisel harcamaları nedeniyle tartışma konusu yapılan örtülü ödenek, aslında bu ülkede yıllardır süren kirli savaşın temel kaynaklarından biridir.

Bugün ise AKP iktidarı, örtülü ödenek konusunda Çiller dönemini dahi geride bırakmış bu konuda yeni bir rekora imza atmıştır. 2012’de bu fondan kullanılan miktar önceki yılların dahi iki katıdır. Bu ise akıllara Suriye’de süren savaşı getirmektedir.

Kontrgerillanın finansörü

Örtülü ödenek, Kamu Malı Yönetimi Ve Kontrol Kanunu’nun 24. Maddesi’nde “*kapalı istihbarat ve kapalı savunma hizmetleri, Devletin millî güvenliği ve yüksek menfaatleri ile Devlet itibarının gerekleri, siyasi, sosyal ve kültürel amaçlar ve olağanüstü hizmetlerle ilgili Hükümet icapları için kullanılmak üzere Başbakanlık bütçesine konulan ödenektir*” biçiminde tanımlanır. Tasarruf yetkisi ise aynı maddede “*Örtülü ödeneklere ilişkin giderler Başbakan, Maliye Bakanı ve ilgili Bakan tarafından imzalanan kararname esaslarına göre gerçekleştirilir ve ödenir*” şeklinde ifade edilir.

Bu maddedeki düzenleme bile tek başına bu ödeneye ve dolayısıyla Başbakana büyük bir inisiyatif tanımakta ve kaynak yaratmaktadır. Bugün güvenlik adı altında oluşturulan TSK, polis teşkilatı, MİT vb. kurumların tamamının yasal olduğu ve bu kurumlara ayrılan devasa bütçelerin ortada olduğu düşünüldüğünde örtülü ödeneğin bunların dışında kalan tek gerçek işlevi, devletin karanlık işlerini ve kontrgerilla faaliyetlerini finanse etmek olacaktır, bugüne kadar da böyle olmuştur. Resmi kurumların bütçe dışına çıkan kimi ek harcamaları dışında -ki çevik kuvvetin biber gazı stokları, tahmin edilenden önce tükenmiştir ve örtülü ödenekten takviye edilmiştir- tek kullanım amacı kirli savaştır.

Örtülü ödeneğin Çiller döneminde gündeme geliş biçimi, yukarıda da belirtildiği gibi daha çok kişisel harcamalar ve istismar nedeniyle olmuştur. Ancak ödeneğin asıl önemli bir kısmı olan Kürdistan’daki kirli savaşa, kontrgerilla faaliyetlerine ayrılan kısım, genelde çok az tartışılmış ve dönemin boğucu savaş atmosferinde kaybolup gitmiştir.

Kürt hareketinin askeri açıdan güçlendiği ’93 ve sonrası dönemi, çarpıcı biçimde örtülü ödeneğin de en yüksek olduğu dönemdir. ’93’te kurulan Çiller hükümeti (50. hükümet) ödenekten 5.3 milyon TL harcama yapmıştır. Aynı günlerde artan faili meçhuller, bin operasyonlar, palazlanan Hizbullah düşünüldüğünde bu ödeneğin nereye ayrıldığı da ortaya çıkar.

Takip eden 51. ve 52. hükümetlerin de ödenekten kullandığı meblağ sürekli artmış, kirli savaş derinleştikçe, harcanan paralar da katlanmıştır. Mesut Yılmaz, Necmettin Erbakan, Bülent Ecevit hükümetleri boyunca örtülü ödenek sürekli artmıştır.

Özellikle Ecevit döneminde istihbarat adı altında ödenekten 70 milyon TL kullanılmıştır ve bu ö güne

kadarki en yüksek harcama olmuştur.

Suriye’deki icraatlar örtülü ödenekten

AKP ile birlikte de devletin yeniden yapılandırılması kapsamında örtülü ödeneğe büyük görev düştüğü biliniyor. AKP’nin iktidar olduğu 2002’den başlayarak örtülü ödenek sürekli artıyor. Ancak esas artış çarpıcı biçimde 2012’de gerçekleşiyor.

Örtülü ödenek harcamalarının son on yılı şöyle:
 2003 : 103 milyon 12 bin 740 TL
 2004 : 107 milyon 375 bin 284 TL
 2005 : 84 milyon 88 bin 668 TL
 2006 : 207 milyon 646 bin TL
 2007 : 262 milyon 286 bin 521 TL
 2008 : 290 milyon 981 bin 700 TL
 2009 : 341 milyon 971 bin 042 TL
 2010 : 383 milyon 170 bin 247 TL
 2011 : 391 milyon 682 bin 533 TL
 2012 : 694 milyon 229 bin 493 TL

2012’deki gözle görülür artış ise bu kez kirli savaşın yalnızca Kürdistan’da değil aynı zamanda çeteler eliyle Suriye’de de yürütülmesinden kaynaklanıyor. Suriye’de Esad’a karşı örgütlenen silahlı çetelere her türlü silah yardımının, maddi desteğin bu fondan yapıldığı istatistiki olarak da anlaşılıyor.

Yine Suriye’den önce Kaddafi’yi devirme planları kapsamında Libya’daki isyancılara da önemli miktarda harcama yapıldığı tahmin ediliyor. Nitekim Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu Libya’ya isyancılara 300 milyon dolar yardım yapıldığı yönlü açıklamalarda bulunmuştu. Bu harcamanın da örtülü ödenekten yapıldığı kuvvetle muhtemel.

Kaynaklar:

-93-2000 arası veriler Serhat Çayan’ın ANF’de yayınlanan “Savaşın finansörü: Örtülü ödenek” başlıklı yazısından alınmıştır.

- Son on yılın verileri Vatan gazetesinin “Örtülü servet” başlıklı haberinden alınmıştır.

Bulunan kemikler ve devlet gerçeği

Yapılan kazılarda çıkan insan kemikleri, sermaye devletinin Kürt halkına yönelik uyguladığı imha politikasının ve kirli savaşın boyutlarını gözler önüne seriyor.

Dersim’de bulunan kemikler için zoraki soruşturma

Dersim’de bugüne kadar askeri yasak bölge olan Laç Deresi Vadisi içindeki Hesem Kemer Mağarası’nda bulunan insan kemikleri için Tunceli Cumhuriyet Başsavcılığı soruşturma başlattı.

Hesem Kemer Mağarası’nda çok sayıda insan kemiği ve mermi kovanları bulunmuştu. Kemiklerin incelenmesi ile ilgili bir cumhuriyet savcısının görevlendirildiği bildirildi.

Cumhuriyet Başsavcılığı, ’38 Dersim Katliamı’nda 30’a yakın akrabasını kaybeden Hıdır Çiçek’in suç duyurusunu işleme koymak zorunda kaldı. Soruşturma kapsamında Çiçek’in de ifadesi alınacak. Hıdır Çiçek, kemikleri bulduktan sonra basın emekçilerini bölgeye götürerek konunun örtbas edilmesine engel olmuştu. Savcılık da bundan dolayı soruşturma açtı.

Hıdır Çiçek ve Çıralı Köyü’nden birçok emekçi, ’38 Katliamı’nda akrabalarının askerler tarafından öldürüldüğünü ifade ederek mağara içinde Adli Tıp uzmanlarının araştırma yapmasını ve kemiklerin kimlere ait olduğunun açığa çıkarılmasını talep ettiler.

Kızıltepe’de de kemikler açığa çıkmıştı

Benzer bir gelişme geçtiğimiz ay Mardin’in Kızıltepe ilçesinde yaşandı. Mardin Kızıltepe’de 22 Nisan’da yapılan kazılarda da bir çok insan kemiği bulunmuştu. Kızıltepe’de bulunan kemikler üzerinde yapılan incelemede, kemiklerin 1995 yılında gözaltına alınan ve bir daha haber alınamayan Şemsettin Yalçinkaya ve Nejat Yalçinkaya’ya ait olduğu ortaya çıktı. JİTEM’in ölüm merkezi olarak bilinen Katarlı Köyü’nde yapılan kazılar sonucu Yalçinkaya kardeşlerin kemiklerine ulaşılması, sermaye devletinin Kürt halkına ve devrimcilere yönelik uyguladığı imha politikasının yeni bir kanıtı oldu.

Geçtiğimiz yıl Mardin’in Derik ilçesinde de yapılan kazılarda da çok sayıda insan kemiği ve kafatası bulundu. Kürdistan’ın her metrekaresinden fıskıran insan kemikleri sermaye devletinin Kürt halkını hedef alan imha politikasını tüm çıplaklığıyla gözler önüne sererken öte yandan estirilene barış rüzgarlarının da ne kadar temelsiz olduğunu kanıtlıyor.

DIHA muhabirleri polis terörünü anlattı...

“Devlet politikalarını teşhir etmeye devam edeceğiz!”

- Galatasaray Lisesi önünde Denizler’in katledilişinin 41. yıldönümünde gerçekleştirilen anmayı muhabir olarak izlemeye gitmiştiniz. Fakat gözaltına alındınız. Neler oldu anlatır mısınız?

Rojda Korkmaz: Muhabir arkadaşım Sevdie Ergürebüz ile Taksim Galatasaray Lisesi önünde haber takibi yapıyorduk. Polisin Denizleri anmak için bir araya gelen BDSP üyelerine tazyikli su, gaz ve copla saldırması üzerine, polisin girdiği sokağa yönelerek haber takibine devam etmek istedik. Bu sırada sivil giyimli ve yüzünde gaz maskesi olan bir polis kolumdan tutarak beni gözaltına almaya çalıştı. Basın olduğumu belirttikten sonra kolumu bırakarak yanımdan uzaklaştı. Bu sırada biz de haber takibi yapmak için sokağa yöneldik. Sokağa girerek barikat kuran polisi görüntülemeye çalışırken resmi giyimli bir amir yanındaki iki çevik kuvvete beni göstererek, “alın bunu” diye bağırdı. Basın olduğumu ve önce kimliğime bakmaları gerektiğini defalarca kez belirtmeme rağmen kollarımı plastik kelepçe kullanarak ters kelepçelediler ve bir başka polis de bağırمامam için elleriyle ağzımı kapattı. Bu sırada duruma müdahale etmek için yanıma gelen ve basın olduğumuzu söyleyen muhabir arkadaşım Sevdie Ergürebüz de polisler tarafından alıkonuldu. Ellerim kelepçeli iken kameramı almak istediler vermeyince sağ kolumu tutan polis sağ el başparmağımı geriye doğru bükte, sol kolumdaki polis ise saçlarımdan tutarak kafamı öne doğru eğdi. Bu sırada olayı görerek yanıma gelen gazeteci arkadaşımız Zeynep Kuray da bizimle aynı muameleye maruz kalarak alıkonuldu. Bizi alıkoyan polisler beni, Zeynep’i ve Sevdie’yi yol boyunca darp ederek çevik aracına götürdüler. Beni sürükleyerek getirdikleri çevik araçta kameramı elimden çekerek almaya çalıştılar. Ben kameramı vermeyince sağ tarafımdaki polis bana küfrederek tokat attı. Bu sırada aracın dışındaki bir başka sivil polis bizim basın olduğumuzu belirtmesi üzerine hiçbir şey olmamış gibi bizi araçtan indirdiler. Sorumlu amire basın olduğumuzu, bu yapılanın yasal olmadığını ve beni darp eden polisi teşhis etmek istediğimi çünkü şikâyetçi olacağımı söyleyince de, “git nereye şikâyet edersen et, git kendin teşhis et. Beni ilgilendirmez” şeklinde alaycı bir şekilde cevap verdi.

Sevdie Ergürebüz: Çevik kuvvet anma gerçekleştirmek isteyenlerin etrafını sararak coplamaya başladı ve ardından biber gazı kullanarak kitleyi ara sokağa kadar sürükledi. Bunun ardından yaşananları ajansa bildirmek için telefonla konuşuyordum. Rojda’yı gözaltına almaya çalıştıklarını görünce basın olduğumuzu söyleyerek yanlarına gittim ve iki çevik kuvvet kolumu arkaya doğru bükerek beni de gözaltına almaya çalıştı. Israrla basın olduğumuzu ve basın kartlarımızı gösterebileceğimizi söyledim, ancak hiçbir şekilde dinlemediler. Karga tulumba çevik kuvvet otobüsüne bindirildik. O sırada yanıma gelen Zeynep Kuray da gözaltına alındı.

- Devlet ve polis terörünün toplum üzerinde giderek arttığı bu dönemde, devrimci-ilerici basına ve Kürt basınına yönelik turmandırılan baskıları nasıl değerlendiriyorsunuz?

Rojda Korkmaz: Türkiye’de özgür basına yönelik katliam, baskı ve sindirme politikaları, özellikle 1990’lı yıllardan beri devlet politikasıyla paralel olarak günümüzde de devam ediyor. Özgür basın emekçisi arkadaşlarımız geçmişte sokak ortasında katledilirken, bugün cezaevlerinde tutsak edilerek susturulmaya çalışılıyor. İşte, AKP hükümetinin “ileri demokrasi”si tam da bu noktada kendi kendini çürütüyor. Yani onların ileri demokrasi anlayışları, “sizi öldürmediğimize dua edin” halidir. Bu saldırılar devletin kendisi gibi olmayanları susturmaya, korkutmaya yönelik sistematik politikalarının ürünüdür. Çünkü o, bunu yapabildiği oranda taşeronluğunu yaptığı sistemi ayakta tutabilecek, devamlılığını sağlayabilecektir. Bu nedenle, AKP hükümeti taşeronluğunu yaptığı sistemin iktidarını rahatsız eden ve onun politikalarını teşhir eden özgür, devrimci basını susturmak için, başta burjuva basın olmak üzere sistemin tüm ideolojik aygıtlarını kullanarak pervasızca saldırı politikaları geliştiriyor. Aslında üzerinde durulması gereken en önemli nokta, basın emekçilerine ve ezilenlere yönelik bu saldırıların her defasında, boyutu her ne olursa olsun burjuva basın tarafından ya meşrulaştırılıyor ya da görmezden geliniyor olması. Bu durum toplumsal algıyı belirleyen temel etkenlerden birini oluşturuyor. Dolayısıyla, 1990’lı yıllarda gazete binalarımızın bombalanması, onlarca basın emekçisi arkadaşımızın katledilmesi, bugün halen 62 gazeteci arkadaşımızın cezaevinde olması ve bu saldırı, baskı ve imha uygulamalarının halen devam ediyor olması devletin ideolojik aygıtlarının işbirliği sonucunda gelişen politikaların sonucudur. Ancak bizler özgür basın mirasını kimden aldığımızın farkındayız. Kimliğimiz ve dilimiz bellidir. Bu bilinçle başta Kürt halkı olmak üzere ezilen, yok sayılan, hakları gasp edilen tüm halkların, emekçilerin, kadınların sesini duyurmaya, devlet politikalarını teşhir etmeye devam edeceğiz.

Sevdie Ergürebüz: Hayatın her alanında, toplumun her kesimine uygulanan baskı kendini son dönemde Taksim yasağı ile gösterdi. 1 Mayıs’tan beri biz de polis şiddeti aracılığıyla kurulmak istenen bu baskıyı belgelemeye çalışıyoruz. Bu baskı bizzat yakından gördüğümüz haliyle insanların yaşam hakkına doğrudan kasteden bir hal aldı. Hekimler, biber gazının “amacına uygun” kullanımının bile sakıncalı olduğunu vurgularken, biber gazının ateşli bir silah olarak kullanıldığı, insanların hedef alınarak, kafalarından, gözlerinden vurulduğu günler yaşıyoruz. Biz de, tabii ki basın olarak bu yaşananları aktarmak zorundayız. Basına yapılan saldırı, bireysel olarak yarattığı ihlalin haricinde bir de halkların haber alma, öğrenme hakkını ihlal ediyor. 5 Mayıs’ta yapılmak istenen de oydu. Çevik kuvvet anma yapmak isteyenlere hukuksuzca saldırı ve biz bunu belgeleyince de hedef olduk.

Bu, daha önce olmamış bir şey değil. 90’lı yıllarda gazetecilerin sokak ortasında infaz edildiğini, gazete binalarının bombalandığını hepimiz biliyoruz. Devlete yedeklenmeyen, toplumu, insani değerleri merkez alan bir gazetecilik anlayışı benimsemenin nelere yol açtığını her dönem gördük. 2011 yılında Kürt basınına ‘KCK’ adı altında bir operasyon düzenlendi ve onlarca basın emekçisi tutuklandı. Tüm bu baskılar ülkedeki hukuksuzluk sürdüğü sürece olacaktır.

Tüm bunların ötesinde orada hedef olmamızın bir diğer nedeni de kadın olmamızdır. Devlet, her alanda olduğu gibi medyada ve basında da kadınların özne olmasını istemiyor. Devlet erkek medya istiyor. Uygulanan şiddetin kadınların gözünden, kaleminden teşhir edilmesinin devlet aklını daha çok rahatsız ettiğini düşünüyorum.

Öte yandan orada bulunan ana akım medya mensuplarının biz gözaltına alınırken kameralarını kayda almaması da devletin ana akımdaki gazetecilere sansür uygulamasına gerek kalmadığının ispatıdır. Türkiye’de ana akımda çalışan her muhabir otosansürü içselleştirmiş durumda. Devletin onlara neyi yazıp yazmayacağını söylemesine hiç gerek yok. Onlar zaten neyin devleti rahatsız edeceğini bilip yazmıyorlar.

Alevilere gerici kuşatma raporda

Alevi Bektaşî Federasyonu (ABF) 2011-2012 yıllarını kapsayan hak ihlallerini raporlaştırıp basına sundu. Bu yıl, İngilizce ve Fransızca baskısı da yapılan rapor Avrupa Birliği Delegasyonu'na ve çeşitli Avrupalı kuruluşlara da ulaştırılacak.

Rapora göre 2011'de 37 hak ihlali yaşanırken geçtiğimiz yıl bu sayının 70'e çıktığı görülüyor.

Alevi emekçilerin maruz kaldığı ayrımcılık, hakaret, aşağılama, nefret suçu, saldırı ve baskıları yansıtan rapor için ABF Başkanı Selahattin Özel 2012'deki artışa dikkat çekerek şunları ifade etti: "Bu, iki kata yakın bir artışa tekabül etmektedir. Bilgileri içerik analizine tabi tuttuğumuzda ise Alevileri ötekileştiren kişi ve kurumlar, mekanizmalar açığa çıkıyor. Raporumuza göre 'ayrımcılık, hak ihlali, nefret suçu, inkâr, baskı, şiddet, hakaret, ötekileştirme'nin kaynağında kamu, siyaset alanı ağırlığı oluşturuyor."

Erdoğan, Alevilere yönelik saldırıların başını çekiyor

Özel, AKP hükümetinin Sünniliği devlet ve toplum yaşamının merkezine yerleştirdiğini belirtirken Başbakan Erdoğan'ın, aleni şekilde Alevi ve diğer inanç gruplarına hakaret ettiğini söyledi.

2012 yılında kamu kurumlarından kaynaklanan suç sayısı 32 olarak ifade edilirken bunların büyük bir kısmının eğitim kurumlarındaki Alevi öğrenci ve öğretmenlere yönelik uygulamalar olduğu belirtildi.

Raporda 2011 yılında bizzat hükümetin yaptığı hak ihlali sayısının 10 olduğu, bunun 9'unun Başbakan Erdoğan'ın "nefret suçu sayılabilecek" söylemlerinden kaynaklandığı ifade edildi. Erdoğan'ın 2012 yılında da nefret söylemine devam ederek 6 kez hak ihlali yaptığı söylendi.

Erdoğan son olarak geçtiğimiz Ağustos ayında Karacaahmet Mezarlığı yanındaki cemeviyle ilgili olarak "O cemevi bir ucube olarak yapıldı orada. Hala kaçaktır. Ruhsatı yoktur. Karacaahmet Türbesi'nin yanında ucube olarak durur" diyerek Alevi emekçilerin İstanbul'daki merkezlerinden birini hedef göstermişti.

Dinci-gerici parti şefi Erdoğan Çorum'daki bir konuşmasında Alevileri katletmeyi öven Ebu Suud Efendi'yi "gurur duyulacak yiğit" diye tarifliyordu. Erdoğan Alevilere yönelik her bir konuşmasıyla açık nefret suçları işlerken gerici çetelerin saldırılarına da zemin düzledi.

Erdoğan'ın konuşmasından birkaç hafta sonra 24 Ağustos 2012 günü Kartal Pir Sultan Abdal Kültür Derneği kundaklanmıştı.

Ev işaretlemeleriyle artan tacizler raporda

Geçtiğimiz yıl Alevi emekçilerin evlerinin işaretlenmesiyle karşımıza çıkan tacizler de raporda vurgulandı. Raporun açıklanmasından bir gün önce bile Alevilere yönelik ev işaretlemeleri sürüyordu. Son olarak 6 Mayıs günü İstanbul Esenkent Mahallesi'nde Alevi emekçilerin evleri işaretlendi. İlk işaretlemeler olduğunda "çocuk işi" gibi açıklamalarla soruşturma açmaktan kaçan devlet yetkililerinin manipülasyonları rapora yansıyan olaylarla bir kez daha görülüyor. İzmir'den İstanbul'a, Malatya'dan Balıkesir'e, Adıyaman'a kadar ülkenin dört bir yanında "çocuklar" evleri işaretledi. Hatta çocuklar, Alevi sanatçı Pınar Aydınlar'ın arabasını dahi işaretlemişti.

2012 hak ihlalleri raporu Alevi emekçilerine yönelik gerici kuşatmanın nasıl büyüdüğünü ve bizzat sermaye devletinin gerici hükümeti eliyle sürdürüldüğünü gösteriyor.

İsrail'e sitem, Esad'a öfke!

Partisinin grup toplantısında konuşan Başbakan Tayyip Erdoğan, Suriye'de yaşananlarla ilgili olarak Esad'a yüklenirken, Suriye'ye yönelik saldırılar düzenleyen İsrail yönetimine ise sitemde bulunmakla yetindi.

Esad yönetiminin ÖSO çetelerine yönelik son günlerde elde ettiği askeri başarılarının ardından Tayyip Erdoğan'ın öfkesi de artmış bulunuyor. Her konuşmasında sözü Esad'a getiren Erdoğan grup konuşmasında da bir kez daha Esad'ı katliam yapmakla suçlarken "batılı devletler"i de suskun kalmakla eleştirdi.

Esad'ı Yezidlikle suçlayan Erdoğan bugüne kadar devletin kaynaklarını kullanarak ayakta tutulan ÖSO'ya da "Unutmayın; sabreden, zafere ulaşır. Suriye inşallah zafere ulaşacaktır" sözleriyle güven vermeye çalıştı.

Konuşmasında İsrail'e de yer ayıran Erdoğan, İsrail'in yaptıklarına karşı temkinli bir dil kullanmakla yetindi ve "Asla kabul edilemez" ifadesini kullandı.

"Hedef 2053"

Erdoğan konuşmasında gerici-faşist odaklara mesaj vermeyi de ihmal etmedi. Konuşmasında 2023 ve 2071 yıllarından sonra 2053 yılını da hedefleri arasına aldıklarını ifade ederek şöyle konuştu: "İstanbul'un 1453 yılındaki fethinin 600. yıl dönümünü, yani 2053 yılını da AK Parti olarak hedeflerimiz arasına alıyor, o büyük yıl dönümü için şimdiden hazırlıklara başlıyoruz. Biz bugünün nesline birer Fatih olma şuurunu vermek zorundayız. Yeni Fatih'ler, yeni Alparslan'lar olma özgüvenini gençlere aşılmalıyız."

Kapatılan dinci vakıflar açılacak

Erdoğan, 28 Şubat sürecinde, Milli Gençlik Vakfı, Sahabe Eğitim ve Kültür Vakfı, Zöhre Ana Sosyal Hizmet Vakfı'nın da aralarında bulunduğu 9 vakfın kapatıldığını hatırlatarak, "Şimdi bu mağduriyeti gidermek amacıyla, bu antidemokratik uygulamaya son vermek amacıyla, kapatılan bu vakıfların yeniden kurulmasına imkan sağlayacak bir tasarımı meclise gönderiyoruz. Tasarıyla taşınmazlar, yeni vakıflara iade edilecek" diye konuştu.

"Çekilme tarihi açıklaması yanlış"

Öte yandan Erdoğan, toplantının ardından gazetecilere açıklamalarda bulundu.

PKK'nin çekilme tarihi açıklamasını yanlış bulduğunu söyleyen Erdoğan, "Onların tarih açıklaması filan, bu tür şeyler de bana göre yanlış şeylerdir. Yani yapacaksanız bir şeyi zaten bunu tarih açıklamaya, şuna buna gerek yok. Bunun esasları, sadece silahları bırakmak suretiyle terk etmektir. Kendileri zaten nasıl, nerelerden girdiyse oradan da çıkmasını bilirler" dedi.

Sosyalist Kamu Emekçileri'nden çağrı....

KESK bir mücadele programı oluşturmaktadır!

AKP hükümeti eliyle işçi sınıfı ve kamu emekçilerini hedef alan saldırılara her geçen gün bir yenis ekleniyor. Özelleştirme, taşeronluk sistemi, performans sistemi vb. saldırıları, işgüvencesinin kaldırılmasına dönük hazırlıklar izliyor. Bu kapsamlı saldırılar karşısında ise kamu hareketi, tarihinin en geri dönemini yaşıyor. Kamu emekçilerinin örgütlü gücünün ifadesi olan KESK'in, 23 Mayıs grevinin ardından geride kalan 1 yıl boyunca varlığından bahsetmek dahi olanaklı değildir.

KESK'in tüm bu ataletine rağmen, KESK'e bağlı 4 sendika geçtiğimiz ay içinde en başta iş güvencesi talebiyle özelleştirme, performans sistemine karşı grevler gerçekleştirmiş bulunuyor. 4 aylık bir hazırlık sürecine dayanan Büro Emekçileri Sendikası'nın grevini saymazsak, diğer grevlerin belli bir ön hazırlığa ve programa dayalı gerçekleştiğini söylemek olanaklı değil. Birbirine paralel talepler ekseninde gerçekleşen grev sürecini ilgili sendikaların bütünleştirici bir temelde örgütlediğini söyleyemeyiz. Dahası mücadeleyi birleştirmesi ve ortak bir program ekseninde daha ileri taşınması gereken KESK'in ise bu süreçte varlığı dahi hissedilmemiştir.

Kamu emekçilerinin güncel talepleri ekseninde hareket etmeyen ve bu temelde bir mücadeleyi örgütlemeyen KESK, kamu emekçilerini doğrudan ilgilendiren süreçler karşısında da suskunluğa bürünmüştür. Memur Sen'in kısa bir süre önce kılık kıyafet genelgesine yönelik yürüttüğü kampanya karşısında net ve tok bir tutum almamak ve yandaş sendikaların somut talepler ekseninde örgütlediği süreç karşısında tutumsuz kalmak KESK'i zayıf düşürmüş, dahası yandaş sendikaların elini güçlendirmiştir.

Benzer bir zayıf tutum da, Kürt sorunundaki gelişmeler ve KESK Genel Başkanı Lami Özgen'in "Akil İnsanlar Heyeti"ne girmesi sürecinde gösterilmiştir. KESK başkanının, KESK'in ilgili organlarına danışmadan Akil İnsanlar Heyeti'ne katılması eleştiri konusu olmuş, hatta kimi sendikal gruplarca KESK'in altını oymaya dönük bir çabaya dönüştürülmüştür. Ancak tartışma yanlış zeminde yapılmaktadır. Asıl sorun, kamu emekçilerini de doğrudan ilgilendiren Kürt sorununda emekçilerin tavrının tabanda tartışılmaması, sorunun Türk ve Kürt emekçilerin birliği ve kardeşleşmesinin sağlanması ekseninde ele alınmamasıdır. KESK, kamu emekçilerinin yaşadığı her türlü güncel sorunda olduğu gibi tabandan koparak, bürokratik çizgisinin bir

yansıması olarak sorunları üstten çözüme yoluna gitmiştir. Bugün KESK'in asıl yapması gereken şey, kamu emekçileri içinde birliği ve kardeşliği inşa etmek için, kamu emekçilerinin hak talepleriyle birlikte Kürt sorununda da taban iradesine dayanan bir tavır ortaya koymak ve mücadele etmektir.

Kamu hareketine dönük kapsamlı saldırılara karşı KESK'in mücadelecisi bir çizgi izleyememesi, güncel gelişmeler karşısında suskunluğa bürünmesi, gerici propagandaların da etkisiyle KESK'e duyulan güvenin tükenmesine yol açmıştır. Uzun bir dönemdir ifade ettiğimiz gibi KESK'te asıl sorun önderlik sorunudur ve KESK'e hakim güçlerin uzlaşmacı-icazetçi çizgileri mevcut kazanımların bile kaybedilmesine yol açmaktadır.

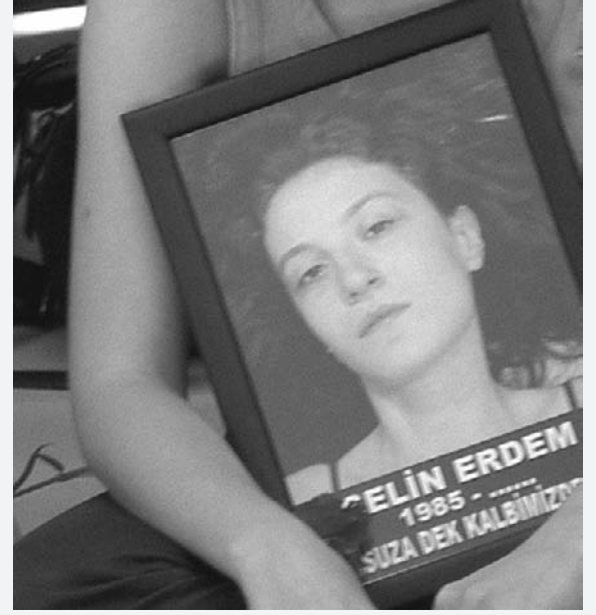
Bugün güncel gelişmelerle birlikte, kamu emekçilerine dönük kapsamlı saldırılar karşısında ihtiyacımız olan şey uzun vadeli bir mücadele programıdır. KESK'in bir eylem takvimi açıklaması değil, toplu sözleşme dönemini de içeren uzun vadeli bir mücadele programının oluşturulması ve hayata geçirilmesidir.

Sosyalist Kamu Emekçileri olarak, KESK'e hakim uzlaşmacı-icazetçi anlayışın ancak taban dinamizminin açığa çıkartılması, tabandan bir mücadelenin örgütlenmesi ile aşılabacağına inanıyoruz. KESK Yürütme Kurulu'na yönelik hazırladığımız ve kamu emekçilerinin temel talepleri ekseninde bir mücadele programının oluşturulması çağrısını içeren imza metni; mevcut tabloyu KESK kitlesi içerisinde tartışmak, bu temelde harekete geçirmek ve KESK Yürütme Kurulu'nun içine düştüğü ataleti bertaraf etmek için basınç oluşturmak amacı taşımaktadır. İmza metni, kamu emekçilerinin güncel talepler doğrultusunda KESK'i vakit geçirmeden tam günlük bölge toplantıları örgütlemesini, tabanda yürütülen tartışmalar ışığında grev hedefine dayalı ve uzun soluklu bir mücadele programı oluşturmasını hedeflemektedir. Çünkü gerek özelleştirme saldırısına yanıt vermek, gerekse iş güvencesini hedef alan saldırıları püskürtmek ve kamu emekçilerinin temel taleplerinde kazanım elde etmek tümüyle böyle bir programın oluşturularak hayata geçirilmesine bağlıdır.

Bu temelde tüm öncü, ilerici kamu emekçilerini kamu hareketini güçlendirme çabasına omuz vermeye, birleşik-militan bir mücadele hattı ortaya koymak için çaba harcamaya çağırıyoruz.

Sosyalist Kamu Emekçileri

İSİG Meclisi'nden iş cinayetleri raporu

İstanbul İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi, Nisan ayı iş cinayetleri raporunu yayınladı. Raporda Nisan ayında en az 57 işçinin hayatını kaybettiği belirtiliyor.

Yalnızca kayıtlara geçen ölümler bile Türkiye'nin iş cinayetlerinde ve kazalarında dünya sıralamasında üst sıralarda yer alması için yeterli.

Raporda yer alan veriler ışığında inşaat işçilerinin iş cinayetleri konusunda başı çektiği görülüyor. Bu ayki ölümlerin 21'i inşaat işçisi ve bunun da yarısından fazlası düşmeden kaynaklı.

Ölümlerin yaşandığı diğer işkolları ise 7 kişi ile metal, 4'er kişi ile madencilik ve eğitim/büro/sinema, 3'er kişi ile tarım/orman, gıda/şeker, enerji, tersane/liman/deniz, konaklama/eğlence; 1'er kişi ile çimento/toprak/cam, taşımacılık, savunma/güvenlik ve belediye/genel işler. Hayatını kaybeden iki işçinin ise bilgilerine ulaşılamadığı kaydediliyor.

İş cinayetlerinde sanayi kentleri başı çekerken İstanbul'da 5, Kocaeli'de 4, Antalya, Kahramanmaraş, Kayseri ve Zonguldak'ta 3 ölüm bilgisi veriliyor.

Geçtiğimiz yıl 1 Mayıs'ta, resmi tatil olmasına rağmen çalışmak durumunda kalan ve sette meydana gelen iş cinayeti nedeniyle hayatını kaybeden Selin Erdem de unutulmuyor. Sine-Sen üyesi Selin Erdem'in Arka Sıradakiler dizisinin setinde ağır koşullarda çalıştığı hatırlatılıyor ve trafik kazası olarak gösterilmek istenen cinayete karşı mahkemenin dahi iş kazası raporu verdiği belirtiliyor.

Bursa'da iş cinayeti

Bursa'nın İnegöl ilçesinde, bir kum ocağında çalışan Ümmet Eren sabah saatlerinde çalıştığı kum eleğinin üzerinden düşerek yaşamını yitirdi. Elektrik kesintisi nedeniyle duran makinayı bozuldu zannederek tamir için üzerine çıkan Eren elektriğin gelmesiyle tekrar çalışan makinenin üzerinden düştü.

Yere düşerken başını vuran Eren diğer işçilerin çağırdığı ambulansla hastaneye kaldırıldı. Eren hastaneye yetişmeden hayatını kaybetti.

İş güvencesine yeni bir darbe!

Sermaye devleti, iş güvencesini ortadan kaldıracak düzenlemelere bir yenisini daha ekliyor.

Bu çerçevede AKP hükümetinin hazırladığı yeni kanun taslağı, herhangi bir nedenle işten atılan işçilerin işe iade davası açmasının önüne geçiyor. Adalet Bakanlığı ile Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın birlikte hazırladığı taslak kanunlaştığı koşullarda sermayenin işten atma saldırılarının önünde yasal olarak da engel kalmayacak.

AKP gerici eliyle hazırlanan kanun taslağına göre işten atılan işçiler dava açamayacaklar, illerde ya da ilçelerde kurulması planlanan "İş ve Sosyal Güvenlik Uyuşmazlıkları Hakem Heyeti"ne başvuracaklar. Adı geçen hakem heyetinin başkanları vali ya da kaymakam tarafından seçilecek. 5'i asıl 4'ü yedek olmak üzere 9 kişiden oluşacak heyet üyeleri Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı uzmanlarının arasından seçilecek. Baro da, heyete üye gönderebilecek.

İşten atılan işçi önce SGK'ya oradan da "Komisyona"

Taslağına göre sigorta kaydı olan işçiler işten atılma durumlarında ilk önce SGK'ya başvuracak. SGK'dan 60 gün içerisinde herhangi bir yanıt gelmez ise başvuru reddedilmiş sayılacak. Bu yolla daha ilk adımda işten atılan işçi için mahkeme kapısı kapatılmış olacak. Eğer başvuru kabul edilirse komisyonun yolu açılacak.

Başvurunun kabulünün ardından süreci ilk olarak "Hizmet Tespit Komisyonu" adı altında oluşturulan komisyon takip edecek. Yaptığı "incelemeler" ardından işten atılan işçinin talebinin "kabulüne ya da reddine" karar verecek. Süreç bu karara göre ilerleyecek. Taraflar karara 30 gün içerisinde itiraz edebilecek. İtiraz edilmeyen kararlar kesinleşecek. Kanun taslağına göre 5 bin liranın altındaki uyuşmazlıklarda Hakim Heyeti'ne başvurulabilecek.

Saldırı yasasına mahkemelerin "iş yükü" bahane ediyor

AKP, sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda hayata geçirdiği bu saldırılara da çeşitli bahaneler uydurmaktan geri durmuyor.

Kıdem tazminatının öngören yasa çıkartılken de 'işçiler zaten alamıyordu, biz devlet güvencesine alıyoruz' bahanesine sarıldılar. Son olarak gündeme getirilen ve iş güvencesini ortadan kaldırmayı amaçlayan kanun taslağı da AKP hükümeti tarafından "mahkemelerin iş yükü çok fazla" bahanesiyle meşrulaştırmaya çalışılıyor.

Yıkım saldırılarını durduralım!

Kıdem tazminatının gaspı, genç işçilerin sömürsünü katmerleştirecek olan yasal düzenlemeler, TİS ve sendikalar kanunu ve iş güvencesini ortadan kaldıracak olan bu son kanun taslağı, gündemde olan yıkım saldırılarının boyutlarını da ortaya koymaktadır. İşçi sınıfını hedef alan bu kapsamlı saldırıların durdurulması ise güncel ve yakıcı bir sorumluluk olarak devrimci ve ilerici güçlerin yanı sıra işçi sınıfının öncü kesimlerinin önünde durmaktadır.

THY'de 15 Mayıs'ta grev var!

Hava-İş üyesi 14 bin emekçiyi kapsayan ve THY yönetimi ile sürmekte olan 24. Dönem Toplu İş Sözleşmesi'nde uzlaşma sağlanamamış ve Hava-İş Sendikası greve çıkacağını duyurmuştu.

Bugün yaptığı değerlendirmenin ardından basına açıklamada bulunan sendika, grev tarihini 15 Mayıs olarak ilan etti. Yaptığı açıklamada TİS sürecini özetleyen sendika, 305 işçinin durumunun da TİS'teki kritik bir başlık olduğunu belirtti.

Bakırköy'de son Cumartesi yürüyüşü

Her cumartesi yapılan yürüyüş grev nedeni ile sonlandırılmadan önce 4 Mayıs'ta son bir kez daha yapıldı. Hava İş Sendikası Genel Merkezi'nin Bakırköy'deki binası önünde başlatılan yürüyüş, Özgürlük Meydanı'nda bitirildi.

Yürüyüşün ardından Atılay Ayçin bir açıklama yaptı. Ayçin, 1 Mayıs'ta devletin tutumunu ve uygulanan şiddeti kınayarak, "gaz ve bombayla ülke yönetilecekse, Bakırköy'de deli diye yatırılanlara verin onlar daha iyi yönetir." dedi. THY'de süren toplu sözleşmede de anlaşma sağlanmadığını belirten Ayçin, 15 Mayıs'ta greve çıkılacağını vurgulayarak, tüm kamuoyundan destek istedi. Sendikalara da seslenen Ayçin, bu grevin, işçi sınıfına yönelik saldırılara karşı, birlikte bir karşı duruşa dönüşmesi için grevi ortak sınıf tavrına dönüştürme çağrısı yaptı.

Ayçin sözlerini, 6 Mayıs şehitleri Deniz, Hüseyin, Yusuf'u anarak bitirdi. Şair yazar Sennur Sezer ve Adnan Özyalçın'ın birer konuşma yaparak şiir okudu. Konuşmaların ardından çekilen halaylarla eylem sonlandırıldı.

Sınıf hareketinden...

İşçi ve emekçiler, sermayenin saldırıları karşısında, buldukları alanlardan tepkilerini yükseltmeye devam ediyor. İnsanlığa artık vereceği bir şey kalmayan sistem karşısında ellerindeki son hakları savunan işçi sınıfı, insanca yaşanabilir dünya özlemini yaptıkları eylemlerle ortaya çıkarmış oluyorlar.

Türk-İş İŞP'den direniş ziyaretleri

Türk-İş'e bağlı Belediye-İş 2 No'lu Şube, Deri-İş Tuzla Şubesi, Yol-İş İstanbul 1 No'lu Şube, TÜMTİS İstanbul 1 No'lu Şube, Tez-Koop-İş 3 No'lu Şube ve Petrol-İş İstanbul Şubesi'nden oluşan İstanbul Şubeler Platformu (İŞP) 8 Mayıs'ta direnişleri ziyaret etti.

Öncelikle, Tek-Gıda-İş üyesi Pak Maya işçileri, daha sonra Zeytinburnu'ndaki Kuzu Deri direniş ziyaret edildi. Şubeler, Hava-İş Genel Merkezi'ni ziyaret ederek grev öncesi temsilci toplantılarına katıldılar. Son olarak DHL Esenyurt direniş ziyaret edildi. Yapılan konuşmalarda, dayanışmanın önemine değinildi. Gün içinde Zegna Mağazası önüne gidilerek direniş selamlandı.

Haber Sen'den eylem

"PTT A.Ş. Yasa Tasarısı"nın mecliste görüşülmesine devam edilmesi üzerine Bursa Haber Sen 8 Mayıs'ta bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Heykel PTT önünde gerçekleştirilen eylem Haber Sen'in örgütlü olduğu diğer PTT şubelerinden emekçiler de katıldı. "PTT halkındır satılmaz! / Bursa Haber-Sen" pankartının açıldığı eylemde Haber-Sen Bursa Şube Başkanı bir konuşma gerçekleştirdi.

Ardından basın metninin okunmasına geçildi. Haber Sen Bursa Şube Sekreteri Gülşen Günay okuduğu açıklamada PTT'nin bu yasa ile "Posta Taşeron Tekeli" yapılmak istendiği söylendi.

Postacılar meclise yürüdü

KESK'e bağlı Haber-Sen üyeleri, TBMM Genel Kurulu'nda görüşülecek 'Posta Hizmetleri Kanun Tasarısı'nı 7 Mayıs'ta TBMM'ye yürüyerek protesto etti.

Ulus'ta toplanan emekçiler, "PTT halkındır satılmaz" pankartı açtı. Buradan polis nezaretinde yaklaşık 3 kilometre yürüyerek, TBMM Dikmen Kapı

önüne geldi. Meclis önünde yapılan açıklamada Meclis Genel Kurulu'nda görüşülen tasarı eleştirildi. Açıklamada PTT'nin özelleştirilmesine karşı olunduğu vurgulandı.

Kazova işçileri yürüyüşlerini sürdürüyor

Direnişçi Kazova Tekstil işçileri her hafta çarşamba günü gerçekleştirdikleri eylemlerine bu hafta da devam etti. Yürüyüşlerine Şişli Cami'den başlayıp fabrika önünde sonlandıran direnişçi işçiler, haklarını patron Ümit Somuncu'ya bırakmayacaklarını haykırdılar.

Açıklamada değerli kazak ve ipliklerin fabrikadan gece yarısı kaçırıldığı söylendi. Bunun üzerine fabrika önünden 24 saat ayrılması kararı alan işçiler "Bundan sonra Ümit Somuncu ve Mustafa Umut Somuncu bizlere ulaşmak istediğinde adresimiz belli. Gerçek sahipleri olduğumuz fabrikamızın önündeyiz" diyerek açıklamayı bitirdiler. Açıklamanın ardından atılan sloganlarla eylem bitirilerek çadıra geçildi.

Üç fabrikada TİS

AKS Otomotiv

Birleşik Metal-İş İstanbul 1 No'lu Şubesi'ne bağlı AKS Otomotiv'de 1 Aralık 2012-30 Kasım 2014 dönemi TİS görüşmeleri anlaşmayla sonuçlandı.

Yapılan anlaşma sonucu birinci yıl ücretlere ortalama yüzde 12 oranında zam yapılacak. Bu artış ortalama ücret alan bir işçi için net 143 TL artışa denk geliyor. Ücret zammı ikinci yıl enflasyon artışı 2 puan şeklinde uygulanacak. İşyerindeki 60 günlük ikramiye uygulaması sözleşmenin birinci yılında 75, sözleşmenin ikinci yılında 90 gün olarak uygulanacak.

Her ay ödenmekte olan sosyal paket net 50 TL'den yüzde 14 oranında artışla 57 TL'ye çıkarıldı. Diğer sosyal haklar yüzde 14 oranında artırıldı ve daha önce işyerinde uygulanmayan yeni sosyal haklarda sözleşmede yer aldı.

Çukurova Jeneratör ve TABO Otomotiv

Birleşik Metal-İş İzmir Şubesi'ne bağlı Çukurova Jeneratör'de 1 Ocak 2013 -31 Aralık 2015 dönemini kapsayan ilk toplu iş sözleşmesi de anlaşmayla sonuçlandı.

Öncelikle saat ücreti 5,78 TL'nin altında olan işçilerin saat ücretleri 5,78 TL'ye yükseltildi. Bu iblağ işleminden sonra saat ücretlerine 60 kuruş zam yapıldı. Ücret zammı ikinci yıl enflasyon artışı 2 puan, üçüncü yıl ise enflasyon artışı 3 puan şeklinde uygulanacak. İkramiye uygulaması olmayan işyerinde sözleşmenin birinci yılında 30 gün, ikinci yılında 60 gün ve üçüncü yılında ise 90 gün ikramiye verilecek. Birinci yıl için ücret ve ikramiye artışı sonucu ortalama olarak işçiler 215 TL net gelir elde edecekler. Bu tutar yüzde 24 artışa denk geliyor.

Sözleşme sonucu yıllık izinlere de artış yapıldı ve fazla çalışma ücretinin yüzde 100, gece zammının yüzde 10 olarak uygulanması kabul edildi.

Birleşik Metal-İş İstanbul 1 No'lu Şubesi'ne bağlı TABO Otomotiv'de de 1 Aralık 2012 - 30 Kasım 2014 dönemini kapsayan ilk toplu iş sözleşmesi anlaşmayla sonuçlandı. Yapılan anlaşma sonucu birinci yıl saat ücretlerine 80 kuruş zam yapılacak. Yüzde 14,5 oranına gelen bu artış ortalama net 170 TL artışa denk geliyor. Ücret zammı ikinci yıl enflasyon artışı 2 puan şeklinde uygulanacak.

Disa Otomotiv'de sendikasızsızlaştırma saldırısı

Disa Otomotiv'de patron, yeni işçi alımlarıyla sendikal örgütlülüğe saldırıyor, olası bir grevi engellemek istiyor.

Vakıflar Yolu üzerinde kurulu olan Birleşik Metal-İş Trakya Şubesi'nde örgütlü Disa Otomotiv Fabrikası'nda yeni işçi alımları örgütsüzleştirme saldırısının zeminine dönüştürülmek isteniyor.

100 işçinin bulunduğu fabrikada son 1 ayda yaklaşık 100 işçi işe başladı. İşe yeni giren işçilerin sendikalı işçilerle karşılaşmaması için hepsi bir vardiyaya taplandı. Sendikalı işçilerle servisleri de ayrılan yeni işçilere, işe alınırken sendikadan uzak durmaları yönünde telkinlerde bulunuldu.

İşçi alımında oldukça seçici olan fabrika yönetimi pişkinliğin boyutunu arttırarak, iş görüşmesine giden eski Daiyang işçilerine o fabrikadan işçi almayacağını bildirdi.

Son olarak 7 Mayıs günü 16.00-24.00 vardiyasında çalışan işçilere, nedenine dair hiçbir açıklama yapılmadan tatile çıkarıldıkları ifade edildi ve servisler gönderilmedi.

İşçileri korkutmak için yapılan bu uygulamaya karşı ise işçiler sendikanın tuttuğu araçlarla fabrikaya ulaştılar. İşçileri ve sendikacıları içeri almak istemeyen patronun bu keyfi tutumuna karşı işçiler itiş kakışla içeri girerek ücretli izin tutanaklarını aldılar. Sendika odasına gitmek isteyen BMİS Trakya Şube Başkanı güvenlikler tarafından engellenmek istendi. Bu duruma öfkelenen işçiler güvenliğe tepki gösterdi ve fiili bir şekilde içeri girdiler.

Gazetemize gelişmeler hakkında bilgi veren BMİS Trakya Şube Başkanı, TİS görüşmelerinde grev sürecinin başladığını, bu amaçla patronun olası bir oylamada grevin önüne geçmek için bu yönteme başvurduğunu belirtti.

Türk Metal'den zoraki grev kararı

Bir süredir MESS Grup Toplu İş Sözleşmesi süren Türk Metal Sendikası, yaptığı yönetim kurulu toplantısında grev kararı aldı. Karar, sendika genel başkanı Pevrul Kavlak tarafından yapılan bir basın toplantısı ile kamuoyuna duyuruldu.

“En iyi sözleşme masada biten sözleşmedir!”

Grev tarihinin daha sonra Yönetim Kurulu tarafından belirleneceği bildirilirken, Kavlak tarafından yapılan açıklamada MESS’in kendilerinin uzattığı eli tutmadığını, bu nedenle zorunlu olarak grev sürecinin başlamış olduğu belirtildi.

Kavlak’ın açıklamasında şu ifadeler yer verdi: “Sendikamız Yönetim Kurulu, bugün itibariyle grev kararını almıştır. Artık grev sürecindeyiz.

Grev sürecine girdik, çünkü masada anlaşamadık. Çünkü uzattığımız eli işverenler geri çevirdi.

Taleplerimizi reddetti. Zam için kölelik koşullarını şart koştu. O da yetmedi, Cuma (3 Mayıs) günü kabul edemeyeceğimiz yeni bir teklifte bulundu.

Bundan sonra olacakların sorumluluğu işverenlere aittir. Düşünme sırası onlardadır. Karar onlarındır. Çalışma barışı artık onların ellerindedir.

Evet, biz artık grev sürecine girdik. Greve çıkmak için yasal süre başladı.

Grev, emekçinin üretimden gelen gücüdür. Biz, bu gücü hiçbir zaman gereksiz yere kullanmadık.

Biz, hiçbir zaman çarkları durdurmak istemedik. Hep şunu dedik: En iyi sözleşme masada biten sözleşmedir.”

Zoraki grev!

Açık ki Türk Metal, bu grev kararını ‘almak zorunda olduğu için’ aldı. Zira bilindiği gibi, Türk Metal sözleşme süreçlerinde ihanete imza atmakta hiçbir zaman beis görmez, kapalı kapılar ardında satış sözleşmesine imza atardı. Bunu yaparken de sürecin

her aşamasında büyük bir hoyratlıkla davranır, metal işçisini ne taslakların içeriği ne de sürecin seyri konusunda bilgilendirme gereği duyardı. En sonunda satış sözleşmesini de bir biçimde imzalar ve dahası alay edercesine zafer kazanmış gibi de sunardı.

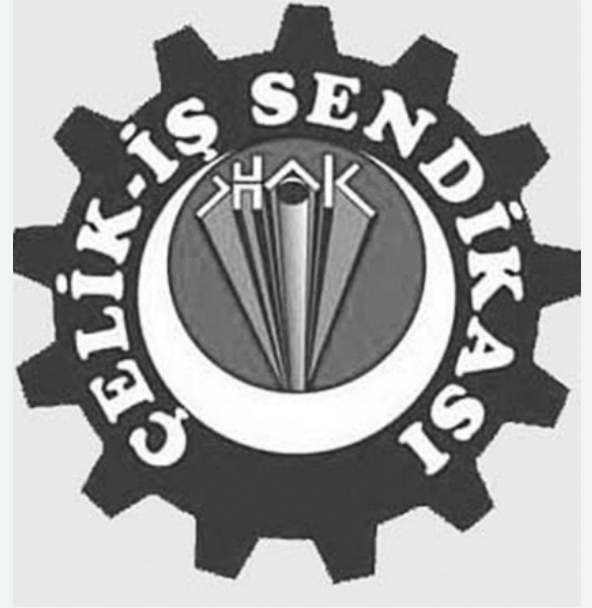
Ancak bu kez, metal işçilerinin mücadele dinamiklerini nedeniyle satış sözleşmesini imzalamadı. Arçelik’te, Renault’da ve daha bir dizi fabrikada metal işçilerinin Türk Metal’e yönelttiği öfke, yeni bir satış sözleşmesinin imzalanmasını engelledi. Metal işçilerinin bu öfkesi ve mücadele dinamiklerini nedeniyle son oturumda da MESS ile anlaşma imzalamayan Türk Metal grev kararı almak zorunda kaldı.

Türk Metal üyesi metal işçileri greve sahip çıkmalıdır!

Bu dönemki TİS görüşmelerinde bugüne kadar Türk Metal’in ihanetini engellemeyi başaran metal işçilerini bundan sonra daha büyük bir sorumluluk beklemektedir. Türk Metal, zorlamayla aldığı grev kararından her an vazgeçebilir, yeni bir satışa imza atabilir. Ya da grevi etkisizleştirerek metal işçilerini yıldırabilir, böylece MESS’e yeni bir “zafer” armağan edebilir. Kavlak’ın grev kararını duyururken yaptığı açıklama bunun ipuçlarını vermektedir. “Biz çarkları durdurmak istemedik” ve “En iyi sözleşme masada biten sözleşmedir” diyen Kavlak’ın ilk fırsatta buna uygun bir pratik içine gireceğinden kuşku duyulmamalıdır.

Metal işçileri grev silahını kuşanmalı ancak bunu ihanetçi Türk Metal’e bel bağlayarak değil, fabrikalarda grev komitelerini kurarak yapmalıdır. Eğer metal işçileri fabrikalarında grev komitelerini kurmaz ve grev sürecinin inisiyatifini bu komiteler üzerinden ele almazsa, yeni bir ihanet ve satış kaçınılmaz olacaktır. İşte o zaman, metal işçileri üzerindeki kölelik prangaları bir kat daha kalınlaşacak, zaferin tadına varan MESS yeni saldırılarını aralıksız sürdürecektir.

Çelik-İş’ten grev kararları

Hak-İş’e bağlı Çelik-İş Sendikası üç fabrikada grev kararı aldı. Sendikadan yapılan açıklamaya göre Gamak Makina ve Kalıp-San fabrikalarında 2 Mayıs günü grev kararları alındı ve ilan edildi. Sendika son olarak ise Seydişehir Eti Alüminyum’da 6 Mayıs tarihinde grev kararı olarak 7 Mayıs günü fabrikada ilan etti. Çelik-İş Genel Başkanı Cengiz Gül konuyla ilgili yaptığı açıklamada sendika olarak bütün işyerlerinde kararlı ve kırmızı çizgileri olan şeffaf bir toplu sözleşme süreci yürüttüklerini iddia ederken, istediklerinin işçinin hak ettiği ve istediği rakamlar olduğunu söyledi.

Türk Metal’den Gebze’de eylem

Türk Metal Sendikası Gebze Şubesi 8 Mayıs’ta bir yürüyüş gerçekleştirdi. Yaklaşık 500 kişinin katıldığı yürüyüşte, Kale Oto Radyatör, Kale Balata, Hisar Döküm, Halla, Akın Metal, Sachs ve diğer bazı fabrikalardan işçiler yer aldı.

Saat 16.00’da Çayırözü E-5 yan yoldan başlayan yürüyüş fabrikaların önünden geçerek devam etti. Yürüyüş sırasında “MESS şaşırma sabrımızı taşırmayın!”, “İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “İşverenin korkusu Türk Metal’in coşkusu!” sloganları atıldı.

Yapılan konuşmada “güvenlik güçleri”ne teşekkür edildi ve ardından işçiler selamlandı. Konuşmada en önemli haklarının yaşam hakkı olduğu, bunun için de yıllardır çalıştıkları dile getirildi. Patronların kazandığını kendilerinin ise kazanmadığını, haklarının alınmak istendiği ama haklarından vazgeçmeyecekleri, adalet istedikleri belirtildi. MESS’in dayattığı sözleşmeye imza atmayacakları söylenerek, “bundan sonra MESS’in anlayacağı dilden konuşacağız” denildi.

Son olarak Türk Metal’in 6 Mayıs’ta aldığı grev kararına vurgu yapıldı ve “Akın var akın güneşe akın, güneşi zapt edeceğiz, güneşin zaptı yakın” denilerek basın açıklaması tamamlandı.

MİB MYK Mayıs Ayı Toplantısı...

Değerlendirme ve sonuçlar

Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu (MİB MYK) Mayıs ayı toplantısını gerçekleştirdi. Toplantıda şu gündem başlıkları ele alındı:

- 1 Mayıs üzerine değerlendirme
- MESS Grup TİS süreci üzerine değerlendirme ve planlama
- Bülten

Bu başlıklar üzerinde yapılan kapsamlı tartışmaların sonuçlarını özetleyelim.

- 1 Mayıs üzerine değerlendirme:

İşçi sınıfımızın uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs yaygın ve kitlesel gösterilere sahne oldu. İşçi sınıfı, bu 1 Mayıs'ta da bir kez daha gücünü gösterirken sermaye sınıfı ve uşakları da 1 Mayıs'a gölge düşürmek için elinden geleni yaptı.

Sınıf düşmanlarımızın hedefinde 1 Mayıs'ın kalbi, Taksim vardı. Dünyanın en görkemli ve devrimci 1 Mayıslarından birine sahne olan Taksim'i işçi sınıfına yasaklamaya kalkan sınıf düşmanlarımız, böylelikle güç gösterisinde bulunup efendi olduklarını bize hatırlatmaya kalktılar. Taksim'e yasak koyup boyun eğmemizi istediler. Amaçları özgüvenimizi yaralamak, mücadele inancımızı baltalamaktı. Fakat amaçlarına ulaşamadılar. Çünkü işçi sınıfı, en başta da onun ileri ve öncü güçleri bu yasağa karşı dimdik durdu. Barikatlara yüklenip gaz bombalarına meydan okudu. Sonuç olarak Taksim'e girilemedi fakat işçi sınıfının şartlar ne olursa olsun boyun eğmeyeceği gösterildi.

1 Mayıs'ta Taksim'de yaşananların politik özünü bu biçimde değerlendiren MYK, yasağa karşı önümüzdeki yıl da Taksim'de olma kararlılığını yinelemektedir.

Bununla birlikte bu yılın 1 Mayıs tablosundan yansıyanlar üzerine yapılan değerlendirmeler ışığında, varılan diğer bazı sonuçları şöyle sıralayabiliriz:

1- İlk olarak belirtelim ki, 1 Mayıs'ta Taksim için ortaya konulan kararlılık ne kadar anlamlıysa da, bu

kararlılığın başta ilerici ve devrimci güçlerin yanında, az sayıdaki ileri ve öncü sınıf güçleri tarafından gösterildiğini kabul etmek gerekir. Öyle ki Taksim için verilen mücadelede özellikle işçi sınıfının sendikalarda örgütlü kesimlerinin katılımı oldukça yetersiz kalmıştır. Kuşkusuz bunun böyle olmasının en önemli nedenlerinden birisi sendikaların başında oturanlardan bir kısmının daha baştan düzenin yanında saf tutmaları, diğer bazılarının da başta ortaya koydukları iddiaların arkasında durmamalarıdır. Keza bu sonuncular tüm iddialarına karşı Taksim kararlılığını fabrikalara taşımak için neredeyse hiçbir şey yapmamışlardır.

Sendika bürokratlarının bu tutumları şaşırtıcı değil. Biz onları sermaye karşısında her günkü mücadeleden tanıyoruz. Sadece Taksim'de değil, mücadelenin her anında dik durmadıklarını, çok konuşup az iş yaptıklarını biliyoruz. Bunun için bir kez daha sorunu onlarda değil, sınıfımızın bilinç ve örgütlülük düzeyinde arıyoruz. Bu nedenle de 1 Mayıs'ın, diğer şeyler yanında özellikle bu gerilik üzerine düşünmek ve çözüm bulmak konusunda uyarıcı bir yan taşıdığını düşünüyoruz.

2- 1 Mayıs alanlarının gösterdiği bir diğer temel gerçek ise sınıf birliğimizi tehdit eden şoven ideoloji ve politikaların etkinliğidir. 1 Mayıs gibi işçi sınıfının enternasyonal kardeşliği ve dayanışmasının sembolü olan bir günü milliyetçi-şoven amaçları için kullanmaya çalışan güçler, işçi sınıfının geriliğine yaslanmaya çalışmakta, başarılı da olabilmektedirler. Böylelikle de sınıf birliğimizi ve kardeşliğimizi yaralamaktadırlar. İşte bunun için bu 1 Mayıs şoven güçlerin bu politikalarına karşı mücadelenin hayati önemini göstermiştir.

3- Bu yılın 1 Mayıs'ı metal işçileri için özel bir önem taşıyordu. Çünkü 1 Mayıs alanları MESS'e karşı mücadelelerinde grevin eşliğinde bulunan metal işçileri için güçlerini göstermelerine vesile olabilirdi. Bu halde de 1 Mayıs MESS karşısında verilen mücadeleye

büyük bir moral güç ve itilim sağlayacaktı. Ortaya çıkan tabloya bakıldığında Taksim 1 Mayıs'ı genel olarak mücadele kararlılığının aynası olmasına rağmen, metal işçileri bu aynada, kendilerini pek az gösterebilmişlerdir. Diğer alanlarda ise özellikle Bursa 1 Mayıs'ı metal işçilerinin büyük kitleler halinde katılımına sahne olmuştur. Kuşkusuz bu tablo metal işçilerinin saflarındaki mücadele istek ve kararlılığının bir göstergesi sayılmalıdır. Fakat aynı zamanda da bu istek ve kararlılığın MESS'i yere serebilecek düzeyde bir bilinç ve örgütlenme ile birleşmediğini de göstermektedir.

4- Yasaklara, baskılara ve zorbalığa karşı Taksim yolunda konulan irade, bize kazanmanın yolunu göstermektedir. Bu yol fiili-meşru mücadele yoludur. Sermaye ve uşaklarının icazetine boyun eğmeden meşru haklarımızı söke söke koparıp alma yoludur. MYK metal işçilerini MESS'e ve uşaklarına karşı üstün gelmek için bu iradeyi kuşanmaya çağırmaktadır.

- MESS Grup TİS süreci üzerine değerlendirme ve planlama:

1- MESS Grup TİS süreci grev aşamasına gelip dayanmıştır. Kuşkusuz ki, bu durum Türk Metal ile MESS'in arasının bozuk olduğunu göstermiyor. Aksine bu iki ortak arasında, daha doğrusu efendi ile uşağı arasında su sızıyor. Öyle ki, metal işçisinin karşısında MESS'e esip gürleyen Türk Metal'in şefi Pevrul Kavlak, MESS'in yayın organlarında efendilerine methiyeler diziyor. MESS'i "bilgili çalışana en çok değer veren kuruluş" olarak selamlıyor. Bunun için metal işçileri grev kararlarına ve esip gürlemelerine aldanmamalı, hayal kurmamalı, MESS ve uşaklarının ne yapıp edip satışa imza atacakları gerçeğini bir an dahi unutmamalıdır.

2- MESS ve Türk Metal tüm hesaplarını metal işçilerini yormak, mücadele enerjisi ve direncini kırmak üzere yapmaktadır. Bu amaçla Türk Metal çetesi, kaba bir biçimde satış sözleşmesine imza atmadığı için çeşitli manevralarla zemin düzlemekte, mücadele veriyor görüntüsü yaratmaya çalışmaktadır. İstemeye istemeye de olsa grev kararının alınması dahi bu amaçla kullanılmaktadır. Fakat metal işçisi ve genel olarak işçi sınıfı bu türden manevraları ve grev sabahı imzalanmış satış sözleşmelerini çok görmüştür. Bir yenisinin de yolda olmaması için hiçbir neden yoktur.

3- MESS-Türk Metal'in olası oyunlarından biri de satış sözleşmesini metal işçisine yutturmak için onu bazı yemlerle süslemek olacaktır. Bazı fabrikalara bir defalık sus payı verilmesi de bu yemlerden biridir. Böylelikle satış sözleşmesine tepki gösterebilecekler baştan susturulacak, metal işçileri bölünerek güçsüz düşürülecektir. Bunun için bu tür manevralara karşı uyanık olmalı, ağızımıza sürülecek bir parmak balın tadına kanmamalıyız.

4- MESS-Türk Metal'in son günlerdeki gündemlerinden birisi de sözleşme süresini üç yıla çıkarmak olmuştur. MESS'in bu yöndeki teklifi Türk Metal tarafından geri çevrilmiş görünmektedir. Ama bunun bir aldatmaca olabileceği olasılığı da yüksektir. Çünkü sözleşme süresinin üç yıla çıkarılması aynı zamanda Türk Metal'in de arzusudur. Böylelikle

sözleşme süreçlerinin yükünden olabildiğince kurtulacak, aynı zamanda da satış sözleşmesinin imzalanmasının ardından doğacak istifa dalgasının başarıya ulaşmasını güçleştireceklerdir. Oysa mevcut halde bir yıl geçmeden yeni yetki dönemi başlayacaktır. Böylelikle de Bosch'ta ve diğer fabrikalarda metal işçilerinin Türk Metal karşısındaki direnci de artacaktır. Metal işçileri, bu ahlaksız teklif geri çekilmiş görünse de bir oldu bitti ile yüz yüze kalma ihtimalini aklından çıkarmamalıdır.

5- Diğer taraftan ise Türk Metal gibi MESS'in basit bir aleti olan bir çetenin grev kararı almak zorunda kalması gerçekte metal işçisinin gücünü göstermektedir. Hiç kuşku yok ki bu güç olmazsa ve Türk Metal çetesi ondan ölümüne korkmasa hiç zaman kaybetmez tutar satış sözleşmesine imzayı atardı.

Metal işçileri bu güçlerine inanmalı, ama mevcut koşullarda bu gücün sınırlarını da görmelidir. Metal işçilerinin gücünün düzeyini bilincinin ve örgütlülüğünün niteliği belirlemektedir. Metal işçileri öfkeli ama Türk Metal'i de aşmaya yetecek kadar örgütlü değildir. Bunun için bugün metal işçisinin öfkesinin büyüklüğü karşısında önden gitmek zorunda kalanlar, baskı ve zorla yetmediğinde de yalan ve aldatmacayla bir yerden sonra satışa imzayı atacaklardır.

6- Kuşkusuz metal işçilerinin MESS'i ve Türk Metal'i kıvrandıran bu gücünün en önemli kaynaklarından biri de Birleşik Metal'de örgütlü metal işçileridir. Birleşik Metal yönetimini dahi zor anlarda ayakta tutan ve onu önceki dönemde olduğu gibi 23 yıl sonra greve çıkararak bu güç, bugün de MESS ve ortağı karşısında en büyük tehdit durumundadır.

Bunun için Birleşik Metal'in TİS sürecinin bundan sonraki aşamasında nasıl davranacağı hayati önemdedir. Birleşik Metal, MESS ve Türk Metal'e rağmen grev yolunda ilerlemeye devam edecek midir? Ettiği koşullarda başarılı bir grevi örgütleyebilecek midir? Bunlar yarın değil bugünden yanıtlanması gereken sorulardır. Çünkü bugünden bu sorunlara net bir yanıt vermek ve buna uygun bir düşünsel, ruhsal ve örgütsel hazırlık içerisine girmek gerekir ki başarılı olunabilsin. Bunun için bekle gör anlayışı ve davranış çizgisi terkedilmeli ve hem kadrolarda, hem de fabrikalarda grev iradesi güçlendirilmelidir. ÇAYKUR'da kırılan grev bu bakımdan neler yapmak ve yapmamak gerektiği konusunda hayati dersler sunmaktadır. ÇAYKUR'dan öğrenmeliyiz.

MYK bu değerlendirmelerden hareketle bu aşamada yapılacak çalışma ve mücadelenin politik çerçevesini ve araçlarını kabaca şöyle tespit etmiştir:

a- MESS ve Türk Metal'in oyunlarını ve çeşitli manevralarını boşa çıkarabilmek için hem MESS dayatmalarını pazarlıksız reddetmek, hem de her ne kadar beklentileri karşılamasa da mevcut taslaklardan geri adım atılmaması (elbette bireysel emeklilik türünden tuzak maddeler dışında) yönündeki iradeyi güçlendirmek önemlidir. Bunun için bir yandan "MESS dayatmalarını geri çek, haklı taleplerimizi kabul et!" şiarı doğrultusunda MESS'e karşı mücadeleyi yükseltmeli, diğer taraftan ise "Taslaklardan geri adım ihanettir, ihanete geçit vermeyeceğiz" tutumunu örgütleyerek Türk Metal'in üzerindeki baskıyı arttırmalıyız.

Birlik bu doğrultuda uyarma, aydınlatma çalışmalarını yoğunlaştıracaktır. Bu amaçla bir dizi araç hızla kullanıma sokulacaktır.

b- MESS ve Türk Metal'i yenebilmek için grev şarttır, ama bunun için de metal işçilerinin grev iradesinin güçlendirilmesi ve grev silahını sonuna kadar kullanabilecek bir kapasiteye kavuşturulması zorunludur. Bu alandaki zayıflık MESS ve Türk Metal'in elini güçlendirecek, hatta bu silahın metal işçisini vurmak için kullanılması sonucunu dahi doğurabilecektir. Bunun için grev silahının nasıl ve ne şekilde kullanılması gerektiği konusunda yaygın bir

bilinçlendirme çalışması şarttır.

Bununla birlikte ise grevin gücü metal işçisinin örgütlü katılımına bağlıdır. Grev söz konusu olduğunda mücadele tarihimiz içerisinde örgütlü katılımın biçimi grev komiteleri olmuştur. Grev komiteleri böylesine zor bir süreci başarıyla göğüslemenin yolunu açacaktır. MYK bu bilinçle "MESS'i yenmek, ihanete geçit vermemek için birleşik mücadeleye, grev komitelerine!" şiarını yükseltecektir.

Bu anlayışla olabilecek her yerde komiteler kurmalı, aynı zamanda fabrikalar arasında da koordinasyonu sağlamak üzere birleşik mücadele zeminleri oluşturmalıyız. Hemen söyleyelim ki; bu türden inisiyatiflerin başarısı MESS'in uşaklarından kesin bir biçimde bağımsız kurulmalı ve işletilmelidir.

Birlik, hem metal işçilerini bilinçlendirecek çalışmalar yürütecek, hem de imkanları ölçüsünde bu zeminleri oluşturmak için çaba harcayacaktır.

c- MESS'i ve ihanete yenebilmek için ne sadece kapsam dahilindeki fabrikalardaki metal işçisinin grevi, ne de genel olarak metal işçilerinin desteği yeter. Bu büyük mücadelede galip gelmek için işçi sınıfı başta olmak üzere toplumun desteğini arkamıza almak durumundayız. Böylelikle MESS ve uşakları üzerindeki baskı artacağı gibi, grevimizi engellere rağmen sürdürebilecek politik, moral ve maddi

dayanakları da edinmiş oluruz. Bu halde de solüğümüz güçlenir, direncimiz artar, umudumuz diri kalır. Bu amaçla dayanışma platformu gibi zeminleri bugünden düşünmeli, metal işçisinin davasını emeğin davası haline getirebilmek için etkili bir propaganda çalışması örgütlemeliyiz. Birlik kendi cephesinden bazı yerelerde başlatılmış bulunan imza kampanyaları vb. gibi çalışmaları genelleştirecek ve giderek dayanışma platformlarının doğması yönünde kararlı adımlar atacaktır.

d- MYK tüm bu görev alanlarında başarılı olmak, yani mücadeleyi ilerletmek, metal işçisinin bilinç, örgütlenme ve kapasitesini yükseltebilmek için kuşatıcı ve yoğun bir çalışmanın hayati önemine bir kez daha vurgu yapmaktadır. Tüm Birlik bileşenlerini de bu düzeyde bir çalışma için atak ve enerjik bir tarzda hareket etmeye çağırılmaktadır.

- Bülten:

MYK bültenin Nisan sayısı üzerine değerlendirmelerde bulunmuştur. Genel olarak bu sayı biçim ve içerik bakımından başarılı bulunmuştur. Bültenin Mayıs sayısı da planlanmıştır.

*Metal İşçileri Birliği
Merkezi Yürütme Kurulu
8 Mayıs 2013*

Bosch'ta çadır direnişi sonlandırıldı

2 Nisan'da Maslak'ta çadır kurarak direnişe başlayan Bosch işçileri, 8 Mayıs'ta yaptıkları eylem ile direnişi sonlandırdıklarını açıkladılar. İşçiler, Bosch'ta sendika değiştirme özgürlüğü ve işten atılmalarının önlenmesi için mücadelelerini farklı yöntemlerle sürdüreceklerini dile getirdiler.

Maslak'ta bulunan Atatürk Oto Sanayi Sitesi'nin C Kapısı'nda biraraya gelen Birleşik Metal-İş Sendikası üye ve yöneticileri ile destekçiler, "Bosch'ta işçi kıyımına son! Atılan işçiler geri alınsın!" pankartı arkasında yürüyüşe başladılar. Sanayi içerisinden çadırın kurulu olduğu yere kadar yapılan yürüyüşte, Bosch Türkiye Merkez Ofisi önüne gelindiğinde Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Örgütlenme Sekreteri Özkan Atar açıklama yaptı. Atar, çadır kurularak başlatılan direniş ile işten çıkarmaların önlenmesi, sendika değiştiren Bosch işçileri üzerindeki baskıların son bulması ve sendika seçme özgürlüğüne saygı gösterilmesi için mücadele yürüttüklerini belirtti. Bir ayı aşkın süredir sürdürülen direnişte, kararlılıklarını gösterdiklerini vurgulayan Atar, bu sürede Bosch yetkililerinin işçi düşmanı yüzünün açığa çıktığını ifade etti. Mücadelenin farklı yöntem ve biçimlerle süreceğini söyleyen Atar, dayanışma içerisinde olan tüm kurumlara, Maslak emekçileri ile esnafına teşekkür etti. Atar, yarın Ankara'ya gidilerek TBMM İnsan Hakları Komisyonu ile bir görüşme yapılacağını duyurdu. Sözlerini Bosch yönetimine seslenerek bitiren Atar, "solüğümüz ensenizde olacak" dedi.

Ardından DİSK Genel Sekreteri Arzu Çerkezoğlu konuşma yaptı. Sendikaların devletten bağımsız örgütler olduğuna dikkat çeken Çerkezoğlu, Bosch işçilerinin mücadelesinin işçi sınıfının kendi geleceğini ellerine alma yolunda yürüttükleri mücadelede önemli bir adım olduğunu vurguladı. Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, TKP 1920 ve Devrimci İşçi Partisi'nin destek verdiği eylem sonlandırılarak, çadır hep birlikte söküldü.

Kızıl Bayrak / İstanbul

"MESS'e karşı dayanışmaya!"

Birleşik Metal-İş Mersin Bölge Temsilciliği tarafından 5 Mayıs Pazar günü 'MESS Dayatmalarına Karşı Dostluk ve Dayanışma Şöleni' düzenlendi. Saat 13.00'te 33 Düğün Salonu'nda gerçekleşen etkinliğe Çimsetaş fabrikası işçileri ile aileleri ve Hatay Dörtyol'da bulunan Yücel Boru işçileri katılım sağladı.

Etkinlik, açılış konuşması ve protokollerin selamlanmasıyla başladı. Sonrasında Birleşik Metal-İş Sendikası Anadolu Şube Başkanı Rasim Gündal ilk konuşmayı gerçekleştirdi. Gündal, MESS sürecinde dayanışma amaçlı yapılan etkinliğe değinerek katılımcıları selamlayan kısa bir konuşma yaptı.

Bu konuşmadan sonra kürsüye Çimsetaş İşyeri Baştemsilcisi Deniz Ilgın çıkarak, işçi ailelerinin bu süreçte desteğinin önemine değindi. Mücadele kararlılığının vurgulandığı konuşma sonrasında Yücel Boru İşyeri Baştemsilcisi Yunus Kıymacı da kitleyi selamlayan kısa bir konuşma gerçekleştirdi.

Okunan şiirler sonrasında kürsüye Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu çıktı. Serdaroğlu konuşmasında MESS süreci ile ilgili bilgi verdi. Konuşmasında 1 Mayıs'a da değinen Serdaroğlu, DİSK'in muhalif bir örgüt olduğuna değindi. Bugünkü muktedirlerin isteklerine karşı durduklarını, karşılarında sadece hükümetin olmadığını, MESS patronlarının ve sarı sendikaların da olduğunu belirtti.

Sonrasında, etkinliğe katılan diğer katılımcılara konuşma çağrısı yapılmadığı halde, Mersin CHP İl Başkanı Faruk Akar' a söz verildi. Konuşmalardan sonra etkinlik müzik dinletileriyle devam etti.

Yaklaşık 150 kişinin katıldığı etkinliğe, katılımın beklenden az olduğu gözlenirken coşkunun da az olması dikkat çekti. Etkinliğe BDSP ve Çağrı gazetesi de katılım sağladı.

Kızıl Bayrak / Mersin

DİSK Genel Sekreteri Arzu Çerkezoğlu ile 1 Mayıs üzerine konuştuk...

“İşçi sınıfının ikt bütünlüklü bir politik p

- 2013 1 Mayıs'na alan tartışmaları ile girdik. Ve sokaklarda saatlerce yaşanan çatışmalar ortaya çıktı. Nasıl değerlendiriyorsunuz bu süreci?

- 1 Mayıs'ta Taksim tartışmasının bir alan tartışması olmadığı aslında ilk andan itibaren ortadaydı. Çünkü gerçekten sorun bir inşaat meselesi olsaydı, fiziksel koşullar olsaydı bunu çözmek oldukça kolaydı. Gerek 1 Mayıs'ı düzenleyen sendikalar ve dernekler, gerekse istendikten sonra valilik tarafından yapılacak düzenlemelerle bu sorun aşılabirdi. Ama aslında sorun tamamıyla siyasi bir sorun. Başından itibaren bir mücadele süreci ile özgürleştirilen 1 Mayıs, son 3 yılda kitlesel olarak kutlandı. Bu tablonun ardından Taksim Meydanı bu yıl artık siyasal iktidar tarafından işçilere ve emekçilere tümüyle kapatılmak üzere bir adım atılmış oldu. Bu, ilk başta oradaki inşaat bahanesine sığınıldı. Ama bunun gerçek olmadığı aslında kısa bir sürede başbakanın valinin açıklamaları ile de ortaya çıktı.

1 Mayıs'tan sonraki yapılan ilk açıklamalarda asıl amacın Taksim'de bir bütün olarak mitinglere 1 Mayıs'la kapatmak olduğu açıkça ifade edilmiş oldu. Ve zaten ardından yaşanan süreç de bunu ortaya çıkardı. Galatasaray taraftarlarının 1 Mayıs sonrası, üstelik gece vakti, örgütsüz denetimsiz bir topluluk olarak Taksim Meydanı'nda takımlarının şampiyonluğunu kutlamaları ve herhangi bir olayın olmaması, sorunun fiziksel koşullar olmadığını gösterdi. Ardından 1 Mayıs'tan sonra Taksim ve çevresinin bir bütün olarak yürüyüşlere, eylemlere, basın açıklamalarına kapatılması yine gerçek niyeti ortaya koyan yaklaşımlar oldu. Bu açıdan bakıldığında gerçekten de aslında Taksim'in tarihsel, simgesel değeri kuşkusuz çok önemli. Fakat Taksim

Meydanı'nın politik bir anlamı var. Bu alanda her yıl var olan sisteme, hükümete, devlete ve AKP'ye karşı tutumunu ifade eden yüzbinlerce insan bugünkü siyasal iktidar için daha ciddi bir tehdittir. Dolayısıyla bugün AKP iktidarı, başbakan bu tehdidi ortadan kaldırmak için kendince geleceğe dönük olarak 1 Mayıs'ın Taksim'de yapılmaması için adımlar atıyor. Öncesinde yaratılan bir baskı ortamı var ve 1 Mayıs günü de adeta sıkıyönetim ilan edildi. Çok yoğun fiziksel saldırı gerçekleşti. Barikatlarla, gaz bombalarıyla, tazyikli sularla işçilerin ve emekçilerin Taksim Meydanı'na ulaşması her türlü yol kullanılarak engellenmiş oldu. Bu da aynı zamanda siyasal iktidarın “ileri demokrasi”, “barış” vs. adı altındaki söylemlerinin aslında gerçek yüzünü ortaya çıkartmış oldu.

- Toplumun her kesimine yönelik tutuklama ve baskı süreciyle 1 Mayıs dönemine geldik. Bu yasadışı ve baskının anlamı nedir? Bu, toplumun örgütlülüğüne, ifade özgürlüğüne, gösteri özgürlüğüne yönelik doğrudan bir saldırı. Sizde neyin habercisi bu durum, ne anlamak gerekir bu tablodan?

- 1 Mayıs'tan önce başlayan, bir zamandır var olan, siyasal iktidarın hiçbir biçimde kendine biat etmeyen, kendi çizgisinde olmayan herkese karşı yürüttüğü çok ciddi bir baskı politikası var. Bugün hala daha cezaevlerinde yüzlerce insanımız tutuklu. Uzun tutukluluk süreleri doğrudan bir baskı aracına dönüştürülmüştür. Sendikalarımıza, siyasi partilerimize, basına, gazetecilere, seçilmiş insanlara, belediye başkanlarına dönük çok ciddi baskılar var. Tutuklamalar, gözaltılar sürekli olarak

gerçekleştiriliyor. Bunun temel hedefi bir bütün olarak bugünkü var olan siyasal iktidarın kendi çizgisi dışında, kendine muhalefet eden herkesi, ama herkesi baskı altına almak ve bütünüyle “dikensiz gül bahçesi” yaratmak ve sermaye politikalarını bu çerçevede hiç bir muhalefet olmaksızın hayata geçirmektir. Örneğin şimdi yeni bir yasal düzenleme hazırlanıyor. “Ulusal İstihdam Stratejisi” adı altındaki sermaye programının önümüzdeki önemli parametrelerinden biri taşeronlaştırmanın tamamen serbestleştirilmesi. Kıdem tazminatının tamamen ortadan kaldırılması, özel istihdam büroları. Böyle bir hazırlık içerisinde. 1 Mayıs öncesinde iki defa üçlü danışma kurulu toplantısı yapıldı. Ve burada sermaye örgütlerinin TİSK'in ,TOBB'un onların iktidarı olarak AKP iktidarının çok net olduğunu gördük.

Bu konuda da herhangi bir muhalefet de istemiyorlar. Bir emek hareketi, güçlü bir sendikal hareket, güçlü bir 1 Mayıs, özellikle Taksim'de yüzbinlerin bulunduğu bir 1 Mayıs. Onların bu politikalarını -tek bir örnek üzerinden bile açıklamak mümkün- hayata geçirmeleri önündeki en büyük ve tek engeldir sokak. Dolayısıyla bunu ortadan kaldırmaya çalışıyorlar. Bir de bunu engellemeye çalışıyorlar. Günler öncesinden Burhan Kuzu da söylemişti ‘başedemediğimiz bir tek sokak kaldı’ diye. Bütünüyle sokağı etkisiz hale getirmeye, teslim almaya çalışan bir politikası var bugün siyasal iktidarın. Bunu da ancak yoğun baskılar, gözaltılar, tutuklamalar ve sokağa çıkan herkesin üzerine gaz bombası atarak, tazyikli su sıkarak yapmaya çalışıyorlar. Ama şu çok açık ki, bu ülkede bu siyasal iktidar var olduğu sürece, bu sermaye politikaları hayata geçirildiği sürece, emekçilerin tüm yaşam alanları ortadan kaldırıldığı sürece buna karşı da bir mücadele ve tepki de hiç kuşkusuz devam edecektir. Sermaye politikalarını hayata geçirmek adına bütün muhalif kurumların sesini kısımaya yönelik bir politika izliyor AKP. Açıkçası bir baskı rejimi, diktatörlük kurmaya çalışıyor. Bu da rejimin döneme verdiği rengin ana karakteridir.

- İşçi sınıfı sermayenin topyekûn saldırıları karşısında nasıl bir hazırlık içerisinde olmalı?

- Öncelikle, bütünlüklü bir programa, işçi sınıfı hareketine onun araçlarına, mücadele yöntemlerine ihtiyaç var. Bütün var olan örgütlerimizi, sendikalarımızı böylesi bir dönemin ihtiyaçları üzerinden programatik ve örgütsel olarak donatmaya ihtiyaç var. Şu çok açık ki, siyasal iktidar, bu durumu sürdürmek için elinden geleni yapacak. Bir taraftan özellikle Türkiye’de var olan toplumsal meseleler üzerinden baktığımızda önemli bir süreç yaşıyoruz. 30 yılı aşkın süredir devam eden bir savaş ve Kürt sorununun demokratik çözümü konusunda önemli bir süreç yaşanıyor. Arkasından üç seçimli bir döneme giriyor Türkiye. Dolayısıyla bütün bunları

arını hedefleyen, rspektife ihtiyaç var!”

düşündüğümüzde, aslında emek hareketinin sadece emek alanına değil, bir bütün olarak eşitlik, özgürlük, adalet mücadelesine ihtiyacı var. Aynı zamanda halkların kardeşliği ve demokratik bir barış sürecinin de doğrudan, emek hareketinin ana gündemlerinden biri olması gerekli. Bütün bir programımızı, politikamızı ve buna uygun olarak da araçlarımızı günün ihtiyaçları üzerinden yeniden tanımlamak ve hayata geçirmek sorumluluğu ile karşı karşıyayız.

- 1 Mayıs tablosunun engellemeler, saldırılar ile süregeldiği bir süreçte, DİSK olarak nasıl bir hazırlık içerisinde oldunuz? 1 Mayıs'taki yoğun saldırı ve çatışmalar neticesinde eylemi hangi aşamada bitirmeyi gerekli gördünüz?

- Sürecin politik ve pratik olarak yönetimi önemlidir. 1 Mayıs sürecini yönetmek sadece güne ait bir şey değildir. 6 Nisan'da bir olağanüstü genel kurul yaşadık. Kendi içimizde yaşanan bir takım sorunlarımız vardı ve genel kurula gitmek zorunda kaldık. Ve 1 Mayıs'tan kısa bir süre önce yapılan bir olağanüstü genel kurul sonrası çok hızlı bir şekilde, daha önce başlaması gereken 1 Mayıs çalışmalarını hayata geçirmeye çalıştık. Eksikliklerimiz oldu. Fakat önemli olan bu süreci politik olarak doğru kavramak ve doğru yönetmektir. O açıdan bakıldığında gerek yönetim kurulunda gerek başkanlarla yaptığımız toplantılarda, bu dönemde valiliğin başkanlığın ve bir bütün olarak siyasal iktidarın 1 Mayıs ve Taksim konusundaki tutumunun gerçek nedenini bilerek, ilk günden politik çizgimizi bunun üzerinden kurduk. Bu nedenle de Taksim konusundaki kararlılığımızı net bir biçimde ifade ettik. Emek hareketi, Türkiye'deki tüm demokrasi güçleri ve DİSK açısından anlamını ve önemini bir tarihsel süreç olarak değil, güncel bağlantıları ile birlikte de hem kamuoyuna hem topluma hem de siyasal iktidara anlatmaya çalıştık. Birincisi bu. Taksim konusundaki kararlılığımızı aslında sadece bir alan meselesi değil sürecin politik değerlendirmesinin ürünüydü. Ve buna bağlı olarak da ilk günden itibaren de Taksim konusunda birlikte hareket ettiğimiz tüm kurumlarla bu süreci ortak örgütlemeye çalıştık. Valilik ve ardından başkanlıkla yapılan görüşmelerde de bu çizgiyi sonuna kadar savunduk ve 1 Mayıs'ın Taksim'de bu koşullarda yapılabileceği -fiziksel açıdan söylüyorum- çeşitli yol ve yöntemler önerdik aslında. Ama tabii ki sorun bir fiziksel tartışma olmadığı için, bunu aşmak söz konusu olmadı. Siyasal iktidarın sert bir tutumu vardı. Bunun karşısında DİSK de, emek örgütleri de politik bir tutum aldı ve bu çerçevede 1 Mayıs gününe kadar geldik.

Hazırlıklar anlamında biraz zamanın kısıtlı olması, olağan bir 1 Mayıs örgütlemesi olmamasından kaynaklı çeşitli sıkıntılar yaşadık tabii ki. Özellikle 1 Mayıs günü arkadaşlarımızı buraya taşımak konusunda herkesin İstanbul'da her yerden gelmek

için yaşadığı problem gibi, biz de çok ciddi bir problem yaşadık. Şurada hemen Okmeydanı Hastanesi'nde toplanan -kendi sendikam açısından söyleyeyim- arkadaşlarımız buraya gelemediler. Orada yürüyüşler yaptılar, çatışmalar oldu. Geceden bir kısım arkadaşımızla birlikte konfederasyon binasındaydık. Çünkü olağanüstü bir süreç vardı. Dolayısıyla geceden gelen arkadaşlarımız ve sabah ulaşabilenlerle ilk 1 Mayıs tutumumuzu ortaya koyduk. Bu yürüyüşle irademizi ortaya koyduk ve saatler boyunca burada DİSK binası etrafında ve içerisinde çok ciddi bir mücadele yürütüldü. Yaklaşık üç-dört saat. Sürekli polis saldırısı ve arkadaşlarımızın ve bizlerin, buradaki diğer kurumlardan arkadaşların direnişi söz konusu oldu. Bina saatler boyunca abluka altına alındı. Sokak iki başından tutuldu ve birçok yaralı arkadaşımızı hastaneye götürmek için saatlerce ambulanslar buralara gelemedi. En son DİSK binasının içine müdahale edecek derecede kapının önüne bir yığılmakla geldiler. Emniyet ve Valilikle tekrar görüşmelerimiz oldu.

Bir taraftan da birçok sendikamız da Beşiktaş kolundaydı. Beşiktaş koluyla bu süreci yürüttük. Orada böyle bina olmadığı için daha açık alanda yürüyen bir süreç oldu. Dolayısıyla biz Beşiktaş'taki arkadaşlarımızla sürekli temas halinde, irtibat halinde olup öğleden sonra iki alanı birleştirip bir açıklama yapma yaklaşımı geliştirdik. Önden basına bir açıklama yapma ihtiyacı doğdu. Genel başkanımız ve başkanlar kurulu üyelerimizle birlikte kapıya indik ve ilk açıklamayı yaptık.

Ve daha sonra saat 12.30'da çok sayıda yaralı ve yorgun arkadaşımızın binadan ayrılmasını sağladık. Ama buradaki süreci devam ettirdik. Beşiktaş'taki sürecin de tamamlanmasından sonra, toplam bir değerlendirme yaptık.

Ertesi gün saat 11.00'de yaptığımız toplantıyla da

bu süreci hep birlikte tüm kurumlar adına değerlendirmiş olduk. Siyasal iktidara da söyleyecek sözümüzü ifade ettik. Ondan sonra da yaralılarımızın süreci... Ardından Başbakan konuştu, onun hakkında suç duyurusu yapıldı. Ardından vali ile ilgili suç duyurusu hazırlıyoruz, AİHM başvurusunu hazırlıyoruz. Bu hafta sonu hukuksal süreçler de tamamlanacak. Ama burada şunu söylemek isterim ki, 1 Mayıs 2013'de yaşananlar sadece bugüne ait bir şey değil. 1 Mayıs meselesi, öncesinden başlamış ve ardından suç duyuruları, değerlendirme toplantıları ile bitecek bir süreç değil. Önümüzdeki bir yılın temel kavga alanlarından biri olacak. Bu süreç siyasal iktidarın işçilere, emekçilere bakış açısını gösteren bir politikadır. Buna karşı bizim önümüzdeki bir yıl boyunca, mücadelemizin ana eksenlerinden biri 1 Mayıs olmak zorundadır.

- Siz İstanbul 1 Mayıs Tertip Komitesi Başkanı'ydınız. Orada birçok sendika, parti ve kurumla bir ortaklaşma süreci işletildi. Fakat ayrı alanlarda gerçekleştirenler oldu. Bunun nedeni ifade edildi mi, nasıl değerlendiriyorsunuz bu durumu?

- Tabii bunlar doğru bir yaklaşım değil. Biliyorsunuz örneğin, Türkiye Komünist Partisi Kadıköy'de 1 Mayıs yaptı. Aslında onların Kadıköy'de 1 Mayıs yapma kararı, Taksim alan tartışmasından çok, siyasal içeriği ile ilgili bir kaygıdan kaynaklanıyordu. Bunu da açıkça ifade etti arkadaşlar. 1 Mayıs kürsüsünün ve 1 Mayıs'taki siyasal içeriğin aslında kendileri açısından sorunlu olabileceği, dolayısıyla ayrı bir 1 Mayıs yapma konusunda iradeleri olduğunu ifade ettiler. Ama böyle bir süreçte bu yaklaşımları olumlu bulmak mümkün değil. Hele hele Taksim ve 1 Mayıs konusunda, siyasal iktidarın bu kadar bütünlüklü bir politika yürüttüğü bir dönemde, bu bölmek parçalamak

anlamına gelir. Böyle bir dönemde bölmek ve parçalamak doğru bir yaklaşım değil. Nitekim siyasal iktidarın Kadıköy'deki 1 Mayıs'a ilişkin sarfettiği sözler ve yaklaşım da bunu doğruluyor. Ne olursa olsun özellikle bu tür dönemlerde solun, sosyalistlerin, komünistlerin bütün sendikaların ortak davranma iradesi geliştirmesi lazım. Örneğin orada atılacak sloganlardan, söylenecek sözlere dair. Eğer çizginin bir tarafındansak, bunu Hak-İş için veya başkası için söylemiyorum, gerekirse eleştirilerimizi saklı tutarak, birlikte davranmamız gerekmektedir. Hele ki 1 Mayıs gibi süreçlerde daha çok özen göstermek gerektiğini düşünüyorum. Çünkü bu tür zamanlarda atılan adımlar o güne ait adımlar değildir. Çok daha tarihsel ve uzun süreli sonuçları vardır. Herkesin de öyle değerlendirmesi gerekir.

Kamu Sen, Memur Sen ve Hak İş gibi örgütlerin, 1 Mayıs'la ilişkisini aslında değerlendirmek gerekir. 1 Mayıs gündemi ile bu örgütlerin ne tarihsel ne kendi süreçleri açısından bir bağları yok. Tabii ki biz, en geniş birliktelikle kutlamak isteriz. Ama 1 Mayıs'ın içeriği tarihsel anlamı da önemlidir. Ondan kopartarak bir bayram havasında, ya da sendikaların bir bayramı olarak algınamaz 1 Mayıs. 1 Mayıs sendikaların günü değildir. Tabii ki işçi sınıfının örgütleri, sendikalar önemlidir. Fakat 1 Mayıs işçilerin, işsizlerin, kadınların, gençlerin, öğrencilerin herkesin 1 Mayıs'ıdır. Bu ülkede yaşayan emeği ile geçinen herkesin mücadelesinde çok önemli bir gündür. Dolayısıyla bu tür örgütlerin, örneğin Memur Sen'in gidip Çanakkale'de, Hak İş'in Karabük'te kutlaması onların tercihleridir kuşkusuz ama, bu örgütlerin 1 Mayıs'a bakışını yansıtıyor. Çok uzun girmek istemiyorum ama, Yahudi bayramı diyenlerden işçilerin provoke edildiği bir gündür ifadesi kullananlara kadar, bir yaklaşım var. Dolayısıyla 1 Mayıs'ın gerçek sahipleri bellidir. Çok uzun söz söylemeye gerek yok.

- Her türlü yasak ve baskıya rağmen 1 Mayıs günü ortaya çıkan bir tablo var. Kim nerde, kaç olursa olsun, her yerde bir direnç ve irade var. Sermaye sınıfı devleti ile diğer aygıtları ile saldırırken, diğer tarafta ellerinde hiçbir silah olmayan işçi sınıfı vardı. Bu tabloda devlet istediğini aldı mı?

- Bence devlet kısa vadede istediğini bu tepkinin oluşacağını bilerek ve bunu göze alarak yaptı. O gün bütün baskılara rağmen, binlerce insan sokaklara çıktı. İnsanlar evlerinde tepkilerini ifade ettiler, siyasal iktidara karşı. Sokak aralarındaki çatışmalarda evlerinden çıkıp limon verenler, su verenler. İşte bunların hepsi çok önemlidir. Köşe yazarlarını izleyin. Önce niye bu kadar Taksim için inat ediliyor diye bizi eleştirenlerin dili değişmiştir, 'Evet bunlar haklıymış,

amaç başkaymış' diye. Bunlar önemli. Ama siyasal iktidar bu yıl bizi Taksim'e çıkartmadı, engelledi. Fiziksel olarak engeller. Onların elinde top var, tüfek var, bomba var... Erzurumlar'dan, Ağrılar'dan uçaklarla polis taşındı İstanbul'a. Bütün Türkiye'nin gözü burdaydı. Tüm Türkiye halklarının gözü, yüreği buradaki İstanbul 1 Mayıs'ındaydı. Dolayısıyla buradan bakıldığında çok önemli bir direnç var, tepki var. Ama bu süreçte siyasal iktidarın asıl amacının orta ve uzun vadeli olduğunu da görmek gerekir. En başta da söylediğim gibi 1 Mayıslar'da bütün bu sermaye politikalarına karşı ciddi bir tepki var. Artık, kapitalizmin şu anki var olan düzeyinin, işçi sınıfına, emekçilere vaad edebileceği hiçbir şey kalmadı.

Neoliberal yılların ilk dönemlerini düşünelim, çok büyük vaatlerle yola çıkıldı. Buna kapitalizmden başka bir dünya yok dendi, işte neoliberalizm çok çok muhteşem bir sistem dendi, her şey çok güzel olacak dendi, masallar anlatıldı. Ama bunların hepsi bitti, hepsi çöktü. Yani bu süreç, artık bu sistemin işçi ve emekçilere hiçbir şey vaad edemeyeceği bir dönemdir. Bugün bu ortamda çıkan bu tabloda siyasal iktidarın, kendi iktidarlarını sürdürülebilmek açısından bu tür baskı ve zor yöntemlerini kullanmak dışında bir yolu yok. Artık yalanları da bitti. Taşeronlaştırmayı işçiye müjde diye sunuyor, ondan sonra kimse inanmıyor. Her evde bir taşeron işçisi var artık. Her evde bir işsiz var artık. Böylesi bir süreçteyiz. Var olan sistemin, neoliberalizmin o yıkıcı sonuçları artık yaşanıyor. O ilk dönemler bütün hastanelerin kapıları herkese açılacak, herkes istediği hastaneye gidebilecek diyerek çok büyük bir memnuniyet yaratılmaya çalışıldı. AKP iktidarı en çok oyu sağlıktan aldı, ama bugün sağlıktaki sistemi artık herkes görüyor. Artık parası olmadığı zaman sağlık hizmetine ulaşamayacağını, artık herkes görüyor ve yaşıyor. Dolayısıyla artık bütün yıkıcı sonuçları ortaya çıkmaya başladı ve bu dönemde de siyasal iktidarda kendi varlığını sürdürmek açısından daha fazla totaliterleşen, daha fazla denetim altına almaya çalışan bir yöntem izliyor. Böyle bakmak lazım. Sorunu bir 1 Mayıs 2013, sadece bir Taksim meselesi olarak değil toplam bir rejimin yeniden yapılanması süreci olarak görmek lazım. Mücadeleyi de buna göre kurgulamak lazım dolayısıyla.

- 1 Mayıs'ta moral bir üstünlükle ayrılan işçiler, emekçiler, sol hareket insanlığa bir gelecek vaad etmeyen kapitalizm karşısında bundan sonra ne yapmalı? Nasıl bir yol izlemeli?

- Her şeyden önce şu çok açık ki fiili-meşru, militan bir mücadeleye ihtiyaç var. Kendi sınırlarını kendisi belirleyen bir mücadele çizgisine ihtiyaç var. İkincisi ortak bir mücadele çizgisine ihtiyaç var, parçalılığı ortadan kaldıracak. Sendikal hareket ve sol hareket içinde var olan parçalılığı ortadan kaldıracak politik bir çizgiye ve mücadele programına ihtiyaç var. Ve bu konuda ben artık safların daha netleşeceği bir döneme gireceğimizi düşünüyorum. Mesela şu 2013 1 Mayıs süreci, sendikal örgütler açısından baktığımızda her şeyi berrak bir biçimde ortaya çıkarttı. Biz, 2010-11-12 gibi bir 1 Mayıs yaşasaydık Hak İş veya diğer konfederasyonların pozisyonunun üstü örtülecekti yine. Ama bu tür dönemler safların netleşmesini, belirginleşmesini sağlıyor. Belki bir takım ayrışmaları olur, ama ileriye dönük daha büyük adımları ortaya çıkartır. Bu döneme böyle bakmak lazım. Bu açıdanda fiili-meşru temelde yürütülecek bir mücadeleye ihtiyaç var. Haklılığına sonuna kadar inanan ve haklılığını kendi mücadelesinden alan bir çizgiye ihtiyaç var. Ve kuşkusuz içerik olarak da bugünkü sermayenin bütün saldırı politikalarına karşı sadece direnmeyi değil, onları engellemeyi, ortadan kaldırmayı ve gerçekten işçi sınıfının kendi iktidarını da hedefleyen, bütünlüklü bir politik perspektife ihtiyaç var.

Taksim terörü daha yeni başladı!

1 Mayıs'ta Taksim'in yasaklanması inşaat gibi gerekçelerle savunulurken gerçek amacın farklı olduğu birçok kez ifade edilmişti. Ancak 1 Mayıs'ta döktüğü kan ve estirdiği terörle yetinmeyen sermaye devleti Taksim Meydanı ve İstiklal Caddesi'ni eylemlere kapattığını açıkladı.

4 Mayıs günü öğlen Dersimlilerin ve KESK'in eylemlerine izin vermeyen kolluk güçleri, akşam ise yürüme iradesi gösteren HEY Tekstil direnişçilerine saldırdı. Hey Tekstil işçilerinin eylemi, bu hafta Dilan Alp için düzenleniyordu.

KESK'li Aileler'e onlarca polis iki panzerli barikat

Taksim'de eylem yasağı her hafta KESK'li tutsaklar için yapılan eylemde de uygulandı. Tutsakların ailelerinden oluşan kitlenin önü onlarca Çevik Kuvvet ve sivil polis ile kesilirken İstiklal Caddesi üzerinde iki panzer arka arkaya sıralandı. Yaratılan abluka karşısında tutsak BES üyesi Ejder Erbulan'ın eşi Ebru Erbulan bugün sendika yöneticisinin yürümeme kararından dolayı açıklamayı burada yapacaklarını fakat bu tutumu kabul etmediklerini, parasız eğitim ve sağlık isteyen kamu emekçilerinin yanında olduklarını ifade etti. "Bizden korkuyorlar" diyen Erbulan, 17 yaşındaki Dilan Alp'in gaz bombasıyla vurulmasını hatırlatarak ondan bile korktuklarını söyledi. "Biz çocuklarımızın bizden utanacağı hiçbir şey yapmadık" diyerek sözlerine devam eden Erbulan, polislerinse çocukları karşısında yüzlerini kaldıramayacaklarını ifade etti.

Ejder Erbulan'ın 7 yaşındaki oğlu Mahir ise "Benim ve kardeşimin babası hapiste. 1 adım bile olsa 3 adım bile olsa yürüyeceğiz" dedi.

Eylem basın açıklamasının polis barikadı önünde okunmasıyla bitirildi.

Dilan eylemine bile müsamaha yok!

Her hafta olduğu gibi Taksim Tramvay Durağı önünde toplanmaya başlayan kitlenin önü panzerler ve Çevik Kuvvet tarafından kesildi. Kitleye dağılmaları yönlü uyarılar yapıldı ve Taksim'in artık yasak olduğu söylendi.

Dağılmayan kitle barikata doğru yürüyüşe geçti ancak polis yürüyüşe izin vermedi. Bunun üzerine kitle oturma eylemine başladı. Ancak buna da izin vermeyen polis tazyikli su ve coplarla işçilerin üzerine vahşice saldırdı.

Vahşi saldırı nedeniyle birçok işçi yaralanırken, işçiler geriye doğru polis tarafından sürüldü. Saldırı eşliğinde Gümüşsuyu'na kadar çekilen kitle burada ara sokaklara girerken polis bir süre ana caddeyi tuttu, ardından geri çekildi.

Saldırı sırasında cop kullanan polisin özellikle yüze ve kafaya vurması nedeniyle çok sayıda kişinin yaralandığı kaydediliyor.

2013 1 Mayıs'ından yansıyanlar ve sınıf hareketine sunduğu imkânlar...

2013 1 Mayısı yaygınlığı, kitleselliği ve etkisi bakımından bir kez daha dünya genelinde en çok ilgiye konu olan 1 Mayıslar'dan biri olmuştur. Şüphesiz bu seneye damgasını vuran "Taksim iradesi"dir. Fakat bununla birlikte ülke genelinde yıldan yıla genişleyen ve kitleselleşen 1 Mayıs kutlamalarından da söz etmek gerekir. Zira bu sene de birçok ilde ve yerelde 1 Mayıs kutlamaları gerçekleşti. Bu durum hem zorlu mücadeleler sonucunda 1 Mayıslar'ın tatil ilan edilmesinin hem de 1 Mayıs'ın toplumun daha geniş kesimleri tarafından benimsenmesi ve meşru kabul edilmesinin bir sonucu olarak gerçekleşmektedir.

Öte yandan İzmir, Ankara, Bursa, Kocaeli, Gebze, Kayseri gibi kentlerde işçi ve emekçilerin 1 Mayıs'a olan ilgi ve katılımında da bir artış gözlemlenmektedir. Sermaye hükümetinin Ulusal İstihdam Stratejisi (UİS) programı ekseninde sınıfa yönelik başlattığı sosyal ve iktisadi saldırıların işçi ve emekçilerde yarattığı tepkinin somut bir göstergesi olarak 1 Mayıs'a katılımlarda bir artış söz konusudur. Birçok sendika kortejinin önceki yıllara oranla nispeten daha kalabalık ve canlı olması sınıf içerisinde alttan alta yaşanan huzursuzluğun ve kaynamanın bir dışavurumudur.

Genel olarak taşeronlaştırma, sendikal yasaklar, esnek ve güvencesiz çalışma koşulları, düşük ücretler ve özelleştirme saldırılarına karşı taleplerin dile getirildiği ve yanı sıra emperyalist saldırganlık ve savaş karşıtlığı ve "halkların kardeşliği" vurguları ön plana çıkmıştır.

Yine sınıf hareketi açısından ele alındığında kamu, metal, gıda ve hava işkollarında toplu sözleşme dönemine denk gelmesi 1 Mayıs'ı bu sektörde çalışan işçiler için ayrıca önemli kılmıştır. Nitekim Bursa'da metal işçileri gerek Türk Metal kortejinde gerekse de Birleşik Metal kortejinde MESS karşıtlığı üzerinden alana kitlesel bir katılımı sağlamakla birlikte sözleşme sürecine dair mücadele eğilimlerini yansıtmışlardır. Aynı durum İzmir'deki kutlamada da gözükmemektedir. İzmir ve Bursa'da Birleşik Metal-İş'e üye işçilerin fabrika pankartlarıyla katılmaları ise alanlara ayrı bir

renk katmıştır.

Sözleşme süreçlerinin yanı sıra sınıf içerisinde son yıllarda ivmelenen sendikalaşma eğiliminin ve bu hakkın patronlar tarafından engellenmesine karşı verilen mücadelelerin de alana yansımaları olmuştur. Petrol-İş'in yanı sıra TÜMTİS, Tez-Koop-İş, Deri-İş'e üye olan ve direnişe geçen işçilerin mücadeleleri bu yılki 1 Mayıs'a bu sendikalar da nispeten daha kitlesel katılım sağlamıştır.

Taşeron çalışma artık tüm sektörleri kesen ortak bir sorun haline gelmesine rağmen bu sorunu daha can alıcı bir biçimde yaşayan kamu ve hizmet sektöründeki işçilerde bu yılki 1 Mayıslar'a taşeron çalışma karşıtı talepleriyle daha kitlesel bir şekilde katılmışlardır. Ankara ve İzmir illerinde Genel-İş'in katılımı yine Bursa ve Ankara'da Dev Sağlık-İş'e üye işçi ve emekçilerin coşkusu öne çıkmıştır.

Gerek demiryolları gerekse karayolları üzerinden süren özelleştirme saldırıları ise bu sektörde çalışan işçi ve emekçilerin 1 Mayıs'a olan ilgisinin arttığını ortaya koymuştur. Yol-İş ve Demiryol-İş'e üye işçiler özelleştirme karşıtı talepleriyle alanları doldururken Kayseri örneğinde yaşandığı gibi kimi alanlarda ise görevini yapmayan "sendika ağaları" protesto edilmiştir. Yine PTT'nin özelleştirilmesine karşı posta emekçilerinin de KESK'e bağlı Haber-Sen korteji üzerinden yoğun ve canlı katılımı dikkat çekmiştir.

Kamu emekçilerinin de KESK'e bağlı şubeler üzerinden 1 Mayıs'a yoğun bir ilgi gösterdikleri görülmüştür. Kamu emekçileri özlük hakları ve sendikal baskılara ve tutuklama terörüne karşı talepleriyle meydanları doldurmuşlardır. İzmir yerelinde kamu emekçilerin kortejinde "sosyalizm" vurgusunun öne çıkması ise bu canlılık ve coşkunun yansıması olmuştur.

Bu tablo üzerinden 2013 1 Mayıs'ından genel olarak işçi ve emekçilerin iktisadi ve sosyal saldırılara karşı direnme ve mücadele eğilimlerinin yansıdığı bir resmin açığa çıktığını rahatlıkla ifade edebiliriz. Sermayenin yeni saldırıları karşısında sınıf hareketi açısından bu tablo, önemli bir potansiyeli ve dinamiği de işaret etmektedir. Sermaye hükümetinin son

yıllarda (Taksim'in yasaklanmasını bir yana koyarsak) 1 Mayıs'ları özünden kopararak ve bir bayram "havasında" kutlama çabalarına rağmen sınıfın, iktisadi-sosyal taleplerle mücadele eğilimini ortaya koyması amaçlananın başarılmadığını da en iyi kanıt olmuştur.

Elbette sınıfın en geniş kesimlerince ileri sürülen siyasal taleplerin genel bir "savaş karşıtlığı", "AKP karşıtlığı" ve "demokrasi" talebinin ötesine henüz geç(e)mediği açıktır. Ancak bu durumun nesnel olgular bir yana bugün sendikalara hâkim reformist-liberal anlayışlardan kaynaklanması daha açık ve anlaşılır bir olgudur. Sınıfın "kendisi için bir sınıf" olabilmesi bakımından 1 Mayıslar'ın yaratmış olduğu politizasyondan en iyi şekilde yararlanmak; iktisadi ve sosyal sorunlarının/saldırıların gerisinde özel mülkiyete dayanan sermaye iktidarının bulunduğunu ve bu iktidarın devrim yoluyla yıkılarak yerine işçi ve emekçilerin sosyalist iktidarının kurulması fikrinin propagandasını her yönüyle gerçekleştirmek sınıf devrimcilerinin en temel görevi olmalıdır.

Bu açıdan başta İstanbul'daki "Taksim iradesi" olmak üzere 2013 1 Mayıs'ında işçi ve emekçilerinin alanlarda ortaya koydukları mücadele eğiliminin, sınıf hareketi açısından önemli verileri açığa çıkardığı tespit edilmelidir. "Taksim iradesi"nin sadece İstanbul'la sınırlı kalmayıp tüm yerellerdeki kutlamalarda selamlanarak, "devlet terörünün" mahkûm edilmesi işçi ve emekçilerin devrimci politizasyonu açısından da önemli bir dinamığa işaret etmektedir. Sosyal ve iktisadi haklar için mücadelenin, siyasal talepler ve özgürlükler için yürütülecek mücadeleyle iç içe yürütülmesi gerektiğinin somut bir göstergesi olmuştur 2013 1 Mayıs'ı. Ve bu iradenin sermayeye karşı her günkü mücadelede de sergilenmesi gerektiği düşüncesi sınıf içerisinde yaygınlaştırılmalı ve etkin kılınmalıdır.

Bugün MESS karşısında grev kararı alan metal işçileri açısından da havayolu emekçileri için de ya da özelleştirme karşıtı mücadele için de 1 Mayıs'ta açığa çıkan irade propaganda edilebilmelidir. Ya da sermaye hükümetinin başta kıdem tazminatı olmak üzere UİS çerçevesinde hayata geçirmeyi planladığı saldırılar karşısında...

Ancak bu sayede 1 Mayıslar'ın kazanımları korunabilir ve sınıfın bağımsız devrimci sınıf çizgisine kazanılması sağlanabilir.

Taksim sadece işçilere yasaklı

Yıllar içinde mücadele edilerek ve bedeller ödenerek kazanılan Taksim bir kez daha sermaye devleti tarafından gasp edilmek isteniyor. Açıktan bunu ifade edemeyen düzen güçleri "can güvenliği", "2911'e muhalefet" gibi argümanlara sarılıyorlar. Fakat pratikteki uygulamalarıyla bu gerekçelerin esasta bir anlam ifade etmediği görülüyor.

Taksim 1 Mayısı için 2007, 2008 yıllarında da "trafiğin kilitleneceği", "provokasyonlara karşı önlemlerin alınmayacağı" gibi manipülasyonlar devreye sokulmuştu. İşçi ve emekçilere Taksim'in yasaklandığı yıllarda Polis Günü yürüyüşleri, yılbaşı kutlamaları ve yine Galatasaray'ın kupa kutlaması Taksim'de yapılmıştı.

Fakat işçi ve emekçilerin gösterdiği direniş karşısında önce 1 Mayıs resmi tatili, ardından Taksim Meydanı kazanılmıştı.

Bugün benzer yalan ve mazeretlerle yine Taksim Meydanı ve İstiklal Caddesi eylemlere yasaklanmak isteniyor. Fakat sermaye devleti sözcülerinin ardı arkası kesilmeyen açıklamalarına karşın asıl amaçları çok geçmeden su yüzüne çıktı. 3 Mayıs gününden beri eylemlere azgınca saldıran polis 5 Mayıs günü Taksim'i resmen işgal eden, meşaleler yakarak saatlerce Taksim Meydanı ve İstiklal Caddesi'nde yürüyen Galatasaray taraftarlarına engel olmadı. Hatta BDSP'lilerin son toplanma noktası olan Mis Sokak girişindeki saldırı öncesinde polisler taraftar gruplarının geçişi için kenara çekilerek yol verdiler.

Bu tablo, yasağın gerçek anlamını bir kez daha göstermiş oldu.

Kırşehir 1 Mayıs'ında yaşananlar üzerine...

Bu yıl 1 Mayıs kutlamalarında Kırşehir'de 1 Mayıs ruhuna yakışmayan olaylar çıktı. 1 Mayıs için alana yürüyen BDP Kırşehir İl Örgütü üyeleri alçakça sataşmalara ve saldırılara maruz kaldılar. Petrol-İş kortejinde yer alan işçilerden bir kısmı "Şehitler ölmez vatan bölünmez!" sloganları eşliğinde BDP kortejine sözlü ve fiziki saldırı da bulundular. Atılan pet şişelerden dolayı BDP kortejinde yer alan Kürt emekçilerinden bazıları yaralandılar. Saldırıya tepki gösteren Kürt emekçileri saldırıyı "Faşizme karşı omuz omuza!" sloganlarıyla karşıladılar.

Petrol-İş Kırıkkale Şubesi'nin 'demokrat' başkanı 1 Mayıs konuşmasını yapmak için çıktığı kürsüden işçi sınıfının mücadele tarihine değinmekle yetindi. Ne işçi sınıfının mücadele tarihine uygun adımlar atma konusunda neler yaptığından bahsetti, ne de halkların kardeşliğinden, ne de halkların düşmanlaştırılmasına hizmet eden BDP kortejine yapılan saldırıyla ilgili olarak tek kelime söyledi. BDP'den özür dileme nezaketinde bile bulunmadı. Zira o, başkanlık dönemi boyunca, her sendika bürokratinin yaptığı gibi işçi sınıfının bilincini ileri taşımak için kılını bile kıpırdatmamış, bunun yerine işçilerin verili bilinciyle uzlaşarak tahtını koruma yolunu seçmiştir.

1 Mayıs'ta yaşanan bu olay işçi sınıfı içindeki şovenizmin etkisini göstermesi açısından çarpıcıdır. 'Petlas işçilerini bir daha 1 Mayıs'a çağırılmayalım' anlayışı çözümün değil, çözümsüzlüğün ifadesidir. Zira işçi sınıfının şovenizmin denetimi altında olmasının, devletin Kürt halkına reva gördüğü muamelenin destekçisi konumuna gelişinin nedeni işçi sınıfı değildir.

Peki, şovenizmin bu denli gelişmesi sıralamasında öncü rol kime aittir? Öncü rol Kürt halkına yönelik kirli savaşın toplumsal destek güçlerini artırma doğrultusunda kesintisiz bir çaba gösteren sermaye devletine aittir. Aynı sermaye devleti her işçi eylemini, işçi sınıfının gücünü gösterdiği her grev ve direnişi 'terörizm' olarak yaftalamıştır. Petlas'ın özelleştirilmesine yönelik tepkinin ifadesi olan '90'lı yıllarda yaşanan kitlesel eylemleri de 'terör' olarak tanımlayan, eylemlerle ilgili olarak onlarca Petlas işçisini ve Petlas işçisi yanında yer alan ilerici ve devrimcileri gözaltına alan da sermaye devletiydi.

Kürt sorunu çözümsüz kaldığı sürece, burjuvazi, en başta işçi sınıfı olmak üzere tüm toplumu şovenizm, ırkçılık ve milliyetçilikle zehirlemektedir. Bu durum işçi sınıfının burjuva ideolojisi karşısında savunmasız kalmasına yol açmakta, bunun da ötesinde pratik

sonuçlar doğurmaktadır. On yıllardır Kürt halkına karşı egemen sınıfın yürüttüğü haksız ve kirli savaş, burjuvazi tarafından tam anlamıyla tüm toplumu kontrol altında tutmanın, toplumu yönetmenin yöntemlerinden biri haline gelmiştir. En küçük hak arama girişimlerinden sıradan grevlere kadar birçok mücadele burjuvazi tarafından "terörizmle", "bölücülükle" itham edilmektedir.

Hakkını arayan işçiler fabrikalarda "terörizm", "bölücülük" suçlamalarına maruz kalmakta ve ezilmektedir. Bir nebze daha kararlı olup örgütlenip ileri çıktıklarında bu kez benzer suçlamalar, basın aracılığıyla, polis ve mahkemeler aracılığıyla işçilere yöneltilmektedir. Her şeyi göze alan ve bedel ödemeye hazır olan işçilerin karşısına bu kez sendika bürokratları aynı söylemlerle çıkmaktadırlar. Sendika bürokratları işçileri direniş yerine gelen devrimcilere karşı, "aman dikkat edin, bunlar bölücü, sizi canlı bomba yaparlar" diye uyarıyorlar.

İşçi sınıfının bilinç ve örgütlülük düzeyinin mevcut geri koşullarında, burjuvazinin, onun medyasının ve onun uşağı durumundaki sendika bürokratlarının Kürt halkının mücadelesini terörizm olarak yaftalayan yaklaşımları ne yazık ki işçi sınıfı içinde etkili olmakta, halkların düşmanlaştırılması politikasının doğrudan sonucu olarak Kürt halkına yönelik düşmanlık işçi sınıfı içinde boy vermektedir. Yürüyen haksız ve kirli savaş,

işçi sınıfını zehirlemekte ve dahası adeta felç etmektedir.

Kürt sorununa ilişkin devletin temel paradigmasına devlet yöneticileri ve sendika bürokratları her dönemde sahip çıkmış imha ve inkar politikalarının toplumsal desteğini artırmak için çaba göstermişlerdir. Sendika bürokratları işçi sınıfının demokrasi okulunda okumasını, bu durumun en önemli noktalarından biri olan Kürt sorunu, Alevi sorunu vb. konularda aydınlatmasını istememiş, bu açıdan yapılan her girişime düşmanca bir tutumla yaklaşmışlardır.

Yasaların yazdığı yasakları, her devir devlet yöneticileri ve bir de sendikalarının işçi düşmanı yöneticileri uygulamıştır. Öncelikle ve o nedenle işçi sınıfı, ezilen Kürt halkının ulusal demokratik mücadelesine sahip çıkan, zulmü uygulayanlara karşı duran bir sınıf tavrı geliştirememiş ve şovenizmle zehirlenmiştir.

İşçi sınıfının birliğini inşa etmek için kardeşliğe ihtiyacı var. Petlas işçisi, hemen yanı başında çalışan Kürt işçisi ulusal kimliğinden dolayı ayrımcılığa uğrarken susmayı sürdürürse birlikte hareket etmesi açlığa ve sefalete, sömürüye karşı hakları ve geleceği için mücadele etmesi mümkün değildir.

Bir halkı ezen bir halk hiçbir zaman gerçek anlamda özgür olamaz. Kürt emekçilerinin kimliği yok sayılırken, Alevilere yönelik ayrımcılık sürerken işçi sınıfı özgür olamadı. Düzenin egemenleri hep kardeşlikten bahsettiler. İşçileri ve emekçileri kardeşlik söylevleri ile uyuttular. Oysa kardeşliğin hamurunda eşitlik ve özgürlük var. Başka halkı ezen bir halk özgür olamaz. Nitekim ülkemiz tarihinden de biliyoruz ki, Kürt emekçi kardeşlerimizin kimlikleri yok sayılırken, Alevi kimliğinden dolayı başka kardeşlerimiz ayrımcılığa uğrarken bizler asla özgür olmadık. Böylece daha fazla bölündüğümüz için daha çok kaybettik, daha fazla sömürüldük, kölelik zincirlerimiz daha da ağırlaştı.

İşte bunun için başta kardeş Kürt emekçi halkı olmak üzere etnik ve dinsel kimliğinden işçi sınıfının iktidarı olan sosyalizmin kazanıldığı her yerde halkların kendi kaderini tayin etmesinin önü açılmış, çözüm eşitlik ve gönüllü birlik olarak tanımlanmış ve pratikte uygulanmıştır. Bu sayede halklar hapishanesi olan çarlık Rusyası'nda yaşayan tüm halklar özgürleşmişlerdir.

Sınıfın iradesi tüm meydanları zapt edecektir!

Biz işçiler Taksim Meydanı'nı '77 katliamından bu yana hiç tartışmaya açmadık. Orası o tarihten itibaren işçi sınıfının 1 Mayıs alanıdır. Kimi zaman gücümüz yetmedi o alana çıkamadık. Kimi zaman içimizdeki hainlerin ihanetine uğradık. Kimi zaman da tüm devrimci coşkumuz ve kitleselliğimizle meydandaki yerimizi aldık.

Üç yıllık zorlu ve kararlı bir mücadelenin ardından ise 2010 yılında Taksim Meydanı'na çıktık. Sermaye devleti dövüğe dövüğe kazandığımız bu meydanı şimdi tekrar bize yasakladı. Taksim'i 1 Mayıs gösterilerine kapattı. Bu yasaklama aslında AKP hükümetinin Kürt sorunu üzerinden yaratmak istediği "ileri demokrasi" söylemlerinin ve barış teranelerinin sahteliğini de gösteriyor.

İşte sermaye devleti gerçek yüzünü Taksim'i 1 Mayıs kutlamalarına yasaklayarak gösterdi. Bunların demokrasisi kendi sınıf çıkarları içindir. Onların kendi çıkarlarını koruyan demokrasisi ezilen halklar ve işçi sınıfı için kölelik ve sömürüden başka bir şey değildir. İşçi sınıfının demokratik haklarını genişletme doğrultusunda attığı adımlardan biri olan Taksim çıkışını burjuvazi ezme için harekete geçmiştir.

Ancak önceki yıllarda olduğu gibi bu yıl da işçi sınıfı Taksim iradesini sokak sokak devletin kolluk güçleri ile çatışarak göstermiştir. İşçi sınıfı sermaye devletinin yasaklamaları ve tehditlerine boyun eğmeyeceğini, haklarını korumak ve genişletmek için gerekirse bedel de ödeyebileceğini bu 1 Mayıs'ta da bir kez daha göstermiştir.

Çorlu'dan bir metal işçisi

Her yer Taksim, her yer direniş!

Taksim'e çıkmak isteyen emekçilere yönelik vahşi devlet terörü, KESK'in çağrısıyla gerçekleştirilen eylemlerle lanetlendi. İstanbul, İzmir, Ankara ve birçok merkezde yapılan eylemlerde "Her yer Taksim, her yer direniş!" şiarı öne çıktı.

İstanbul

Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) çağrısıyla biraraya gelen binlerce işçi ve emekçi uygulanan polis terörünü kınarken Taksim kararlılığını vurguladı.

2 Mayıs günü akşam saatlerinde Taksim Tünel'de biraraya gelen emekçiler önde KESK İstanbul Şubeler Platformu pankartıyla yürüdüler.

Eyleme Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, ESP, SDP, SYKP, ÖDP, Kaldıraç gibi devrimci ve ilerici güçler de katıldı.

Tünel'den Taksim Tramvay Durağı'na yapılan yürüyüş sırasında yapılan konuşmalarla vali istifaya çağrıldı.

Kitle İstiklal Caddesi üzerindeki TKP Beyoğlu İlçe Örgütü önüne geldiğinde burada bir süre durarak TKP'nin Taksim kaçıklığını protesto etti. Uzun süre yuhlanan TKP'nin 1 Mayıs kampanyasında şiarlaştırdığı "reddediyoruz" a gönderme yapılarak "Taksim'den kaçmayı reddediyoruz" sloganı tüm kitle tarafından haykırıldı.

Kitlenin öfkesi eylemin coşkusuna yansırken yürüyüş sırasında faşist çetelerin yaptığı "TC ilelebet" afişleri "Taksim faşizme mezar olacak!" sloganlarıyla söküldü. Kitle düzen partisi CHP önünden geçerken CHP'liler camlardan gül atarak iyi görünmeye çalıştılar. Fakat kitle gülleri atan CHP'lileri uzun süre yuhlayarak karşılık verdi.

Taksim Tramvay Durağı'nda eylem 1 Mayıs şehitleri şahsında yapılan saygı duruşu ile başladı. Eylemde ilk olarak SDP Genel Başkanı Rıdvan Turan bir konuşma yaptı.

Eylemde basın açıklamasını KESK İstanbul Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü, Eğitim Sen 3 No'lu Şube Başkanı Hüseyin Tosun okudu. "Taksim, işçiler, emekçiler, ezilenler, devrimciler ve sosyalistler

için siyasal ve tarihsel önemi olan bir yerdir" diyen Tosun, açıklamada Taksim'in sadece bir meydan olmadığını emekçilerin toplumsal hafızasında yer etmiş bir mücadele alanı olduğunu ifade etti. Açıklamanın ardından eylem atılan sloganlarla bitirildi.

Eylem öncesi, amı ve sonrasında polisin yoğun çevik kuvvet ablukası tehditvari bir görev üstlendi. TOMA'lar namluları kitleye dönük beklerken Çevik Kuvvet de gaz maskeleri taktı. Fakat eyleme gelen binlerin coşkulu ve kararlı duruşu karşısında polisin provokatif hareketleri anlamsız kaldı.

İzmir

Emek örgütleri olan Türk-İş, DİSK, KESK ve TMMOB 1 Mayıs günü yaşanan direniş selamlama ve devlet terörünü kınamak için Basmane önünde toplanıp Konak AKP ilçe binasına yürüdü.

AKP binası önüne geldiğinde oturma eylemi gerçekleştirildi. "Baskılara boyun eğmeyeceğiz!" pankartının açıldığı eylemde ortak hazırlanan basın metnini KESK dönem sözcüsü İsmail Akyol okudu. Akyol, yaşanan saldırının sorumlusunun AKP iktidarı olduğunu söyledi. 1 Mayıs günü yaşananların 'faşizm' olduğunu söyleyen Akyol, AKP'nin demokrasi söylemlerinin gerçek olmadığını bir kez daha görüldüğünü belirtti. İşçi ve emekçilerin 1 Mayıs kutlamalarına engel olunamayacağı söylendi.

Eyleme BDSP, HDK, Halkevleri, DİP destek verdi.

Ankara

Taksim direniş KESK Ankara Şubeler Platformu'nun çağrısını yaptığı bir eylemle selamlanırken, İstanbul'u gaza boğan, onlarca devrimci ve ilerinin yaralanmasına sebep olan polis terörü protesto edildi.

Yüksel Caddesi'nde bulunan İnsan Hakları Anıtı önünde buluşan sendikalar ve devrimci, ilerici kurumlar, buradan Kocatepe'deki AKP İl Binası'na bir yürüyüş gerçekleştirdiler. En önde "AKP faşizmine teslim olmayacağız!" yazılı ozalitin açıldığı eylemde

KESK flamaları ve Taksim'de yaşanan polis terörünün fotoğrafları taşındı.

BDSP, ESP, SDP, SDH, ÖDP, Alinteri, SÖZ, Kaldıraç, Partizan, Halkevleri gibi kurumlar flamalarıyla katıldı.

Meşrutiyet Caddesi'nin trafiğe kapatıldığı yürüyüşün ardından AKP İl Binası önünde basın açıklamasını KESK Genel Sekreteri İsmail Hakkı Tombul okudu. Taksim'de yaşananların AKP faşizmi olduğunu söyleyen Tombul, sermaye hükümeti AKP'nin emekçi düşmanı olduğunu vurguladı. "Emekçileri Taksim'den koparamayacaklarını dün bir kez daha gördüler" diyen Tombul, '77 1 Mayıs'ın mücadele ruhunu hatırlattı. Ayrıca polisin azgın saldırısı sonucunda yaralanan devrimci ve ilerilere alkışlarla destek verildi.

Gebze

1 Mayıs'ta Taksim'de yaşanan devlet terörüne karşı Eğitim-Sen Gebze Şubesi eylem gerçekleştirdi.

Gebze Çarşı'daki Moda Giyim'in önünden başlanarak Eski Çarşı Çeşme önüne kadar sloganlar eşliğinde gelindi. Çeşme önüne geldiğinde Eğitim-Sen Gebze Şube Başkanı Güngör İrdem tarafından basın açıklaması okundu.

Basın açıklamasında yaşananların AKP faşizminin egemen kılınmak istendiğini bir kez daha gözler önüne serdiği ifade edilerek tüm emekçiler tek yumruk olarak mücadeleye çağrıldı.

Eyleme Nakliyat-İş, TMMOB, BDSP, ESP, EMEP, ÖDP destek verdi.

Bursa

KESK Bursa Şubeler Platformu tarafından çağrısı yapılan eylem DİSK'e bağlı sendikaların yanısıra aralarında BDSP'nin de bulunduğu ilerici ve devrimci kurumlardeste destek verdi. Fomara Meydanı'nda toplanan kitleye Taksim'deki polis terörünü teşhir eden konuşmalar yapıldı.

"Baskılar bizi yıldırmaz" pankartı arkasında "Her yer Taksim, her yer direniş!" sloganıyla AKP il binasına yüründü.

AKP il binası önüne geldiğinde önce ETUC Genel Sekreteri'nin mesajı okundu. 1 Mayıs'ta İstanbul'da bulunan ve polis zorbalığının birebir tanığı olan genel sekreter mesajında Taksim kararlılığını selamladı.

Basın açıklamasını KESK Bursa Dönem Sözcüsü Sürmeli Selçuk Söğüt gerçekleştirdi. Açıklamada Taksim'in tüm Türkiye'de direnişin adı olduğunu dile getiren Söğüt, yüzbinlerin Taksim 1 Mayıs alanını işçi sınıfına kapatmaya çalışan AKP diktasına karşı "Taksim sermayenin değil emekçilerindir" dediğini belirtti.

Açıklama "Her yer Taksim her yer direniş!" sloganıyla sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul-İzmir-Ankara-Gebze-Bursa

Mücadele kazandırır!

Bariştan ziyade Kürt özgürlük hareketini tasfiye etme sürecinin, devrimci güçlere ise azgınca saldırarak onları teslim alma, ezme ve ehlileştirme çabalarının işletildiği bir kesitte "barış süreci", "provokasyon olmasın" vb. argümanlar kullanılarak toplumsal mücadeleden geri durmak ve pasif bir tutum takınmak kabul edilemez.

1 Mayıs Taksim alanının kazanılması, yani bir hak talebi için 3 yıl boyunca çatışıldı, kavga verildi ve sonunda aktif bir mücadeleyle Taksim alanı kazanıldı.

Bugün "barış" talebi dillendiriliyor. Barış vb. taleplerimiz ne olursa olsun bu talepler ancak mücadeleyle kazanılır, ancak mücadele kazandırır. Barış mı talep ediyorsunuz? O zaman barış için öncelikle savaşmak gerekiyor. Dün savaşarak kazandığımız Taksim alanı buna bir örnek olduğu gibi, bu sistemde kalıcı bir çözümün olmayacağı da mücadeleyle kazandığımız Taksim alanının bugün bizlere yasaklanması üzerinden de görülüyor.

1 Mayıs'a katılan bir inşaat işçisi

Taksim'de Deniz anmalarına polis terörü

1 Mayıs'ta başlayan Taksim yasağı ve polis terörü, 5 Mayıs'ta da Denizler'i anmak için yapılan yürüyüşlere saldırılarla sürdü. BDSP'lilerin yapmak istediği eylem azgın polis terörü ile karşılandı.

Yasak direnişle karşılandı!

BDSP Denizler'i anmak için Galatasaray Lisesi önünde toplandı. Galatasaray Lisesi önündeki devasa polis yığınağı ve TOMA ile kurulan barikat ile eylem başlamadan saldırı hazırlıkları yapıldı. Kitlenin toplanmasıyla pankart ve kızıl flamalarını açmasının ardından polis uyarı yapmaksızın biber gazı ile saldırıya geçti. Çevik Kuvvet saldırı sırasında el tabancasıyla direkt yüzü hedef alarak biber gazı sıktı. Polis meydana heykele sıkıştırdığı emekçilere azgınca saldırırken, bu alandakileri BDSP'liler tekrar yüklenerek polisten geri aldılar.

Polis terörü basın emekçilerine de yöneldi

Polis bu saldırı sırasında basın emekçilerine de terör estirdi. ANF muhabiri Zeynep Kuray ile DİHA muhabirleri Rojda Korkmaz ve Sevdie Ergürbüz gözaltına alındı. Ters kelepçe yaparak fotoğraf makinalarına ve video kameralarına el konulmak istenen basın emekçileri muhabir kartlarını göstermelerine rağmen alıkonulup darp edildi. Muhabirlere polis amirleri hakaretler yağdırıp tokat atarak "basın özgürlüğü" ve "ileri demokrasi" ile ne ifade ettiklerini bir kez daha gösterdiler.

Polisin ablukası dışında kalan ANF, Kızıl Bayrak, Özgür Gelecek muhabirleri, polisin keyfi tutumunu protesto ederek arkadaşlarının serbest bırakılmalarını istedi. Polisin basına yönelik tutumunu caddeden

geçenlere ajitasyon konuşmaları ile teşhir eden basın emekçileri, "Özgür basın susturulamaz!", "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!" sloganları atarak gözaltıları protesto etti. Çevreden geçen insanların da katıldığı protesto sonrası polis gözaltıları serbest bırakmak zorunda kaldı.

Saldırıya rağmen Taksim iradesi sürdü

Saldırıya karşılık veren BDSP'liler sloganlar atarak Cezayir Sokağı'na doğru çekilmeye başladı. Taksim İlkyardım Hastanesi önünden yolu trafiğe kapatan BDSP'liler bir kez daha yürüyüşe geçerek polis barikatına yüklendiler. Polis ise bu kez panzerle ve gaz bombalarıyla saldırıya geçti.

Atılan gaz bombalarından biri Uğur Tarhan adlı BDSP'linin sırtına isabet ederek yaralanmasına neden oldu. Buradaki çatışmanın ardından BDSP'liler İstiklal Caddesi'ne geçerek yaptıkları konuşmalarla Taksim yasağını tanımadıklarını, mücadelenin süreceğini ifade ettiler.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, bir saatlik çatışmanın ardından eyleme iradi olarak son verdi.

Avukatlara görüşme engeli

Eylem boyunca polis gözaltı terörünü de devreye sokarak 8 sınıf devrimcisini gözaltına aldı.

Gözaltındakiler hakkında görüşüp bilgi almak için Emniyet Müdürlüğü'ne giden ÇHD'li avukata da keyfi engellemeler dayatıldı. Avukata karşı da kaba bir tutum sergileyen polis gözaltındaki BDSP'lilerin avukatla görüşmesini engelledi. Gözaltılar bir gün sonra İstanbul Adliyesi'nde savcılık sorgusundan sonra bırakıldılar.

Kızıl Bayrak / İstanbul

"Gözaltılar serbest bırakılsın!"

6 Mayıs günü Çağlayan Adliyesi önünde biraraya gelen BDSP, basın açıklaması yaparak polis saldırısını ve gözaltıları protesto etti.

BDSP adına okunan açıklama, sermaye devletinin Taksim'i işçi sınıfına, devrimci ve ilerici güçlere kapatma çabasının, azgın polis terörü eşliğinde devam ettiği belirtilerek başladı. 1 Mayıs'ta Taksim'i ablukaya alan sermaye devletinin, bu faşist ablukayı kalıcılaştırmaya çalıştığına işaret edildi.

İşçi sınıfının ve devrimci-ilerici güçlerin Taksim iradesi karşısında bir kez daha bozguna uğrayan sermaye devletinin çaresizce her eyleme saldırdığı vurgulanan açıklamada, 1 Mayıs'tan beri yürütülen kara propaganda ve demagoji bombardımanının sökmeyince işçi ve emekçilerin Taksim direnişi ile elde ettiği politik-moral üstünlüğünün, azgın devlet terörü ile kırılmaya çalışıldığı vurgulandı.

BDSP'liler, açıklamanın ardından gözaltıların serbest bırakılmasını beklediler. Gözaltındaki sınıf devrimcilerinin serbest bırakılmasının ardından eylem bitirildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

BDSP: Denizler'in ruhuyla ablukayı dağıtacağız!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, 6 Mayıs 1972'de Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan ve Yusuf Aslan'ın faşist sermaye devleti tarafından idam edilmişlerinin 41. yıldönümünde Avcılar'da gerçekleştirdiği yürüyüşle Denizler'i anarken devletin Taksim yasağını ve azgın polis terörünü de protesto etti.

Marmara Caddesi girişinde başlayan yürüyüşte "Deniz, Yusuf, Hüseyin... Sosyalizm kavgamızda yaşıyorlar! Yasağa karşı binlerce Deniz olup faşist ablukayı dağıtacağız!" pankartı açıldı.

BDSP flamalarının taşındığı eylem çevredeki emekçiler tarafından da ilgiyle karşılandı.

"Faşist ablukayı kalıcılaştırmaya çalışıyorlar"

Caddenin sonuna gelindiğinde BDSP adına okunan açıklama, sermaye devletinin Taksim'i işçi sınıfına, devrimci ve ilerici güçlere kapatma çabasının, azgın polis terörü eşliğinde devam ettiği belirtilerek başladı. 1 Mayıs'ta emekçileri Taksim Meydanı'na sokmamak için ülkenin dört bir yanından getirilen on binlerce polis, TOMA'larla, gaz bombalarıyla Taksim ve civarını ablukaya alan devletin, gelinen yerde bu faşist ablukayı kalıcılaştırmaya çalıştığına işaret edildi.

İşçi sınıfının ve devrimci ve ilerici güçlerin Taksim iradesi karşısında bir kez daha bozguna uğrayan sermaye devletinin çaresizce her eyleme saldırdığı vurgulanan açıklamada, 1 Mayıs'tan beri yürütülen kara propaganda ve demagoji bombardımanının sökmeyince işçi ve emekçilerin Taksim direnişi ile elde ettiği politik-moral üstünlüğünün, azgın devlet terörü ile kırılmaya çalışıldığı vurgulandı.

1 Mayıs'ın ardından, KESK'li emekçilerin tutuklu kamu emekçileri için her hafta yaptığı yürüyüşü engelleyen, Dersim Katliamı'nı protesto etmek isteyenlerin önüne barikat kuran polisin, Taksim Meydanı'na yürümek isteyen direnişçi HEY Tekstil işçilerine ve Grup Yorum üyelerine de cop ve gaz bombalarıyla saldırdığı belirtildi. 5 Mayıs günü BDSP'nin Denizler anmasına yönelik polis terörünün ve gözaltı saldırısı da hatırlatıldı.

Gözaltına alınan ve serbest bırakılan BDSP'lilerin de katıldığı yürüyüş Gündoğdu ve Avusturya İşçi Marşı'nın hep bir ağızdan söylenerek eylemin başladığı noktaya kadar yürünmesiyle son buldu.

Kızıl Bayrak / Avcılar

Komünistler Denizler'i mezarları başında andı

Deniz Gezmış, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın Ulucanlar Zindanı'nda idam edilişlerinin 41. yılında, komünistler Denizler'i mezarları başında andı.

Karşıyaka Mezarlığı 2 No'lu Kapı'da toplanan komünistler, Deniz, Yusuf ve Hüseyin'in resimlerinin olduğu "Kavgamızda yaşıyorlar!" şiarlı pankartın arkasında kortej oluşturarak üç yiğit devrimcinin mezarlarının bulunduğu alana doğru yürüyüşe geçtiler.

Sloganların öfkeyle haykırıldığı eylemde 5 Mayıs günü Taksim'de yaşanan polis terörü lanetlendi. Bu esnada atılan "Her yer Taksim, her yer direniş!" ve "Yaşasın Taksim direnişimiz!" sloganları eylemi izleyen emekçiler tarafından alkışlarla karşılandı.

Sınıf devrimcileri her yıl olduğu gibi bu yıl da Denizler'i "anmaya" gelen düzen partilerini teşhir etti. "Kahrolsun sermaye partileri!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!" sloganları ve ajitasyon konuşmaları ile Denizler'in devrime ve sosyalizme ait oldukları vurgulandı ve devrimci değerlerin içini boşaltanların ikiyüzlülükleri yüzlerine haykırıldı. Kitlesele bir

şekilde anmaya katılan DİSK/Genel-İş üyesi işçiler de komünistlerin sloganlarına ortak oldular. "İşçi sınıfı savaşacak, sosyalizm kazanacak!", "Katillerden hesabı emekçiler soracak!" sloganları belediye işçileriyle birlikte atıldı.

BDSP, yürüyüşün ardından bir anma etkinliği gerçekleştirdi. Denizler şahsında devrim ve sosyalizm davasında yitirilenler anısına gerçekleştirilen saygı duruşu esnasında Adnan Yücel'in "Biz kazanacağız!" şiiri okundu. Saygı duruşunun ardından ise BDSP adına bir konuşma yapıldı. Denizler'i layıkıyla anmanın ve onların mirasını gerçek anlamda yaşatmanın ve ileri taşımının, ancak örgütlü devrimci mücadeleyi güçlendirmekle mümkün olabileceği vurgulandı. BDSP konuşmasında bir kez daha örgütlenme çağrısı yapıldı.

Anmanın ardından tekrar kortej oluşturarak mezarlık çıkışına kadar yürüyen devrimciler Denizler'in avukatı Halit Çelenk'in mezarından geçerken "Halit Çelenk ölümsüzdür!" sloganını attılar.

Kızıl Bayrak / Ankara

Denizler binlerle buluştu!

Denizler'in mezar başında ilk anmayı Mücadele Birliği Platformu yaptı. Ardından sırası ile BDSP, DİSK, LDG, PSAKD Yenimahalle Şubesi ve cemevi, Kaldıraç ve Özgür Lise Denizler'in mezarı başında anma etkinliği gerçekleştirdiler.

TMMOB Ankara İKK, DİSK Ankara Bölge Temsilciliği, KESK Ankara Şubeler Platformu, başta olmak üzere ilerici bir dizi grup ortak bir anma örgütledi.

Anmaya kitlesele bir katılım sağlayan DİSK'in gövdesini Genel-İş oluşturuyordu. DİSK kitlesele faşizm karşıtı ve sosyalizm alternatifini yükselten sloganları ile katıldılar.

Mezarlığın girişinde kurulan platform ile anma başladı.

Kürsünün arkasına "Emperyalizme ve savaşa karşı barış, demokrasi, özgürlük!" şiarlı pankart asıldı. İlk olarak Denizler ve tüm devrim şehitleri anısına saygı duruşu yapılarak anma başladı. Ardından kitle adına Dengiz Sönmez basın metnini okudu. Basın metninde bağımsızlık ve halkların kardeşliği öne çıkartıldı.

Basın metni okunduktan sonra Aydın Çubukçu bir konuşma gerçekleştirdi. Partizan, Söz Dergisi'nin de destek verdiği anmada Halit Çelenk de anıldı. Liselilerin ve üniversitelilerin katılımı ise geçtiğimiz yıllara göre daha düşüktü.

Son olarak kortej halinde Denizler'in mezarına yürüyen kitle burada eylemi sona erdirdi.

Denizlerin mezarına düzen partisi CHP kitlesele katılım sağlarken, HKP de Denizler'i anmaya gelenler arasındaydı.

Kızıl Bayrak / Ankara

Mamak'ta Denizler anıldı

Denizler, 5 Mayıs Pazar günü BDSP'nin Mamak'ta gerçekleştirdiği bir etkinlikle anıldı.

Kısa bir açılış konuşmasıyla başlayan etkinlik Deniz, Yusuf ve Hüseyin şahsında tüm devrim şehitlerinin anısına yapılan saygı duruşuyla devam etti. Saygı duruşunun ardından üç yiğit devrimcinin idam edilmeden önce ailelerine yazdıkları mektuplar okundu. Etkinlik Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu'nun Denizler'in anısına seslendirdiği ezgilerle devam etti. Müzik topluluğunun seslendirdiği ezgilerin ardından söyleşi bölümüne geçilerek etkinlik devam etti.

Söyleşi bölümünde Denizler'in devrimci yaşamlarının örnek alınması gerektiği belirtilerek onların devrim ve sosyalizme ait oldukları vurgulandı. Bugün içinde yaşadığımız ülkede herkesin farklı anlamlar atfederek Denizler'e sözde sahip çıktığı ifade edildi. Denizler'e sahip çıkmanın onların uğruna can verdikleri devrim mücadelesine sahip çıkmak anlamına geldiği söylendi.

Kızıl Bayrak / Ankara

06 Mayıs 2013 | Ankara

İzmir BDSP'den Denizler anması

Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan katledilişlerinin 41. yılında İzmir'de BDSP tarafından örgütlenen bir yürüyüşle anıldı. Anma etkinliği aynı zamanda sınıf devrimcilerinin Özgürlük ve Eşitlik Beyannamesi çalışmasının da finalini oluşturdu.

Karşıyaka'da gerçekleştirilen yürüyüşe İzmirli emekçilerin desteği ve ilgisi yoğundu.

Coşkulu yürüyüş

Yürüyüş için Karşıyaka İzban önünde marş ve türkü dinletisi ile toplanılmaya başlandı.

"Deniz, Hüseyin, Yusuf... Sosyalizm kavgamızda yaşıyor!" şiarlı, üzerinde Deniz, Hüseyin ve Yusuf'un portrelerinin olduğu pankart açılarak, kortejler oluşturulmaya başlandı. Kortejin en önünde ise Deniz Gezmiş sancağı taşındı.

Yürüyüş, Karşıyakalı emekçilerin Denizler'i anma yürüyüşüne davet edilmesiyle başladı.

Yürüyüş boyunca, ajitasyon konuşmaları eşliğinde Denizler'in mücadeleleri anlatılarak emekçiler yürüyüşe çağrıldı. Karşıyaka İş Bankası önüne gelindiğinde anma programı başlatıldı.

Programda ilk olarak Denizler şahsında devrim şehitleri anısına saygı duruşunda bulunuldu. Ardından BDSP adına hazırlanan basın açıklaması okundu.

"Denizler, devrim ve sosyalizm davasında yaşamaya devam ediyor"

Okunan basın açıklamasında üç yiğit devrimcinin mücadeleleri anlatılarak şöyle denildi:

"İdam sehpasına başları dik tereddütsüzce yürüyen Denizler, devrime inancın ve bağlılığın, bu düzene ve devletine baş eğmemenin sembolü oldular. Bunun için faşist cellatlar işçi sınıfı ve emekçi halkın belleğinde lanetlenip mezara gömülürken, Denizler tarihimizde düzene isyanın, başkaldırının ve yiğitliğin adı oldular."

Açıklamada Deniz Gezmiş adını kullanarak siyaset yapmaya kalkan reformist liberaller de teşhir edilerek şunlar söylendi: "Denizlerin yolu, yolu liberalizm ve reformizmden geçenlere çıkmaz. Denizler devrimci iradenin, reformizmden devrimci

kopuşun adıdır. Düzenin karşısında devrimin ve sosyalizmin bayrağıdır."

Denizler'in davasına sahip çıkmanın güncel anlamı da açıklamada yer aldı. Geçtiğimiz hafta 1 Mayıs ve 5 Mayıs günlerinde Taksim'de yaşanan devlet terörü de basın açıklamasının ana gündemleri arasındaydı.

"Özgürlük ve Eşitlik Beyannamesi'ne binlerce imza"

Eylemde ayrıca İzmir'de Sınıfa Karşı Sınıf Kurultayı kapsamında imzaya açılan Özgürlük ve Eşitlik Beyannamesi'nin sonlandığı açıklandı.

Konuyla ilgili olarak açıklamada şu ifadeler yer aldı:

"Bugün burada Özgürlük ve Eşitlik Beyannamesi çalışmasını sonlandırırken, İzmirli işçi ve emekçileri, örgütlenmeye, Denizlerin yolundan anti-emperyalist mücadeleyi yükseltmeye, bu topraklardaki ırkçı-faşizan ayırım politikalarına karşı, yine Denizlerin son sözlerini haykarmaya çağırıyoruz. 'Yaşasın Türk ve Kürt halkların kardeşliği!', 'Yaşasın işçiler, köylüler. Kahrolsun faşizm!'"

Açıklama işçi ve emekçilerin Denizler'in mücadelesine sahip çıkmaya ve devrim ve sosyalizm davasını büyütme çağırılmasıyla sonlandırıldı.

Açıklamanın ardından, Can Yücel'in ve Nazım Hikmet'in şiirleri ile üç yiğit devrimcinin idamlarından önce ailelerine yazdıkları son mektuplar ve son sözleri okundu.

Denizler'in son sözleri, Karşıyakalı emekçiler tarafından alkış ve sloganlarla karşılandı.

Hep bir ağızdan marşlar söylendi

Anma programı son olarak, Avusturya İşçi Marşı, Şarkıyla türküsü ve Çav Bella marşının hep bir ağızdan söylenmesiyle sona erdi.

Eyleme DHF, Partizan, Devrimci Gençlik ve İHD destek verdi.

Coşkulu yürüyüşe 100'e yakın emekçi katıldı. İzmirli emekçiler yürüyüşe alkışlarla destek verirken, program sırasında da marşlara eşlik ettiler.

Kızıl Bayrak / İzmir

"Denizler'in yolu devrime çıkar"

68'liler Vakfı, 5 Mayıs Pazar günü Denizler anması gerçekleştirdi. Nilüfer Belediyesi'nin desteklediği anmada "Deniz'in arkadaşları" konuşmalar yaparken, Feryal Önel de kısa bir konser verdi.

BDSP'liler ise burjuva düzen partilerinin ve onların uzantılarının gerçekleştirdiği bu etkinlikte bildiri dağıtımını yaparak, etkinliğe katılanlara Denizler'in sesine yanıt vermeleri çağrısında bulundu.

"Denizler'in saflarına devrim ve sosyalizm kavgasına!" başlıklı bildirilerle şu ifadelere yer verildi:

"Denizler, kurulu düzeni değiştirmek ve sosyalizme varmak için devrim çağrısıdır. Bunun için yolu yasalılık ve parlamentarizme varanlara, devrimden, devrimci örgüt ve mücadele zeminlerinden kaçanlara bizim Denizler'de yer yoktur."

Bununla beraber alanda Kızıl Bayrak satışı yapıldı.

Kızıl Bayrak / Bursa

Taksim'de Deniz anmasına yine saldırı

Taksim 1 Mayıs'ını yasaklamasına rağmen ortaya konan Taksim iradesini hazmedemeyen sermaye devleti, 1 Mayıs'ın ardından Taksim'i tüm eylemlere kapatmaya çalışıyor. Son günlerde Taksim'de yapılmak istenen tüm eylemlere azgınca saldırıyor.

6 Mayıs günü İstiklal Caddesi'nden Dolmabahçe'ye yürüyerek Denizler'i anmak isteyen Gençlik Muhalefeti, Öğrenci Kolektifleri, HDK Gençliği ve Genç Sen'e polis saldırdı.

BDP İstanbul Milletvekili Sebahat Tuncel bir açıklama yaparak 41 yıl önce Denizler'i asan zihniyetin bugün hala sürdürüldüğünü belirtti.

Gümuşsuyu Caddesi'nden Dolmabahçe'ye yürünürken "Emperyalizme, savaşa, AKP'ye karşı liseliler Denizler'in yolunda! / Dev-Lis - Liseli Gençlik Muhalefeti - LÖB - Liseli Genç Umut" pankartı açıldı.

Polis Beşiktaş Stadı'nın yakınında kitleye bir kez daha saldırdı. Polis saldırısının ardından kitlenin bir kısmı Maçka Parkı'na bir kısmı da Dolmabahçe Sarayı'na doğru çekildi. Kitlenin içinde Cumartesi Anneleri'nden kayıp yakınları da bulunuyordu.

Dolmabahçe Sarayı önünde bir açıklama yapılarak alan yasağına dikkat çekildi. Açıklamanın ardından eylem sonlandırıldı.

Taksim'de yine biraraya gelen devrimci ilericiler kurumlardan, DHF, Devrimci Hareket, Kaldıraç'ın aralarında bulunduğu siyasal yapılar, Fransa Konsolosluğu önünde toplandıktan sonra Meydan'a doğru yürüyüşe başladı. Sloganlarla yürüyen kitlenin ilk sıraları Taksim Metro girişine yaklaştığı anda, geçiş sırasında müdahalede bulunmayan polis, arkadan gaz ve copla saldırdı. Saldırının ardından kitle farklı yönlere doğru dağıldı. Daha sonra Taksim'in ara sokaklarında kovalamacalar yaşandı. Bu sırada polis, dört kişiyi gözaltına aldı.

CHP'ye kıyak

Son olarak Taksim'de CHP bir yürüyüş yaptı. Hiçbir müdahalenin olmadığı yürüyüş Galatasaray Lisesi önünde yapılan açıklama ile sonlandırıldı.

Emek Gençliği de Taksim AKM önünden Dolmabahçe'ye yürüyüş yaparak bir anma gerçekleştirdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Denizler mücadele sloganlarıyla anıldı!

06 Mayıs 2013 | Çanakkale

06 Mayıs 2013 | Çanakkale

Denizler'in idam edilişlerinin yıldönümünde binlerce emekçi ve genç alanlara çıkararak onların mücadele mirasına sahip çıktıklarını haykırdılar.

Çanakkale

Çanakkale'de, darağaçlarında katledilen devrimci önderler Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan için bir anma etkinliği gerçekleştirildi.

6 Mayıs günü, Çanakkale Kordonboyu üzerinde bulunan Truva Atı önünde toplanan ilerici, devrimci

örgütler anma programına basın açıklaması ile başladı. Basın açıklamasında Denizler'in mücadelesinin büyütüleceği ve devrim şehitlerinin ölümsüz olduğu vurgulandı.

Ardından ajitasyon konuşmaları ile 6 Mayıs ve Denizler'in katledilişi kordonda bulunan insanlara anlatıldı. O sırada alana beyaz bir pankart asıldı ve Çanakkale halkı, beyaz pankart üzerine siyah boya ile yazılar yazmaya çağırıldı. Pankarta ilk olarak destek sunan kişi Ulaş Bardakçı'nın arkadaşı oldu.

Birçok kişi gelerek etkinliğe desteğini sundu.

Pankartın herkesin desteği ile boyanmasının ve çeşitli mesajlar yazılmasının ardından, üç kişi temsili olarak hazırlanmış darağacının önüne geçerek Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın davaya olan inançlarını ve mücadele kararlılıklarını yansıtan son sözlerini coşkuyla okudu.

Anma etkinliği, temsili olarak hazırlanmış darağacının, "Kavgayı yükseltiyor, darağaçlarına meydan okuyarak kararlılığımızı haykırıyoruz!" şiarıyla kırılması ile sona erdi.

Adana'da 6 Mayıs anmaları

Adana'da 6 Mayıs anmalarından ilki Mücadele Birliği Platformu tarafından İnönü Parkı'nda yapıldı. Şiir dinletisiyle başlayan anma programı basın metninin okunmasıyla son buldu.

Emek Gençliği'nin gerçekleştirdiği anma programı da İnönü Parkı'nda yapıldı. Emek Gençliği toplandıktan sonra şiirler okundu. Program başladıktan sonra sırayla SDP, SYKP, Dev-Lis ve SGD parça parça parka geldiler. Eylemde şiirlerin okunmasının ardından saygı duruşu yapıldı. Emek Gençliği tarafından hazırlanan basın metninin okunmasının ardından kısa bir müzik dinletisi yapılarak eylem bitirildi.

Kızıl Bayrak / Çanakkale-Adana

Ekim Gençliği Denizler'i andı...

Adana

Adana Ekim Gençliği, 5 Mayıs günü Sanayi İşçileri Derneği'nde yaptığı bir etkinlikle, 41 yıl önce sermaye devleti tarafından katledilen devrimci önderler Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ı andı.

Anma, Denizler şahsında tüm devrim şehitleri için saygı duruşu ile başladı. Ekim Gençliği ve DLB'nin hazırlanmış olduğu ve devrimci gençlik hareketini anlatan bir sinevizyon gösterimi yapıldı. Ardından Deniz Gezmiş ve yoldaşlarının mektupları ile idama giderken söylemiş oldukları son sözler okundu. Devamında da bir şiir okundu.

Etkinlikte yapılan söyleşide, '60'lı yıllardan başlayarak dünyadaki ve Türkiye'deki devrimci dalga ve anti-empyalist mücadele anlatıldı. '68 gençlik hareketi, '71 devrimci çıkışı, bıraktıkları miras ve komünistlerin görevleri üzerine anlatım yapılarak akşam saatlerine dek verimli tartışmalar yürütüldü. Ayrıca günümüz gençlik hareketi anlatılarak Denizler'in reformizme değil devrime ait olduğu ve verilecek mücadelenin de sınıf mücadelesinden bağımsız olmadığı/olmayacağı vurgulandı.

Anma devralınan devrimci mirasın işçi sınıfıyla birlikte ileriye taşınarak devrimci mücadelenin büyütülmesi ve örgütlenme çağrısıyla sonlandırıldı.

Ankara

Ankara Ekim Gençliği, Denizler'in katledilişinin 41. yılında söyleşi gerçekleştirdi. Söyleşide, Denizler'in sermaye devleti tarafından idam edilişleri, '68 gençlik hareketi, '71 devrimci çıkışı ve bıraktıkları miras üzerine tartışma yürütüldü.

Devrimci inanç ve davaya adanmışlık yönünden örnek alınması gereken Denizler'in, ideolojik olarak aşılması gerektiğinin altı çizildi. Ayrıca '71 devrimcilerinin o dönemde ortaya koydukları düşünceleri bugünün Türkiye'si'ne uyarlamaya çalışan devrimci-demokrat ve halkçı akımlar eleştirildi. Bunun yanı sıra Denizler'in devrimci mirasına ihanet ederek, onların yolunun parlamentoya çıktığını söyleyenler mahkum edildi. Denizler'in mirasını gerçek anlamda yaşatmanın, o mirası daha ileriye taşımakla mümkün olacağı söylenerek, gençlik hareketi içinde bu mirasın temsilcisi olmanın sorumlulukları üzerinde duruldu. Söyleşinin ardından 6 Mayıs'ta gerçekleştirilecek mezar anmasına çağrı yapıldı.

Kızılay ve Dikmen'e Deniz, Yusuf ve Hüseyin'in resimlerinin olduğu "Sosyalizm kavgamızda yaşıyorlar!" şiarlı afişler yapıldı. Ayrıca Dikmen'e "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!" şiarlı yazılamalar yapıldı. Faaliyetin ardından Bakanlık bölgesinde sivil polislerce durdurulan devrimcilere ayrıntılı GBT sorgusu dayatıldı.

Kızıl Bayrak / Adana-Ankara

İsrail saldırısının ardından...

Emperyalist/siyonist güçler bölge halklarının geleceğini tehdit ediyor!

Siyonist İsrail'in Suriye'ye düzenlediği pervasız saldırı ABD, işbirlikçileri ve tetikçilerinin savaşı tırmandırmak için çabalarını yoğunlaştırdığını gösterdi. Bu saldırı ile bir kez daha görüldü ki, ABD ve İsrail, Türkiye, Katar, Suudi Arabistan gibi suç ortakları, bölge halklarının geleceğini tehdit ediyorlar.

ABD'nin emriyle gerçekleştirildiğinden kuşku duyulmayan bu saldırı, emperyalist/siyonist güçlerle işbirlikçileri nezdinde, Suriye halklarının yaşadığı yıkım ve acıların zerre kadar önem taşımadığının, fütursuz bir ifadesi olmuştur.

Hezimet korkusunun yarattığı histeri

Silah, petro-dolar ve CIA'nın eğitimleri, 30'dan fazla ülkeden devşirilen kökten-dinci tetikçilerin özellikle AKP iktidarı eliyle Suriye'ye taşınmaları, emperyalistler güdümündeki tetikçilerin hezimetini önlemeye yetmedi.

Başkent Şam, El Kusayr, Hama, Humus gibi kentlerin kritik alanlarında devam eden çatışmalarda ÖSO (Özgür Suriye Ordusu) ve El Nusra Cephesi adıyla anılan çapulcular, istikrarlı bir şekilde mevzi kaybediyorlar. Bu hem doğal hem kaçınılmaz bir sonuç; zira hiçbir halk emperyalist/siyonist güçlerle işbirlikçileri adına tetikçilik yapanlara destek sunmaz. Böylesi, halkın bir kesimini bir dönem için aldatmayı başarsa bile, bu uzun süreli olmaz.

İsrail saldırısının böylesi bir dönemde gerçekleştirilmesi, hiçbir şekilde tesadüf değildir. Son haftalarda ABD, İngiltere, Fransa emperyalistleri ile İsrail, Türkiye, Katar, Suudi Arabistan gibi bölgenin azgın gerici rejimleri, yıkıma muvaffak olamadıkları Beşar Esad yönetimine karşı daha histerik bir tutum içine girdiler. Bölge üzerindeki hesaplaşmanın ön cephesi olan Suriye'de hezimete uğramak, bu gerici koalisyonun şefleri için "kabus senaryosu"dur. Saldırğanlığın dozunu arttırmaları bundandır.

İrkçi-siyonist rejimin açmazı...

İsrail'in pervasız saldırğanlığı yeni değil elbet. Nitekim sonuncusu ile birlikte, sadece bu yıl içinde Suriye'ye üç defa saldırı düzenledi. "Saldırınız, karşılık veremezler" rahatlık ve küstahlığı içinde bulunan İsrail'in, gelinen aşamada artık bu rahatlığı sürdürmesinin koşulu kalmamıştır. Nitekim Suriye Arap Ordusu'nun (SAO) füzelerini İsrail'e doğru yönlendirmesi bile, siyonist rejimi tedirgin etmeye yetti.

Ortadoğu'daki "direniş hattı"nın, Pentagon'daki efendileriyle birlikte parçalamaya can atan siyonist şefler, bu güçten yoksun olduklarını idrak etmeye başladılar. Bu ise, İsrail'i açmaz içinde dönüp dolanmaya mahkum ediyor. Türkiye, Katar, Suudi Arabistan, Ürdün gibi gerici-Amerikancı rejimlerin İsrail'e destek sunmaları ve direniş hattının kırılması

için uğraşiyor olmaları bile, siyonist rejimi artık rahatlatmaya yetmiyor.

Hal böyleyken İsrail'in bu son saldırıyı gerçekleştirmesi, siyonistlerin Pentagon emriyle hareket ettikleri kanısını güçlendiriyor. Lübnan Hizbullah'la bile başa çıkma gücünden yoksun olan siyonist rejimin Suriye ve İran'la çatışmayı göze alması akla pek uygun değil. Zira böylesi bir çatışmaya girmek, İsrail'in sonunu getirebilir. ABD emperyalizminin doğrudan savaşa girmesinin de en azından verili koşullarda çok güç olması, siyonistlerin açmazını daha da derinleştiriyor.

"Uygun zamanda, uygun şekilde karşılık verilecektir!"

Saldırıdan iki gün önce açıklama yapan Lübnan Hizbullah lideri Hasan Nasrallah, net mesajlar vererek, ahmaklık yapmaması konusunda İsrail'i uyarıyordu. Konuşmasında, Şam'ın ne emperyalist/siyonist güçlere ne de kökten dincilere bırakılacağını vurgulayan Nasrallah, "Beşar Esad'ı devirmeyi umanlar boşuna heveslenmesinler" ifadesini kullanarak, Suriye'yi savunma konusunda kararlı olduklarını dost düşman ilan etti.

Bu açıklama, İsrail başta olmak üzere, Baas yönetimine karşı savaşan tetikçilere umut bağlayan Türkiye, Katar, Suudi Arabistan gibi Amerikancı rejimlerin şeflerinin uykularını kaçırarak cinstendi. Nasrallah'ın, açıklamayı sadece kendi adına değil, fakat "Suriye'ye dost güçler" adına yapmış olması, Şam'da dinci-Amerikancı bir rejim görmeyi umanların kabus görmelerini, anlaşılır kılmaktadır.

Saldırının ardından Şam yönetimi adına yapılan açıklamalarda, İsrail saldırısının "tüm ihtimallere

kapıları ardına kadar açtığı" vurgulanarak, savunma hakkının saklı tutulduğu ifade edildi. "İsrail saldırısına uygun zamanda, uygun şekilde karşılık verilecektir" açıklamasının ardından, Şam yönetiminin füzeleri İsrail'e doğru yönlendirmesi, olayın ciddiyetine işaret ediyor.

Emperyalistlerin güdümündeki silahlı çetelerle savaşan Esad yönetiminin, bu koşullarda İsrail'le bir savaşa tutuşmak istemediği açıktır. Ama gelinen yerde İsrail saldırısını karşılıksız bırakması da pek olası görünmüyor. İlk adımlar olarak Hizbullah'ın silah donanımını güçlendirmek için tüm imkanların seferber edileceğini ilan eden Esad yönetimi, Filistin direniş hareketinin İsrail'e karşı operasyonlar

düzenlemesine izin verileceğini de açıkladı. Fakat asıl yanıt bunlardan ibaret değil ve Baas yönetiminin siyonist rejime askeri bir karşılık vermesi, hemen olmasa bile kaçınılmaz görünüyor.

İsrail saldırısının yanıtı kalmayacağını İran'lı üst düzey sivil ve askeri yetkililer de dünyaya ilan ettiler. Saldırıyla ilgili bir açıklama yapan İran Genelkurmay Başkanı Mesud Cazeiri, İsrail saldırılarının sert bir şekilde karşılanmaması durumunun devam edemeyeceğini belirtti.

İranlı yöneticiler, cephe açmak için acele etmeseler de, Suriye'nin yalnız olmadığını vurguladılar. İsrail'in direniş hattını zayıflatmaya ve bölgenin güvenliğini tehdit etmeye çalıştığını hatırlatan Tahran yönetimi, buna izin verilmeyeceğini belirterek, gerektiğinde İsrail'e karşı cephe açmaktan kaçınmayacaklarını da hatırlattılar. İsrail'in her noktasını vurabilecek silah ve teknik donanımın hazır olduğunu da beyan eden İranlı liderler, saldırganlığa devam etmesi durumunda, bunun İsrail'in sonu olacağını hatırlattılar.

İhtiyatlı bir dil kullansa da, İsrail saldırısını mahkum eden Rusya yönetimi de, Suriye'ye karşı savaş açmak için gerekçe yaratma çabalarından vazgeçilmesi ve Cenevre anlaşmasına uygun davranılması çağrısında bulundu. Rusya savaşın yayılmasını istemese de, dış müdahale ile Suriye'de bir yönetim değişikliğinin karşısında yer almaya devam edeceğini yeniden hatırlattı.

İsrail saldırganlığından medet uman acizler

İsrail saldırısından medet umanların başında, Suriye'ye karşı emperyalistlerin güdümünde savaşan çeteler var. Dışarıda bulunan bazı ÖSO şefleri aksini iddia etse de, çatışma alanındaki şefler, İsrail saldırısından duydukları memnuniyeti açıkça dile getirdiler.

Humus kenti kırsalından 2. İsrail TV kanalına canlı olarak bağlanan ÖSO şeflerinden biri, son haftalarda büyük bir umutsuzluğa düştüklerini, İsrail saldırısının kendileri için moral kaynağı olduğunu ifade etti. Hizbullah ve İran'a hücum eden ÖSO şefi, İsrail saldırılarının sahadaki savaşa etki edeceğini ve kendilerini güçlendireceğini söyledi.

Cezayir, Lübnan, Yemen üçlüsü İsrail saldırısını sert bir dille kınarken, Arap ülkelerinin çoğu göstermelik açıklamalarla yetindiler. Sessiz kalan Körfez şeyhlerinin borazanı olan medya ise, saldırıyı sevinçle karşıladı. Benzer bir tutum sergileyen AKP şefi Tayyip Erdoğan da, saldırıdan medet umanlar arasındaydı.

Suriye politikası iflas eden AKP'nin şefi, İsrail savaş aygıtının Suriye'ye saldırdığı gün, Kızılcahamam'da AKP'lilere hitap ettiği konuşmada, Beşar Esad'a histerik bir şekilde saldırdı. Bir süredir Suriye'ye dair susmayı tercih eden AKP şefinin, İsrail saldırısının düzenlendiği gün histeri nöbetine girmesi, bu saldırıdan yeniden umuda kapıldığı izlenimi yarattı. Zira defalarca Beşar Esad'a ömür biçen Körfez şeyhleri ile Tayyip Erdoğan, son haftalarda silahlı çetelerin hezimet üzerine hezimet yaşamalarının şokunu yaşıyorlar.

Tetikçileri mevzi kaybeden emperyalist/siyonist güçlerle bölgedeki işbirlikçilerinin savaşı belli bir noktaya kadar tırmandırmaları kaçınılmaz görünüyor. Buna karşın Beşar Esad yönetimi, İran ve Hizbullah'ın tahammüllerinin de bir sınırı olduğu ve emperyalist/siyonist küstahlığa uzun süre sessiz kalmaları da olası görünmüyor.

Çatışmaların seyri hangi yönde olursa olsun, kesin olan bir şey var; emperyalist/siyonist güçlerle bölgedeki işbirlikçileri, tüm bölge halklarının geleceğini tehdit ediyor. Bu gerici taarruza karşı halkların kardeşçe ve omuz omuza mücadele etmesi, bu felaketin üstesinden gelebilmenin tek yoludur.

İsrail saldırısı ve Hamas

Katar Emiri Şeyh Hamad ile AKP şefi Tayyip Erdoğan'ın baskı, rüşvet ve yönlendirmeleriyle merkezini Şam'dan Doha'ya taşıyan Hamas, attığı bu adımla saf değiştirme sinyalleri vermeye başlamıştı. Zira Hamas lideri Halid Meşal'in Katar'ın başkentine taşınması, Ortadoğu'da karşı-devrimci cephenin, demek oluyor ki, İsrail dostlarının güdümüne girmeye başladığının işaretiydi.

Liderlik seçimine Katar-Türkiye müdahalesi

Kısa süre önce Hamas'ın siyasi liderliği için yapılan seçime müdahale eden Hamad-Tayyip ikilisi, dinci Mısır yönetiminin de katkılarıyla, Halid Meşal'in yeniden seçilmesini dayattılar. Bu dayatma, Hamas içinde farklı klikler arası sürtüşmeyi derinleştirdi ve hareket içinde bir çatılmanın yaşanması ihtimalini güçlendirdi.

İsrail saldırısına 'sessiz onay'

İsrail'in Suriye'nin başkenti Şam'ı vurmasının ardından ses çıkarmayan Hamas yönetimi, bu tutumu ile siyonist zorbalığa sessizce onay verdiğini hissettirdi. Bu rezil tutum, Hamas için bir ilk olarak değerlendiriliyor.

Emperyalistler güdümündeki kökten-dinci çeteleri desteklemek amacıyla gerçekleştirilen İsrail saldırısı, bölgedeki dinci-Amerikancılar tarafından sevinçle karşılandı. Körfez şeyhleri ve AKP şefleri saldırıdan memnun olduklarını gizlemediler. Tayyip Erdoğan'ın İsrail'in Suriye'ye saldırdığı günü Beşar Esad'ı hedef alan histerik saldırısı, "Siyonizm-AKP duygudaşlığı"nın somut göstergesi oldu. Tayyip Erdoğan'ın saldırıdan günler sonra İsrail'e sitem etmesinin ise hiçbir kıymet-i harbiyesi bulunmuyor. Güya İsrail'i eleştirmek için AKP şefinin sarf ettiği sözler, iki yüzlü bir söylemden ibaret olduğu kadar, tiksindiricidir de...

İsrail işgaline karşı mücadele eden bir hareket olarak Hamas'ın Hamad-Tayyip ikilisi ile aynı tutumu alarak, İsrail'in pervasız saldırganlığına sessiz kalması, bu hareket için utanç verici olmuştur.

Hamas'tan İsrail'e mesaj...

İsrail saldırısına sessiz kalan Hamas, vahşi saldırıyı onaylar duruma düşmekle kalmadı, siyonistlere karşı savaşmayacaklarını da açıkladı.

Hamas şeflerinden Ebu Marzuk tarafından dün Gazze'de yapılan açıklamada, "İsrail bir Arap devletiyle savaşırsa, Hamas bu savaşta taraf olmayacak" ifadeleri yer aldı.

Hamas'ın sessizlikle geçiştirerek onay vermiş duruma düştüğü Şam saldırısının hemen ardından yapılan bu açıklama, "olası bir İsrail-Suriye savaşında Hamas taraf olmayacaktır" anlamına geliyor.

İsrail karşıtı eyleme saldırı

Hamas'ın yedi yıldan beri denetim altında tuttuğu Gazze'de zorba bir yönetim inşa ettiği biliniyordu. Eylemlere saldırması, muhalifleri tutuklaması, işkence yapması, hatta cinayetler işlemesi yeni değil. Ancak gelinen yerde Hamas yönetimi, artık İsrail karşıtı eylemlere de saldırmaya başladı.

Filistin Halk Kurtuluş Cephesi (FHKC) ile Filistin Komünist Partisi'nin (FKP), Gazze'de bulunan Han Yunus'ta İsrail'in Suriye'ye saldırısını protesto etmek için oturma eylemi başlatması, Hamas şeflerini rahatsız etti. İsrail pervasızlığını protesto edenlere saldıran Hamas polisi üç eylemciyi yaralarken, dördü gazeteci toplam sekiz kişiyi gözaltına alarak, eylemi dağıttı.

Saldırıyla ilgili açıklama yapan FHKC yetkilisi Nasrallah Cerhun, Hamas polisi ve iç güvenlik milislerinin kendilerine eylemi bitirmek için iki dakika süre tanıdığını, bunu reddetmeleri üzerine saldırıya geçtiğini belirtti.

FHKC'nin Han Yunus'taki binasını yarım saat boyunca kuşatma altında tutan Hamas polisi ve milisleri, darp ederek gazetecilerin işlerini yapmalarını da engelledi.

Siyonist saldırganlığı protesto eden Filistinliler Lübnan Hizbullah lideri Hasan Nasrallah'ın portreleri ile Suriye bayrakları taşıyarak tepkilerini ortaya koyarken, Hamas yönetimi, İsrail'in polisliğini yapmaktan sakınca görmedi.

Filistin halkının direnişçi damarından beslendiği için bir dönem İsrail'e karşı direnen Hamas'ın bu noktaya varması, dinci çizgiyi temel alan hareketlerin nasıl da kaygan bir zemin üzerinde durduğunu gözler önüne seren ibret verici bir örnek teşkil ediyor.

Dinci-Amerikancılarla işbirliği yapan Hamas, bu çizgisi ile artık Filistin halkının direnişçi önünde bir engel haline gelmeye başlamıştır. Direnişçi çizgiye kaydığı için zamanında Hamas'ı benimseyen Filistin halkının, direnişin önünde engele dönüşen bir hareketi ise, uzun süre desteklemesi beklenemez...

Lavrov-Kerry görüşmesi...

ABD'nin Suriye politikasında geri adım!

İsrail'in, Suriye'nin başkenti Şam'ı bombalamasının hemen ardından Moskova'ya giden ABD Dışişleri Bakanı John Kerry, Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin'le görüşükten sonra, Dışişleri Bakanı Sergey Lavrov ile bir araya geldi. Saatler süren görüşmenin ardından ortak basın toplantısı düzenleyen Lavrov-Kerry ikilisi, Suriye'deki savaşın sona erdirilmesi ve geçiş sürecinin başlatılması konusunda pek çok noktada anlaşabildiklerini beyan ettiler.

“Savaştan çıkış Cenevre Anlaşması'yla mümkün”

Belli noktalarda farklı görüşler olsa da birçok konuda anlaşmaya vardıklarını belirten Lavrov-Kerry ikilisi, Suriye'deki savaştan çıkış için geçen Haziran ayında düzenlenen Cenevre Konferansı'nın temel alınması konusunda mutabık kaldıklarını ifade ettiler.

Suriye yönetimi ile muhalefeti temsil edecek heyetlerin oluşturulması ve bu ayın sonuna doğru görüşmelerin başlaması için çalışacaklarını belirten iki bakan, İkinci Cenevre Konferansı'nın düzenlenmesi konusunda da anlaşabildiklerini söylediler.

Açıklamada, çözümün parçalanmaya yol açmadan sağlanması konusunda anlaşma sağlandığı ve tarafların Suriye'nin bütünlüğü konusunda hassas davranacakları vurgulandı. Diyalog sürecinin başlatılması amacıyla kendilerinin de yer alacağı bir heyetin oluşturulacağını belirten Lavrov-Kerry ikilisi, Suriye krizinin aşılması için birlikte çalışma konusunda ısrarlı olacaklarını söylediler.

ABD'den geri adım...

Anlaşma sağlandığı belirtilen konular dikkate alındığında, ABD'nin geri adım atmak zorunda kaldığı anlaşılıyor. Bu durum, Kerry'nin basın toplantısındaki yüz ifadesinde de okunabiliyordu.

ABD ile işbirlikçileri, Cenevre Anlaşması'nı baltalamak için çalıştılar. Rusya'nın önerdiği çözüm planlarını boşa düşüren emperyalistlerle bölgedeki gerici güç odakları, iki yıldan beri çeteleri silahlandırıp eğitiyorlar. Yani, ABD ile suç ortakları, Baas yönetimi ile muhalefet arasında kurulabilecek diyalog yollarını her fırsatta tıkadılar. Zira o zaman, tetikçileri eliyle Beşar Esad yönetimini devirebileceklerini hesap ediyorlardı.

İlk defa “Beşar Esad gidecek/gitmeli” söylemini bir kenara bırakmak zorunda kalan Kerry'nin, Lavrov'la anlaşmaya varmak zorunda kalması, ABD'nin Suriye'deki kirli planı gerçekleştirmekte başarısızlığa

uğradığını, dolaylı olarak da olsa kabul ettiğine işaret ediyor.

Elbette ABD'nin bu anlaşmaya uyup uymayacağı belli değil, fakat Cenevre bildirisini kabul etmesi ve “Esad ne pahasına olursa olsun gidecek” türünden küstahça söylemlerden uzak durması, Baas yönetimini yıkma umudunun tükendiğine işaret ediyor.

Rusya kararlılığını gösterdi...

Baas yönetimini desteklediği için defalarca sert eleştirilere maruz kalan Rusya, Suriye yönetiminin, “Libya senaryosu” ile yıkılmasına karşı durdu.

Görünen o ki, “Cenevre Anlaşması'nın tek çözüm yolu olduğunu savunan Rusya'nın çizgisi, gelinen yerde ABD ile diğer batılı emperyalistler tarafından da, istemeyerek de olsa kabul görmeye başladı.

Buluşmanın hemen öncesinde İsrail'e Suriye'ye saldırı emri veren ABD, masaya eli güçlenmiş olarak oturmayı hesapladı, ancak sonuç öyle olmadı. Zira İsrail saldırısı silahlı çeteler tarafından memnuniyetle karşılandı da, sahada kayda değer bir değişiklik yaratamadı. Suriye Arap Ordusu, sahadaki üstünlüğü korumaya devam ediyor ve olağan koşullarda bu dengenin değişmesi de mümkün görünmüyor.

Savurduğu tehditlere rağmen, Şam'ı hedef alan siyonist saldırının ardından İsrail'i tedirgin eden gelişmeler yaşanmaya başladı. Suriye'nin füzelerini İsrail'e yönlendirmesi, İran yönetiminin net bir vurguyla Suriye'ye dönük saldırıların devam etmesi durumunda buna seyirci kalmayacağını açıklaması, Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin'in bizzat Tel Aviv'deki siyonist şefleri, Suriye'ye olası bir saldırının tekrarı konusunda sert bir şekilde uyarması...

Bu tablo Tel Aviv'deki siyonist şeflerin huzurunu kaçırarak cinsten olmakla kalmıyor, Rusya ile masaya oturan ABD'nin elini de, güçlendirmek bir yana zayıflatıyor.

ABD'nin Rusya ile vardığı anlaşmaya uyup uymayacağı belli değil. Buna karşın Kerry'nin Lavrov'la anlaşmaya varmak zorunda kalması, Washington'daki savaş baronlarının Suriye gerçekliğini kabul etmek dışında bir seçeneklerinin kalmadığını idrak ettiklerinin işareti sayılıyor. Yine de bu, savaşın hemen biteceği anlamına gelmiyor. Hatta ABD ile suç ortaklarının, yeni hamlelerle savaşı belli bir dönem için daha da tırmandırmaları bile mümkün.

Tüm bunların ışığında, emperyalist/siyonist güçlerle Türkiye, Katar, Suudi Arabistan gibi işbirlikçilerinin, Suriye'deki sefil emellerine ulaşmalarının giderek zorlaştığını söylemek mümkün...

Gençlik “Uluslararası Gençlik Festivali”ne hazırlanıyor

16. internationale
Pflingst
Jugend
treffen

Uzun bir süredir hazırlıkları yapılan Uluslararası Gençlik Festivali'ne az bir süre kaldı. Festivale Ekim Gençliği de katılacak.

İki yılda bir yapılan festivalin 16.sı 18-19 Mayıs'ta yapılacak. Gelenekselleşen festivali, her zamanki gibi MLPD ve gençlik örgütü REBELL organize ediyor.

Öncekilerde olduğu gibi, bu yıl da, gençlerin yanısıra yetişkinler de festivale yoğun bir katılım gösterecek. Keza, çeşitli gençlik ve çocuk örgütlerinin yanı sıra, Asya, Afrika ve Latin ülkelerinden kimi parti ve örgütler de festivalde yer alacaklar.

Davetli tüm parti ve örgütler ve bunlara bağlı gençlik örgütleri, festival alanında çadırlar, bilgilendirme ve yemek standları kuracaklar.

Festivalin yoğun programı politik, kültürel ve sportif etkinliklerden oluşuyor. Bu çerçevede, gece ve gündüz saatlerinde, iki gün boyunca, çeşitli konularda tartışma toplantıları, konferanslar, paneller yapılacak, müzik dinletileri gerçekleştirilecek. Ayrıca, gençler kendi aralarındaki dostluğu ve enternasyonal dayanışmayı güçlendirmek amaç ve hedefi ile sportif etkinlikler gerçekleştirecekler.

Diğer parti ve örgütlerle tanışmak, görüş alışverişinde bulunmak, buna ilişkin materyal temin etmek ve arzu edilenlerle kalıcı ilişkiler kurmak, festivale katılan parti ve örgütlerin önemli diğer işleri olacak.

Festival, 18 Mayıs 2013 tarihinde, Essen merkezi tren istasyonuna yakın Wili Brand Platz'da ve saat 10.00'da bir yürüyüşle başlatılacak. Burada, katılımcı parti ve gençlik örgütleri adına çeşitli konuşmalar yapılacak, ardından festivalin yapılacağı Gelsenkirchen'deki alana gidilecek.

Avrupa Ekim Gençliği de ön süreçte festival hazırlık komitesinin yaptığı kimi toplantılara katıldı, öneriler sundu, isteklerini bildirdi. Ayrıca, festivalde neler yapacağını tartışıp, karara bağladı. Buna göre Ekim Gençliği, biri küresel kriz ve gençlik, diğeri militarizm ve gençlik konusu olarak üzere iki sunum yapacak.

Ekim Gençliği bu vesileyle kriz ve krizin tetikleyip daha da ağırlaştırdığı sömürü ve en çok gençliği etkileyen işsizlik ve artık okullara sirayet eden militarizmi masaya yatırıp tartışacak; geleceğe, sosyalizme dair özlemlerini dile getirerek bu hedef doğrultusunda mücadele çağrısı yapacak. Ayrıca müzik dinletisi sunacak ve sportif etkinliklere katılacak.

Bu aynı zaman dilimi içinde bir de Mayıs şehitleri anma etkinliği ve son günlerin gündemden düşmeyen konusu olan “Kürt Açılımı” konulu bir konferans gerçekleştirilecek.

Kızıl Bayrak / Avrupa

Neo-nazileri “yargılama tiyatrosu” başladı

Münih Yüksek Eyalet Mahkemesi'nin Nasyonal Yeraltı Örgütü (NSU) adlı faşist çetenin geride kalan tek üyesi Beate Zschäpe'nin skandal ve sansasyonlarla başlayan yargılaması (!) 6 Mayıs'ta başladı. Mahkeme, faşist çetenin avukatlarının redd-i hâkim talebi üzerine 14 Mayıs'a ertelendi. Anti-faşist güçler ve cinayetlerde yaşamalarını yitirenlerin yakınları, mahkeme salonunun önünde gösteriler düzenleyerek, faşist cinayetleri protesto ettiler. Protestoya katılanlar mahkemenin hiçbir inandırıcılığının olmadığını açıklayarak, tüm ırkçı-faşist parti ve örgütlerin yasaklanmasını istediler.

Sahne aynı sahne, oyun aynı oyun...

2000-2007 yılları arasında 9'u göçmen 10 insanı katledenler 2011 yılında nihayet yakayı ele verdiler. Hatırlanacağı üzere, bu cinayetlerden sorumlu iki kişi, ne hikmetse intihar etmiş, çetenin bir diğer üyesi Beate Zschäpe ise, ele geçmesi sakıncalı önemli miktarda bilgi ve belgeyi yakıp, imha ettikten sonra teslim olmuştu.

Olay açığa çıkar çıkmaz, Beate Zschäpe ve intihar eden iki kişinin, NSU adlı ırkçı-faşist çetenin üyesi olduğu açıklandı. Ancak, bu acımasız cinayet örgütünün bağlantıları, başından itibaren ısrarla ve özenle kamuoyundan gizlendi. NSU adlı cinayet örgütünün üç kişiden ibaret olduğu ve cinayetlerin de bunlar tarafından işlendiği ileri sürüldü. Kamuoyu bu aşığılık yalanla kandırılmaya çalışıldı.

Neo-nazi çetenin iki üyesi ölmüştü, bir tek Beate Zschäpe tutuklandı. Pek çok kanıt imha edilmişti. Geriye sadece, gizlenmesi başarısız olan ya da hedef şaşırtmak için kullanılacak bazı banka soğunları ve kundaklama olayları kalmıştı. Bunlar, Beate Zschäpe'nin üzerine yıkıldı ve Beate bu suçların sanığı olarak tutuklandı.

İki yıldan da fazla bir sürenin ardından, nihayet, bu ırkçı-faşist örgütün yargılanacağı dava başlamış, çetenin sağ kalan üyesi Beate Zschäpe mahkemeye çıkartılmış bulunuyor.

Elbette ki, NSU adlı ırkçı-faşist çete üç kişiden ibaret değildi. Cinayetleri de yalnız gerçekleştirmemişlerdi. Kaldı ki, olayın açığa çıktığı ilk andan itibaren, pek çok kanıt yok edilmesine, pek

çok bilgiye ulaşılması engellenmesine karşın, bu canilerin yalnız olmadıkları anlaşıldı. O kadar ki, faşist çetelerin işledikleri cinayetlerde yalnız olmadıkları, her aşamada, Alman emperyalist devletinin polisi, mahkemeleri, sivil ve askeri istihbarat örgütlerinden aktif destek aldıkları, bu güçler tarafından korundukları, cinayetlerde kullandıkları silahların da bu güçlerce sağlandığı ayan-beyan açığa çıktı. Boy boy manşetlerle basına yansıdı.

Bu arada, olayın arka planının, demek oluyor ki, tüm gerçeklerin açığa çıkmasını olanaklı kılan pek çok belgenin, bizzat devletin resmi kurumlarınca, zamanaşımı gibi sahte gerekçelerle imha edildiği de açığa çıktı. Bu tam bir skandaldı. Başta ilerici, anti-faşist ve devrimci çevreler olmak üzere, kamuoyunda yoğun tepkilere yol açtı. Tüm burjuva devletlerde olduğu gibi, olay bir kaza(!) olarak gösterildi, faturası da, her yerde yapıldığı gibi birkaç görevli memura kesildi. Sırasıyla, Alman İç İstihbarat Birimi Anayasayı Koruma Teşkilatı Başkanı Heinz Fromm ve çok sayıda üst düzey bürokrat görevlerinden istifa ettirildi ya da uzaklaştırıldı.

Bir kez daha, adı mahkeme olan bir tiyatro sahnesi ve adı yargılama olan bir orta oyunu ile karşı karşıyayız. Orta yerde adı NSU-Nasyonal Yeraltı Örgütü olan, çok yönlü bağlantıları olduğu ayan-beyan açığa çıkmış bir cinayet aygıtı gerçeği varken, ısrarla,

yargılamaya vesile olan cinayetleri gerçekleştirenler üç kişi olarak gösteriliyor. Elde ise sadece bir kişi var, o da, hizmet ettiği devlete olan sadakati ile konuşmuyor, yani susma hakkını kullanıyor(!) Zamanaşımı yalanı ile tüm belgeler yakılmış, imha edilmiş. Ön soruşturma, deyim uygunsuz, cinayetlerin perde arkasını açığa çıkartacak belgelerin imha edilmesi için harcanmıştır.

Kısacası, halihazırda, sözde neo-nazilerin yargılanacağı bu mahkeme de, diğerleri gibi, canilerin korunup kollanacağı, cinayetlerin arka planında kimlerin olduğunun gizlendiği, bununla da kalınmayıp, devletin aklanmasının sahnesi göstermelik bir mahkeme olacaktır. Dolayısıyla bu mahkemeye hiçbir koşulda güvenilemez, bu mahkeme ve bu yargılamadan hiçbir şey beklenemez.

Ve fakat, her şeye karşın yapılacak çok şey var. Yerlisi ve göçmeni ile ilerici, anti-faşist ve devrimci güçlere çok önemli sorumluluklar düşmektedir. Bir kere, ne kadar gizlenmeye çalışılırsa çalışılsın, neo-nazilerin arkasında polisi, başta NPD olmak üzere siyasi partileri, Anayasa Koruma Örgütü, mahkemeleri ve sivil ve askeri, bilim istihbarat örgütleriyle Alman teknelci devletinin olduğu, bizzat devletin resmi kurumlarının açıklamak zorunda kaldığı bilgi ve belgeleriyle kesinleşmiştir. Yapılacak şey, tüm bu gerçeklerin döne döne işçi ve emekçi yığınlara açıklanması, ırkçı-faşist tehdit ve tehlikenin sanıldığından da büyük ve yakın olduğunun, yerlisi ve göçmeni ile tüm uluslardan işçi, emekçi, ilerici, anti-faşist ve devrimci güçleri kapsadığının anlatılmasıdır. Bunun siyasal gerçekleri açıklama kampanyası şeklinde sürdürülmesi en doğru olandır. Yılmadan, yorulmadan, inançla, inatla, ısrarla bu dava izlenmeli, Alman teknelci devleti ve neo-nazi çetelere dönük etkin bir teşhir faaliyeti yürütülmelidir. Cinayetlerin sorumlularının ağır biçimde cezalandırılmasının sağlanması için her şey yapılmalıdır.

Bu arada, ırkçı-faşist propaganda ve eylemin yasaklanması, NPD başta olmak üzere, ırkçı-faşist tüm parti, örgüt ve organizasyonların derhal kapatılması, Anayasa Koruma Örgütü ve tüm istihbarat örgütlerinin dağıtılması talepleri ileri sürülmeli, bu doğrultuda bir mücadele örgütlenmelidir. Hiç kuşkusuz, bu mücadele, Alman teknelci devlete dönük asıl mücadele ile birleştirilmeli ve devrimci sınıf mücadelesinin tabanına dayalı biçimde sürdürülmelidir.

(Enternasyonal-Info sitesinden alınmıştır...)

Alman silahı ve parası her yerde cinayet işliyor!

Alman Basın Ajansı'nın (DPA) Spiegel Online portalından aktardığı habere göre, gizli kaydıyla toplanan Federal Güvenlik Konseyi, Leopard 2 tipi 104 tankın yanı sıra muhtelif amaçlı 7 tankın Endonezya'ya teslimini öngören satış anlaşmasını onayladı. Federal Güvenlik Konseyi toplantısında, Rheinmetall şirketine Endonezya'ya ayrıca Marder 1A2 tipi 50 zırhlı araç satışı için de izin verildi.

Silah ticaretinde ABD ve Rusya emperyalizminin peşinden 3. sırada bulunan Alman emperyalizminin silahları da dünyanın dört bir yanında ölüm ve kan kusuyor. Daha çok kazanmak için Alman emperyalizminin silahları Endonezya'da da daha çok kan dökmenin araçları olacaklardır.

Almanya devrimcilerinin yürüyüşlerinin değişmez şiarlarından olan 'Deutsche Waffen - Deutsches Geld - Morden mit in aller Welt - Alman silahı ve parası dünyanın her yanında cinayetler işliyor' diye teşhir ettikleri Alman emperyalizminin kanlı yüzü, gizli olarak yapılmak istenen silah ticareti vesilesiyle bir kez daha açığa çıkmıştır. Alman devrimcilerinin 'Deutsche Waffen - Deutsches Geld - Morden mit in aller Welt - Alman silahı ve parası dünyanın her yanında cinayetler işliyor!' şiarını dünyanın neresinde olursak olalım, Alman emperyalizminin suratına çarparak hesap sormalıyız.

İstanbul'a 3. havalimanı ihalesi sonuçlandı...

Yağma ve talan tüm hızıyla devam ediyor!

2018 yılında açılması planlanan ve dünyanın en büyüğü olacak olan 3. havalimanının ihalesi 3 Mayıs günü sonuçlandı. İhaleyi 22 milyar 152 milyon avro luk teklifle **Limak-Cengiz-Mapa-Kalyon-Kolin Ortak Girişim Grubu** kazandı. Böylece ihaleyi kazanan grup havalimanının 25 yıllık işletme hakkını elde etmiş oldu. İhalenin ardından açıklama yapan Ulaştırma Bakanı Binali Yıldırım, Cumhuriyet tarihinin en büyük kamu-özel sektör işbirliğine imza atıldığını ve 3. havalimanının "**Hedef 2023**" projelerinin havacılık sektöründeki en önemli "eseri" olacağını belirtti. Böylece AKP hükümetinin "**Hedef 2023**" diyerek başlattığı yağma ve talan projelerinden birisi için daha start verilmiş oldu.

Dolandırıcılar, işçi katilleri, iktidar yakınları ihalenin sahibi...

İhaleyi kazanan şirketlerin geçmişi incelendiğinde bu şirketlerin daha önce de pek çok yağma-talan projesine imza attıkları ve AKP'ye yakınlıkları ile tanındıkları görülüyor. **Limak-Cengiz-Kolin Ortak Girişimi**, Yusufeli Barajı ve Hidro Elektrik Santral (HES) Projesi ve BEDAŞ'ın TEDAŞ'a ait yüzde 100 oranındaki hissenin özelleştirme ihalelerini alan şirketler.

Enerji Bakanı Taner Yıldız'ın elinden "Enerji Oscar Ödülü'nü" alan **Limak Holding**'in sahibi Nihat Özdemir, Sabiha Gökçen Havalimanı'nın da hissedarlarından ve Mersin'de Akdeniz Oyunları için yapılmak üzere 25 bin kişilik stat ihalesinin de sahibi. Özdemir'in adı BOTAŞ yolsuzluk davasına karışmıştı.

Kolin İnşaat'in sahiplerinden Celal Koloğlu'nun adı ise 2007 yılında akaryakıt kaçakçılığı sebebiyle gözaltına alınmasıyla duyulmuştu. Şirketin bir diğer ortağı Naci Koloğlu ise şirketin yurtdışına açılışını Erdoğan'a borçlu olduklarını belirterek şunları söylemişti: "Başbakan'la yükselişe geçtik. One Minute olayından giremediğimiz bazı ihalelere girmeye ve almaya başladık."

Cengiz İnşaat'in sahibi Karadeniz otobanı müteahhiti Mehmet Cengiz'in adı ise iş cinayetleri ile anılıyor. Geçen yıl Samsun-Eti Bakır İşletmesi'nde 5 işçinin ve Adana Kozan'da bulunan Gökdere Köprü Barajı kapağının patlaması sonucu 10 işçinin yaşamını yitirmesinin başlıca sorumlusu olarak Mehmet Cengiz karşımıza çıkmakta.

Mapa ve Kalyon İnşaat'in sahipleri de AKP'ye yakınlığı ile bilinen isimler. Öyle ki; **Mapa İnşaat**'in sahibi Mehmet Nazif Günel, Erdoğan'a olan sevgisini "Başbakanım, siz ikinci Atatürk'sünüz, hatta ondan daha büyüksünüz" diyerek ifade etmişti. Günel, Erdoğan'a olan bu sevgisinin (!) karşılığını Trabzon'u güneye açacak olan, 'Altın Gerdanlık' ihalesini 455 milyon TL'ye kazanarak aldı. **Kalyon İnşaat**'in kurucusu Hasan Kalyoncu ise AKP'nin kuruluşunda rol oynamış önemli isimler arasında yer alırken, **Kalyon İnşaat** Metrobüs, Bakırköy Adliye Sarayı gibi önemli projelerin sahibi.

İstanbul'un akciğerleri ve sulak alanları yok olacak!

Uzmanlar, proje için gerekli kaynağın yurtdışından sağlanacağını, bunun da Türkiye'nin dış

borcunu büyüteceğini belirtiyorlar. Ekonomik açıdan sermaye-iktidar işbirliği dışında hiçbir kazanımı olmayan havalimanı projesi hayata geçtiği takdirde ekolojik denge açısından da büyük bir katliam gerçekleşmiş olacak.

Havalimanının Terkos Gölü yakınına, Karadeniz sahiline yapılması planlanıyor. Bölgeyle ilgili hazırlanan ÇED raporuna göre havalimanı proje bölgesinin önemli kısmında Arnavutköy Kuzey Ormanları var. Ayrıca İstanbul'un yerleşim karakterinin önemli bir bileşeni olan Belgrad ormanlarının batı ucu da projenin içerisinde kalmakta. Proje kapsamında bölgede bulunan 2 milyon 513 bin 341 adet ağaçtan 657 bin 950'si kesilecek, 1 milyon 855 bin 951 ağaç da taşınacak. Bölgede bulunan 70 göl ve gölet önce projenin sulama suyu olarak kullanılacak, inşaat bitiminde de hafriyat ve dolgu malzemesi ile doldurulacak. Böylece bölge sulak alan olma vasfını yitirecek.

Ayrıca ÇED raporunda havalimanı inşaatının 2.5 km batıdaki Terkos Gölü, 12 km güneydoğudaki Alibey Barajı'nın toplam su miktarlarında azalma ve kirlilik olma ihtimalinin yüksek olduğu belirtiliyor.

Havalimanı projesinin yaratacağı tahribat geçtiğimiz haftalarda tekrar gündeme gelen 3. köprü projesi ile birleşince katlanarak artacak. Çevre ve Şehircilik Bakanlığı içerisinde 3. köprü'nün de olduğu pek çok projeyi ÇED'den muaf tutan yönetmelik çıkardığı için 3. köprü'nün yaratacağı tahribat tam olarak bilinmese de 3. köprü yolunun 3. havalimanı projesi ile aynı bölgede olduğu biliniyor.

Kısacası 3. havalimanı projesi, 3. köprü projesi ile birleşerek, İstanbul'un plansız bir şekilde büyümesinin sonucunda son kalan ormanlık ve sulak alanları yok edecek. Yani sermaye ve onun temsilcisi AKP iktidarı, kendi rantları uğruna insan ve doğal çevre açısından İstanbul'un sonu demek olan projeyi hayata geçirmiş olacak.

Dilan ve Meral için 'Yaşam nöbeti!'

Taksim 1 Mayıs'ındaki azgın polis terörü nedeniyle ağır yaralanan ve Bahçelievler Medical Park'ta kalan Dilan Alp ve Meral Dönmez için 5 Mayıs günü hastane önünde "yaşam nöbeti" tutuldu.

Ötekilerin Postası tarafından yapılan çağrı üzerine biraraya gelen Sol Açık, Fenerbahçe taraftar grupları, Bandista müzik grubu ve çeşitli ilerici güçler hastane önünde iki saatlik yaşam nöbetiyle yaralıları desteklerini sundular.

Dilan Alp ve Meral Dönmez için yapılan eylemde "1 Mayıs'ta direnenler için yaşam nöbetindeyiz!" pankartı yere serilerek oturma eylemi yapıldı.

Nöbette Dilan ve Meral için eyleme katılanlardan mektuplar toplandı. Özgür ve sosyalist basın çalışanları (DiHA, ETHA, Mücadele Birliği, Kızıl Bayrak) olarak ortak bir mesaj yazıldı.

Basın açıklamasını okuyan Deniz Özgür, ağır yaralıların sağlık bilgilerini verdi.

Açıklamada bir gün önce Dilan için Taksim'de yapılan eyleme polisin saldırdığını, bu saldırıda ise Serap öğretmenin gözüne gelen tazyikli su nedeniyle hastaneye kaldırıldığını hatırlatan Özgür "yani devlet terörü hala devam etmektedir" dedi.

Basın açıklaması bitirildiğinde Dilan'ın avukatı Av. Umut Altaş, Dilan'ın babası Ali Ekber Alp ve Meral'in babası Mehmet Dönmez birer konuşma yaptılar. Mehmet Dönmez, "12 Eylül'de biz de direne direne kazandık" diyerek bugün direnenlere ve destek için hastaneye gelenlere teşekkür etti.

Konuşmaların ardından Bandista özgürlük şarkılarıyla desteğini sundu. 2 saatlik bekleyiş topanan destek mesajlarının ardından bitirildi.

Mücadele Postası

Zindanlardan 1 Mayıs mesajları...

Merhaba,

Selam ve sevgilerimizi sunuyoruz.

Emperyalist kapitalist sistem yaşadığı yapısal krizi aşabilmek için komprador burjuvazi üzerinden ekonomik ve askeri saldırılarını en vahşi boyutlarda sürdürmektedir.

Adına “Kentsel Dönüşüm” denen yağma ve talan politikasıyla emekçilerin yoğun olarak yaşadığı mahalleler teker teker ortadan kaldırılarak yoksul halk bir nevi sürgün edilmek isteniyor. Bu saldırılara dur demek için de 1 Mayıs’ta alanları zapt edeceksiniz.

1 Mayıs’ta emeğin alın terinin gür sesini haykıracak “Kentsel Dönüşüm” dahil her türlü yağma ve talana dur diyeceksiniz. Gecekonduardan alanlara akarak yaşam alanlarımızı haramilere yağmalatmayacağımızı en yüksek perdeden haykıracaksınız. Sömürücü talancı kompradorların kabusu olacaksınız. Başarılar diliyoruz.

İşçilerin emekçilerin 1 Mayıs’ını kutluyoruz.
Bijî yek Gûlan!

**Tutsak Partizanlar
Nihat Konak**

1 No’lu F Tipi Hapishanesi C- 97 Tekirdağ

Bijî yek Gûlan!

Merhaba yürek dostları

Sevgili dostlar 1 Mayıs ücretli kölelerin benliğine vurdukları prangaları parçalayarak sermaye düzeni ile durdukları kavgada kazandıkları en büyük mevzinin adıdır.

Bu mevzi binbir bedel ödeyerek canla kanla kazanılmıştır. 1 Mayıs, sömürü düzenine karşı isyandır. İşçilerin emekçilerin sermayedar haydutlarla düelloya durdukları günün adıdır.

1 Mayıs devrimcilerindir. Proleter yüreklerin ezilen dünya halklarıyla birleşerek düşlerindeki sömürsüz, eşit ve özgür bir yeryüzünü yaratmaktır.

Biz devrimci sosyalist tutsaklar olarak bu inançla siz yürek dostlarımız olan Kızıl Bayrak, Eksen’in tüm emekçilerinin şahsında işçilerin emekçilerin ve ezilen dünya halklarının birlik, paylaşım, dayanışma, kavga ve mücadele günü olan 1 Mayıs emeğin bayramını en içten devrimci duygularla kutluyoruz. Cejna yek gulan je buyna we karkeran piroz be!

Doğanın mevsimlerin ve mücadelenin bu en güzel ayında toprağa düşen mayısın tüm kızıl güllerini şahsınızda saygıyla anıyoruz. Anıları önünde saygıyla eğiliyoruz. Şan olsun Mayısın kızıl güllerine.

Yüreğimizin olanca sıcaklığıyla, umutla, dirençle ve sevgiyle o proleter yüreğinizi selamlıyoruz. Umutla ve dirençle kalın. Serkeftin. Slav u Rez.

Yaşasın 1 Mayıs! Yaşasın devrimci enternasyonal dayanışma ve proleterya kardeşliği! Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Mehmet Yamaç

1 No’lu F Tipi Hapishanesi C / 84 Tekirdağ

Merhaba!

Ezilen halklar ve emekçiler açısından tarihsel bir dönemin yaşandığı bu süreçte; başta halklarımız olmak üzere tüm ezilen halkların ve emekçilerin özgürlük yolunda katedilecek yeni büyük mesafelerin başlangıcı olması dileğiyle sizlerin 1 Mayıs Bayramı’nı kutluyor, çalışmalarınızda başarılar diliyorum. Biji yek Gulan!

Mehmet Garip Yaş

F Tipi Kapalı Cezaevi Adana

Merhaba

Kapitalist emperyalizm doğayı, insanı, hayatı tüketiyor; yok ediyor geleceği. Hayatı kazanacak, geleceği kuracağız. 1 Mayıs kutlu olsun. Devrimci selamlarımızla...

Erol Zavar – Mahmut Soner

1 No’lu F Tipi Hapishane B2-6-65 Sincan / Ankara

Merhaba Kızıl Bayrak emekçileri;

Baharın sıcaklığını iyice hissetmeye

başladığımız bu güzel günlerin coşkusuyla hepimize selamlarımı gönderiyorum.

İşçi sınıfı ve emekçilerin birlik ve mücadele günü olan 1 Mayıs bayramınızı kutluyor, çalışmalarınızda başarılar diliyorum. Hoşça kalın.

Mustafa Kocatürk

E Tipi Hapishane B-10 Giresun

Sevgili dostlar,

Dünya işçi sınıfının ve ezilen halkların birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs Bayramı’nızı kutluyorum. Selam ve sevgilerimle...

Ali Şimşek

F Tipi Hapishane C-24 Hacılar / Kırıkkale

Merhaba,

İşçi sınıfının birlik ve mücadele günü olan 1 Mayıs’ınızı kutluyoruz.

Yaşasın proleterya enternasyonalizmi!

Yaşasın 1 Mayıs!

Roja yekîfî û tekoşina çine karkeran 1 Gûlan e piroz dîkîn.

Bijî Enternasyonalizma proleterya ye!

Bijî 1 Gûlan!

MKP dava tutsakları

Veysel Kaplan

Adalet Şubesi P.K. 145 Kocaeli

Sevgili dostlar

Tarih Amerika’da 1 Mayıs 1886’yı gösterirken Şikago’da “8 saatlik iş günü ve maaşlara zam” talebi ile başlayan grev, büyük bir baskı ve komplolar sonucu dört işçinin idam edilmesi ile sonuçlandı. İşçi ve emekçilerin uluslararası örgütü Enternasyonal bu grev gününü “baskıya, zulme ve sömürüye karşı birlik, mücadele ve dayanışma günü” ilan etti.

O gün bu gündür, tüm dünya işçi ve emekçilerinin yeni bir dünya kurma umudu ve kararlılığı ile alanları doldurduğu 1 Mayıs birlik, mücadele ve dayanışma gününüzü kutluyor, içerdedışarda hayatın her alanında sınıfsız, sömürsüz bir dünya diliyoruz. Kazanacağız!

Özgür Kabadayı – Hikmet Korkusuz

F Tipi Hapishane A-17 Edirne

Kızıl Bayrak emekçilerine;

Sınıflı toplumun ortaya çıkmasıyla ezen-ezilen, sömüren-sömürülen çelişkisi hep devam etmiştir.

Sınıflar olduğu sürece böyle olmaya devam edecektir.

İşçi sınıfı ve ezilen dünya halklarının yerküreyi sarıp, yeniden biçimlendireceğine olan inancımızla; Enternasyonal proleteryanın mücadele ve kavga günü olan 1 Mayıs’ınızı kutluyor çalışmalarınızda başarılar diliyoruz.

Yaşasın Proleterya Enternasyonalizmi!

Bijî 1 Gûlan!

Yaşasın 1 Mayıs!

MKP Dava Tutsakları

Özgür Çelik

H Tipi Hapishane C-1 Erzurum

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel / BURSA Tel: 0 (224) 220 84 92

Hacı Halil Mah. Hükümet Cad. No:24 / B, Gebze / KOCAELİ

Atatürk Bulvarı 109/19 Erciyes İşhanı, Kızılay / ANKARA

*İşkencehanelerde ser verip sır vermeyen yiğit devrimci
İbrahim Kaypakkaya'yı, katledilişinin 40. yılında
saygıyla anıyoruz...*

**Devrim ve sosyalizm
kaugamızda yaşıyor!**